

Εβδομάς

ΕΤΟΣ 12^{ON}
ΑΡΙΘ. 656

1
53

ΕΒΔΟΜΑΔΑ

ΕΤΟΣ ΙΒ
ΤΕΤΑΡΤΗ 24 ΑΠΡΙΛΙΟΥ
1 9 4 0

Τὰ φιλιὰ τῆς ἀγάπης

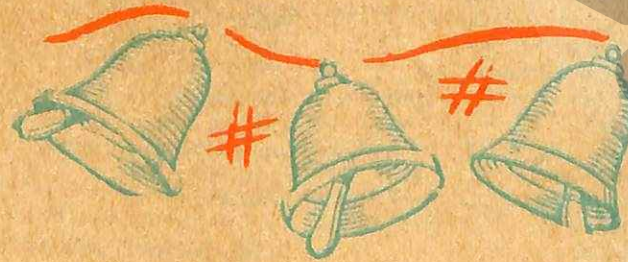
Πάσχα!... Γιορτάς' ἡ "Ανοιξι. Καὶ γύρω - γύρω ἡ φύσι
Μᾶς δείχνει μὲ καμάρι τῆς ἀφάνταστη ἀλλαγῇ,
Τὸ κάθε πλάσμα νοιώθει ὀρμὴ καίνουργια ν' ἀγαπήσῃ
Κι' ὁ ἥλιος — ἥλιος χαρωπὸς — γλυκοφιλᾷ τὴ γῆ!...
Ὁ κόσμος ἐρωτεύεται. Φιλιούνται τὰ πουλιὰ
Καὶ πίσω ἀπ' τὸ καλύβι του, τὸ φτωχικὸ κι' ἀχύρινο,
Ὁ Μῆτρος... νά τον!... ἔσμιξε μ' ἀφράτη κοπελλιὰ
Καὶ γιὰ τὸν χρόνον τὸ καλὸ, φιλὶ τῆς δίνει πύρινο...
Εἶναι τοῦ Πάσχα τὸ φιλὶ, φιλὶ ἀγάπης μόνο
Ποῦ δίνεται αὐθόρμητα στὸν μυρωμένο ἀγέρα
Κι' ἀκομπανιάρει ἄθελα τὸν μακρυντὸν τὸν πόνο
Ποῦ στέλνει ἡ φλογέρα!...

Δυὸ πεταλοῦδες παρδαλές, σοφὰ πουδραρισμένες
Σὰν μαρκησίες τοῦ καιροῦ ἐκείνου τοῦ παληοῦ,
Σωστά λουλούδια μὲ φτερά, ζητοῦν ζευγαρωμένες
— Ἐνῶ γιορτάς' ἡ "Ανοιξι — τὴ γλύκα ἐνὸς φιλιού...
Τὰ χελιδόνια γύρισαν καὶ πάλι στὰ παληὰ τους
Ἀπὸ μακρὰ τὸ εἶδαν τὸ γνῶριμο χωριὸ
Καὶ ἔρῃκανε ἀπείραχτη, τὴν ἴδια τὴ φωλιὰ τους
Κι' ἔτσι, τὸ ἴδιο στήσανε ξανά, νοικοκυριό!...

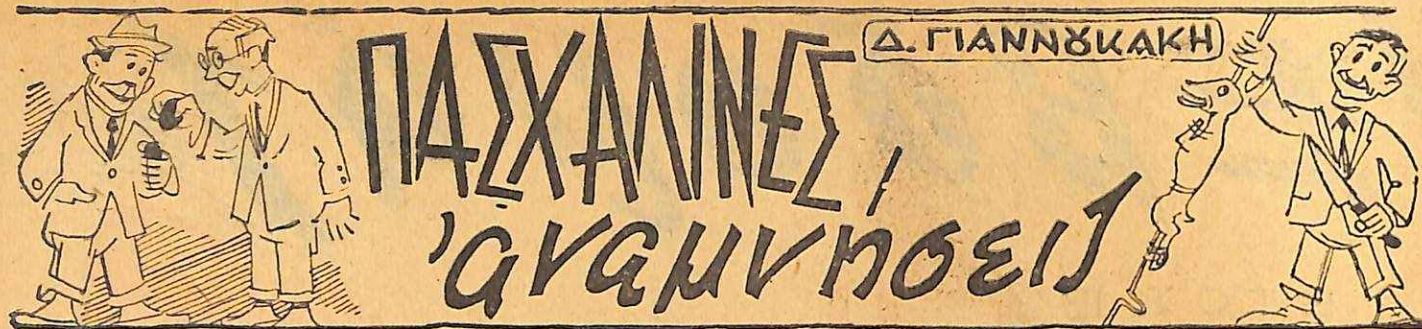
Πάσχα! Γιορτάς' ἡ "Ανοιξι... στὰ δέντρα, τὰ πουλιὰ
Μὲ χίλια τιτιβίσματα τὰ ράμφη τους θὰ σμίξουν.
Οἱ πετεινοί, πολύχρωμοι, θέλουν κι' αὐτοὶ φιλιὰ
Νοιώθουν πὼς εἶναι πετεινοὶ καὶ πρέπει νὰ τὸ δείξουν!...
Δυὸ μαργαρίτες ἐγειραν, ἡ μιὰ κοντὰ στὴν ἄλλη,
Δυὸ γαϊδουράκια, καὶ αὐτὰ φλερτάρουν χαρωπά,
Ὡς καὶ τὸ γέρικο δεντρί, λουλούδια ἐγάζει πάλι
Καὶ τὰ λοιπά... καὶ τὰ λοιπά...

Πάσχα! Τοῦ ἀξίζουν τιμές. Ἡ "Ανοιξις ὀργιάζει
Πέρα στὸν κάμπο, στὸ βουνό, ἀκόμα καὶ στὴν πόλι
Λιόλουστη ἐρχεται δροσιά... Τὸ πράσινο γιορτάζει
Καὶ τῆς ἀγάπης τὰ φιλιὰ, τὰ νοιώθουν ὅλες κι' ὅλοι!

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ
ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
ΔΩΡΕΑ 1. Τζορτζ
ΗΜΕΡΟΜ. 16.8.85
ΑΡΙΘ. 35282

Δ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

ΠΕΡΥΣΙ έπεράσα τὸ Πάσχα μου σὲ διάφορα ἀστυνομικά τμήματα.

Θυμῶμαι, σὲ κάποιο τμήμα, στὸ γραφεῖο τοῦ ἀξιωματικοῦ τῆς ὑ-

πηρεσίας εἶχεν ὀδηγηθῇ ἕνας πι-
ρίκος νεοέλλη, δώδεκα-δεκατριῶν
ἐτῶν. "Εκλαιγε, ὅταν ὁ ἀξιωματι-
κὸς τὸν ἐρώτησε:

— Γιατί ἔρριχνες βαρελότα;
— "Ενα εἶχα, κύρ ἀστυνόμε. "Ενα
μόνο! Καί, ἐπειδὴ φοβόμουν νὰ τὸ
κρατήσω στὰ χέρια μου, τὸ πέτα-
ξα... κ' ἐκεῖνο ἔσκασε μόνο του...
— Ἀλήθεια λές;
— Ἀλήθεια κύρ ἀστυνόμε!
— Ποῦ τὸ ἔρριξες;
— Στὸ δρόμο... χάμω...
— Τί δουλειὰ κάνεις;
— Ὑπάλληλος παντοπωλείου!
— Μπακαλόγατος;
— "Οχι μπακαλόγατος! Εἶμαι ὁ
πάλληλος... ἔχομε καὶ Σωματοῖο...
— "Ὡστε ἕνα εἶχες;
— "Ενα μόνο!
— Ψάξτε τον!...

Καὶ ὁ «Ὑπάλληλος» τοῦ παντοπω-
λείου ἀπεκαλύφθη ὅτι ἔλεγε ψέμ-
ματα. Οἱ τσέπες του ἦταν γεμάτες
βαρελότα! Μποροῦσε νὰ λάβῃ μέρος
ἀν ἤθελε, καὶ στὴν ναυμαχία τῆς
Βορείου Θαλάσσης.

— Τώρα τί νὰ σοῦ κάνω;
— Δὲν τὸ ξανακάνω, κύρ ἀστυ-
νόμε!...

Πάντως ὁ πιτσιρίκος ἐπέρασε τὸ
Πάσχα του στὸ κρατητήριό.

— ■■■ —

Σὲ ἄλλο τμήμα, ἔρριξα μιὰ κυρία
ἀμφιβόλου ἡλικίας νὰ διαμαρτυρε-
ται.

— Γιατί μὲ φέρατε ἐδῶ; "Ας μοῦ
κάνῃ μὴνυσι ἂν θέλῃ...

Μιὰ ἄλλη κυρία ἐπερίμενε στὸ
γραφεῖο τοῦ ἀστυνόμου, ἐπίσης ἀμ-
φιβόλου ἡλικίας. Τὸ σῶμα τοῦ ἐγ-
κλήματος, ἕνα κακόμοιρο καὶ κιτρι-
νιασμένο κεράκι τῆς ἀναστώσεως,
κατέκειτο περιβέβη στο γραφεῖο τοῦ
ἀστυνόμου.

— Τί συμβαίνει λοιπόν; Ἐρώτησε
ὁ ἀστυνός.

— "Η κυρία ἀπ' ἐδῶ κρατοῦσε χτὲς
τὸ θράδυ τὸ κερί τῆς στήν Ἀνάστα-
σι, τόσο ἀδέξια ποῦ μοῦ ἔκαψε τὴ
γούνα, εἶπεν ἡ καθισμένη.

Καί ἡ παθοῦσα ἐπέδειξε τὴν πα-
θοῦσαν γούνα, ἡ ὁποία εἶχε πράγ-
ματι τὰ χάλια τῆς.

— Τί θέλετε νὰ γίνῃ; Ἐρώτησεν
ὁ ἀστυνός.

— Νὰ μὲ ἀπεξημίσω!

— Μωρὲ τί μὰς λές!... διέκοψεν ἡ
ἄλλη. Νὰ μοῦ κάνῃς μὴνυσι ἂν σοῦ
βαστάῃ.

— Καί βέβαια θὰ σοῦ κάνω μὴνυ-
σι περὶ ἐμπρησμοῦ... ἔτσι δὲν λέγε-
ται, κύριε ἀστυνόμε;

— "Ετσι!

— Θὰ σὲ κάψω μωρή! Θὰ σὲ κά-

ψω, ὅπως ἔκαψες καὶ σὺ τὴ γούνα
μου...

— "Εξ ἀμελείας κύρ - ἀστυνόμε.
"Ο δικηγόρος μου, μοῦ εἶπε, ὅτι εἶ-
ναι ἐξ ἀμελείας.

— Ψέμματα! ἔβρυχθη ἡ πρώτη.
Καί ἂν θέλετε, κύριε ἀστυνόμε, νὰ
μάθετε τὴν ἀλήθεια...

— Ὑπάρχει καὶ «ἀλήθεια»;

— Βέβαια. Ἐμεῖς πρῶτα, εἴμαστε
φιλενάδες καὶ συνάδελφες.

— Συνάδελφοι; Πῶς;

— Εἴμαστε μαμήδες. Ἀλλὰ ἐγὼ
τῆς ἔχω πάρει ὅλη τὴν πελατεία τῆς
γειτονιάς, ἔνεκα ποῦ ἔχω χέρι πολὺ
ἀλαφρό!

— Ψέμματα! Θυμᾶσαι τὸ παιδί τῆς
Κοντοκώσταινας ποῦ παρὰ τρίχα νὰ
τό...

Ἀπειλοῦνται ἀποκαλύψεις. "Ο ἀ-
στυνός, βαρύνεται τρομακτικά.
Κτυπᾷ ἕνα κουδοῦνι καὶ λέγει στὸν
ἐμφανιζόμενον ἀστυφύλακα:

— Πάρε ἀπ' ἐδῶ! Κι' ἂν θέλῃ
νὰ ὑποβάλῃ μὴνυσι ἡ μιὰ κατὰ τῆς
ἄλλης, ἂς πᾶνε σὲ δικηγόρους...
Πηγαίνετε!

"Η παθοῦσα ἐξωργίσθηκε.

— Δὲν θὰ πάῃ φυλακὴ;

— "Οχι!...

— Γιατί τὴν ὑπερασπίζετε; Μοῦ ἔ-
καψε τὴ ρενάρ...

— Ρενάρ; Γιατί ἦταν!

— Τὸν κακό σου! Ρενάρ!... Ρε-
νάρ!... Ρενάρ!... Πρόστυχ!...

Καὶ ἀπήχησαν οἱ δύο μαμήδες
νὰ λύσουν τὶς πασχαλινὲς διαφορὲς
τους, ἀλλοῦ!...

— ■■■ —

"Ενας μαραγκὸς προσήχθη, σ' ἕ-
να ἄλλο τμήμα, μὲ τὴν κατηγορία
τῶν «τεσσάρων πυροβολισμῶν».

— Γιατί πυροβόλησες;

— Ἀπὸ ἐνθουσιασμό κύριε ἀστυ-
νόμε. Χριστὸς Ἀνέστη!

— Τί εἶδους ἐνθουσιασμό;

— Καταλαβαίνεις... ἀναστήθηκε ὁ
Χριστὸς μας. Νὰ μὴ ρίξω καὶ μιὰ
στὸν ἀέρα;

— Πρῶτα-πρῶτα γιατί ὀπλοφο-
ρεῖς;

— Εἶμαι ξυλουργός!

— Καὶ οἱ ξυλουργοὶ ὀπλοφοροῦν;

— "Οχι ὅλοι. Ἀλλὰ καμμιὰ φορὰ
μὰς χαλάει ἡ ματικὰ πη...

— Ποιὰ;

— "Η ματικὰ πη. Τὸ ἐργαλεῖο ποῦ
ἀνοίγει τρύπες στὶς τάβλες. Τότε
χρησιμοποιῶ τὸ ρεβόλβερ καὶ τὸ...

— Τράβα μέσα γιὰ νὰ μάθῃς νὰ
μὴ χαλάῃ ἡ... πῶς τὴν εἶπες;

— Ματικὰ πη!

— Αὐτὴ! Πάρτε τον!...

— ■■■ —

Εἰλικρινῶς διεσκέδασα πολὺ πέ-
ρυσι περνώντας τὸ Πάσχα σὲ διάφο-
ρα ἀστυνομικά τμήματα.

Βαρελότα, τρακατροῦκες, ἄσκο-

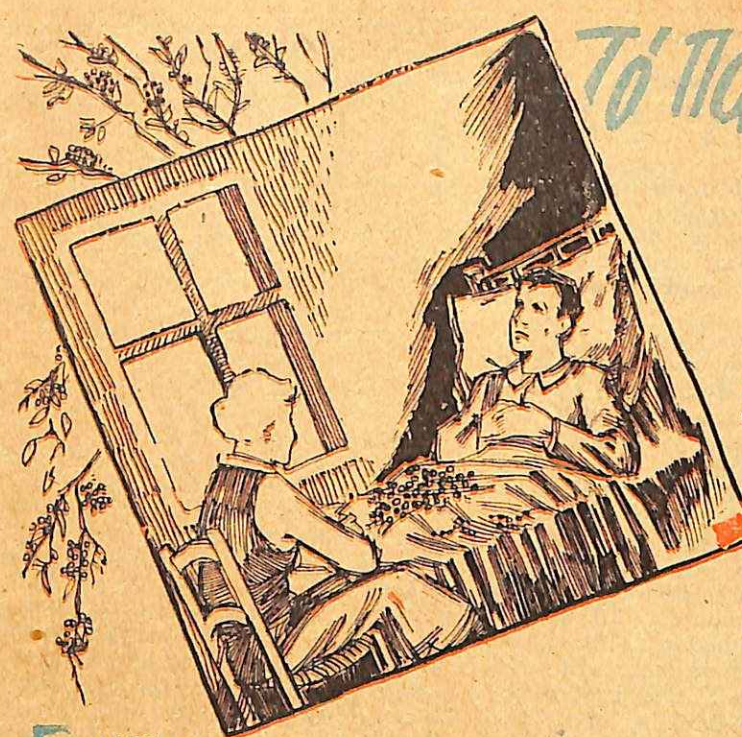

ποὶ πυροβολισμοί, κεράκια! ποῦ
καίνε γούνες... τόσα πράγματα!

Καὶ ὅστερα παραπονόμηναι πῶς ἡ
ζωὴ δὲν ἔχει ποικιλία!

Χριστὸς Ἀνέστη!

ΔΗΜ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

Τὸ Πάσχα τοῦ ἄρρωστοῦ
παιδιοῦ

πρωτότυπο διήγημα τῆς κα

Ἰω. Μπακοβάλα-Ἀναχνιώτου

μὲ μάτια θολὰ
τὸ ἀπέραντο
χιόνι.

— "Εσεῖς; Τὴ
ρωτᾷ ἡ μικρὴ
Μαίρη.

— "Εγὼ θ' ἀνεβῶ, ψιθυρίζει ἡ γε-
ρόντισσα.

— Πῶς θ' ἀνεβῇ, κυρούλα; φωνά-
ζει ὁ σωφέρ. Ἐδῶ νέοι δὲν τὰ κατα-
φέρνουν.

— "Εγὼ θ' ἀνεβῶ, ξαναλέει ἡ γε-
ρόντισσα καὶ ἐγάζει ἀργά, προσε-
κτικά, ἕνα καλαθάκι ἀπὸ μέσα ἀπὸ
τὸ αὐτοκίνητο. Τὸ περνάει στὸ μπρά-
τσο τῆς καὶ παίρνει στὸ ἴδιο χέρι κ'

ἕνα μεγάλο μπουκέτο πασχαλιῶν
ποῦ εἶχε ἀφήσει στὴ θέση τῆς. Στὸ
δεξιὸ χέρι στερεώνει τὸ ραβδί

τῆς. Στέκει μιὰ στιγμή, κυττάζει
τὴς ὀδόμευες κορδέλλες, ἐπειτα
προχωρεῖ μὲ δῆματα τρεμουλιαστά
στὴν ἀνηφορία.

Ἡ μεσόκοπη γυναῖκα κυ' ἄλλοι
δύο - τρεῖς μπαίνουν στὸ λεωφο-
ρεῖο, κ' ὁ σωφέρ θάζει μπροστὰ τὴ
μηχανή, σηκώνοντας τοὺς ὤμους.

Ἡ Μαίρη ἔρρισκεται στὸ πλάι τῆς
γρηουλάς.

— Κυρία Εὐγενία, δὲν εἶναι δυνα-
τὸν ν' ἀνεβῇτε ἐσεῖς, θὰ πάθετε κα-
νένα δυστύχημα.

— Πρέπει νὰ πάω, λέγει ἡ κυρία
Εὐγενία καὶ τὰ νεῖλη τῆς τρέμουν.

— Μὰ ὁ γυῖός σας θὰ τὸ καταλ-
εῖ; Ἀκούς νὰ θροῦμε χιόνια! Κι'
εἶχαμε σωστὴ ἀνοίξη κάτω, στὴν
πολιτεία.

— Δὲν εἶναι μονάχα ὁ ἀνήφορος,
λέει μιὰ κοπέλλα, ἀλλὰ εἶναι καὶ τὸ
χιόνι ποῦ κρυστάλλωσε ὅλη τὴ νύ-
χτα καὶ γλιστράει. Ποιὸς νὰ τῷ λε-
γε; Ἀκούς νὰ θροῦμε χιόνια! Κι'
εἶχαμε σωστὴ ἀνοίξη κάτω, στὴν
πολιτεία.

— Πρέπει νὰ πάω.

— Τότε στηριχθῇτε σ' ἐμένα! λέει
ἡ Μαίρη καὶ παίρνοντας τὸ καλάθι
πιάνει τὸ μπράτσο τῆς γερόντισσας,
ποῦ κρατεῖ τὶς πασχαλιῶν σφιχτά,
στοργικά, σὰ νὰ κρατῇ πλάσμα
ζωντανό.

Περπατοῦν ἀργά. Κάθε δύο βήμα-
τα γλιστράει ἡ κ. Εὐγενία. Μὰ ἡ
κοπέλλα εἶναι σθένει, δυνατὴ καὶ
τὴν στηρίζει.

Κάμποση ὥρα δὲ μιλᾶνε. Ὅλη ἡ
προσοχὴ τῆς γρηουλάς εἶναι συγ-
κεντρωμένη στὰ πόδια τῆς. Κάποια
στιγμὴ λέει ἡ Μαίρη, δείχνοντας ψη-
λὰ δύο σιλουέττες ποῦ ξεχωρίζουν
μαῦρες στὶς κατάλευκες κορδέλ-
λες:

— Οἱ δύο νεαροὶ ἐφθασαν κιόλας
στὸ μισὸ δρόμο.

— Πήγαινε κι' ἐσύ, παιδί μου, πῆ-
γαινε πρὸ γρήγορα, λέει ἡ κυρία
Εὐγενία. Θ' ἀνησυχῇ ἡ ἀδερφοῦλα
σου.

— Νὰ σὰς ἀφήσω; Ἀδύνατον! Ὁ
σκοπὸς ἦταν νὰ μὴν ἐπιχειρήσετε
αὐτὴ τὴν ἀνηφορία.

Στέκει μιὰ στιγμή ἡ γρηουλά νὰ
πάρῃ ἀνάσα. Τὰ μάτια τῆς, ποῦ ἦ-
ταν κάποτε γαλανὰ, στυλώνονται
θολὰ στὴν κοπέλλα. Ἡ Μαίρη εἶναι
ἀκόμα παιδί σχεδόν, μὰ σπητὴ, δε-
μένη, λουλουδι ἀνθισμένο.

— Πρέπει νὰ τὸν ἰδῶ σήμερα καὶ
θὰ τὸν ἰδῶ ὀπωσδήποτε, ψιθυρίζει
μὲ σπασμένη φωνή ἡ κυρία Εὐγε-
νία. Κάτι μοῦ λέει πῶς σήμερα πρέ-
πει νὰ τὸν ἰδῶ.

— Μὰ ἦταν χειρότερα προχθές;

Τὰ μάτια τῆς γερόντισσας ἀνοί-
γουν γιὰ μιὰ στιγμή μὲ τρόμο. Κι'
ἡ σκέψη αὐτὴ μονάχα τὴν τρομά-
ζει.

— "Οχι, ὄχι, δὲν ἦταν χειρότερα,
ἀποκρίνεται ἡ γρη. Μὰ κάτι μοῦ
λέει μέσα μου πῶς σήμερα τέτοια
μέρα, πρέπει νὰ τὸν ἰδῶ. "Επειτα...

(κι' ἡ φωνὴ τῆς γίνεται μαλακεία,
ντροπαλή)... σήμερα ἔχει γοῦστο νὰ
τοῦ πᾶω καὶ τὶς πασχαλιῶν...

— Πόσον καιρὸ τὸν ἔχετε ἐδῶ, κυ-
ρία Εὐγενία;

— Πέντε χρόνια. "Ὅταν ἔπαθε ἦταν
εἰκοσιδύο χρονῶν.

— Κι' ἐρχόσαστε διὸ φορές τὴν ἐ-
βδομάδα;

— Δυὸ φορές τὴν ἐβδομάδα.

— "Ε, θὰ γίνῃ καλὰ μιὰ μέρα...
λέει ἡ μικρὴ.

Δὲν πιστεύει αὐτὸ ποῦ λέει, καὶ
νοιῶθει τὸ χέρι τῆς μάννας στὸ
μπράτσο τῆς νὰ τρέμῃ πρὸ πολὺ.
Μὰ ἡ φωνὴ τῆς ἀκούγεται σιγανή,
θερμὴ, σὰν προσευχή.

— "Ω, ναί, τὸ ξέρω πῶς θὰ γίνῃ
καλὰ, τὸ ξέρω...

Σὲ κάθε κορδέλλα τὸ ἔθιμο τῆς
κυρίας Εὐγενίας γίνεται πρὸ ἀστα-
θές. Τρέμει σύγκορμη κάθε φορὰ
ποῦ γλιστράει. Ποτὲ δὲν εἶχε ἰδῇ ἡ
Μαίρη ἄνθρωπο νὰ τρέμῃ ἔτσι. Τὴν
πιάνει φόβος κ' αὐτὴν. Καὶ κάποια
στιγμὴ, ἡ κοπέλλα δὲν προλαβαίνει
νὰ κρατήσῃ τὴν γερόντισσα. Πέφτει,
κι' ἕνα σιγανὸ ἀγκομαχητὸ σκίζει
τὴν καρδιά τῆς παιδούλας. Τὰ λου-

λούδια σκορπίζονται και τα σγουρά μικρά πέταλά τους στολίζουν με μωβ δαντέλλες το χιόνι.

— Χτυπήσατε; ξεφωνίζει η Μαίρη. 'Η γρηούλα βαστάει με το ένα χέρι της το άλλο. Στο χιόνι κάτω, κοκκινίζουν λίγες σταγόνες αίμα. 'Η Μαίρη τρομάζει.

— Νά μη προχωρήσουμε άλλο, φωνάζει. Θά μείνεται στο δρόμο.

Βαρειά σηκώνεται η γερόντισσα, παίρνει τα λουλούδια και βαστώντας το χτυπημένο χέρι της χαμογελάει πικρά.

— Τι είναι δυο σταλαγματιές αίμα; λέει σιγά. Μέσα μου, πέντε χρόνια, τώρα, είμαι όλη μια πληγή. Και δείχνει την καρδιά της.

— Θά περάσουν όλα αυτά και θά τα θυμόμαστε σαν κακό όνειρο, λέει η Μαίρη.

Είναι έτοιμη να κλάψη και κυττάζει γύρω τον ολοκάθαρο ουρανό, τις πολύχρωμες φλογίτσες στα χιονισμένα κλαδιά των ελάτων, για να σταματήσει τα δάκρυα. 'Ανασαινει θαθεία για να καταπιεί το λυγμό της. Τρία χρόνια που έχει έδω την αδελφή της, την 'Αννα, βλέπει την κυρία Εὐγενία. Την πόνησε όσο και να της. Κι' ο Γιώργος, ο άρρωστος γυιός, είναι ευγενικό παλληκάρι. Και όμορφος.

— 'Ο αέρας, μ' όλο το χιόνι, κι' έδω στα χίλια μέτρα, μυρίζει άνοιξη. 'Η μήπως είναι οι μισομαδημένες πασχαλιές στο ματωμένο χέρι της γερόντισσας;...

'Ανασαινει πάλι θαθεία η παιδούλα, μα αυτή τη φορά, όχι για να καταπιεί τ' άναφυλλητά της.

Σάν σέ όνειρο άκούει τη φωνή της γερόντισσας.

— Βέβαια, θά περάσουν όλα... Μοῦ εἶπαν οἱ γιατροὶ, πὼς ἀν πάη ἔτσι καλλίτερον καὶ τοῦτη τὴν ἀνοίξῃ καὶ τὸ καλοκαίρι, μόλις πιάσουν οἱ δροσιές, θά μὴ μὴν νά κατεβῇ... Βέβαια δὲ θά δουλέψῃ τὸ χειμῶνα. Θά ζῇ πότε μέσα στὸ δωμάτιο, πότε στὸν κήπο. Τὸ σπῆτι μᾶς εἶναι σ' ὀρμηκὴ γειτονιά. Ἀπὸ τῶρα τοῦ ἐτοιμασὰ μιὰ πελώρια σόμπα. Περιποιήθηκα καὶ τὸν κήπο... Τρελλαινέται γιὰ τὰ λουλούδια... Κρίμα ποὺ δὲ μὴν νά νάβῃ τῶρα νά ἰδῇ τίς πασχαλιές μᾶς ἀνθισμένες... 'Ἦσυχα θάχομε, δυὸ ψυχές, εἰμῶστε, αὐτὸς κι' ἐγώ... Δὲν ἔχω ἄλλον στὸν κόσμον.

— Ὅταν μετὰ δύο ὥρες φθάνουν πιά ἀπάνω ἡ κυρία Εὐγενία σέρνεται, ἕνα κουβαράκι τόσο - δά, παγωμένο, μελανιασμένο μέσα στὸ μῦρο της φουστάνι. Ὡστόσο, τὰ πόδια της τρέχουν πρὸς τὸν ἀντικρὺ τὸ σανατόριο.

'Η Μαίρη τὴν ἀφίνει, νοιώθοντας πὼς σάθηκε ἀπὸ ἕναν ἐφιάλτη. Χρόνια, τὸ καταλαβαίνει, θά θυμᾶται τὸ μαρτυρικὸ δρόμο, μετὰ τὴν τρεμάμενη γρηούλα στὸ μπράτσο της χρονιάρικα μέρα, λαμπρή.

Στὸ διάδρομο, ὅταν βλέπουν τὴν κυρία Εὐγενία, μαζεύονται οἱ νοσοκόμες.

— 'Ἠλθατε; Πῶς;

Τὰ μάτια της μάννας γυρνᾶνε κι' ἐξετάζουν ὅλα τὰ πρόσωπα. Κανένα

χείλος δὲ χαμογελάει.

— Βάρυνε; ρωτᾷ.

— Θά σᾶς πῇ ὁ γιατρός, ψιθυρίζουν οἱ νοσοκόμες, καὶ τραβιδοῦνται, καθὼς πλησιάζει ὁ νέος μετὰ τὴν ἀσπρη μπλοῦζα.

— Κυρία, ἀρχίζει αὐτὸς σιγά... ὁ γυιός σας, δυστυχῶς...

Χτυπώντας βαρεῖα τὸ ραβδί της στὸ πλακόστρωτο, τραβᾷ ἡ γερόντισσα γιὰ τὸ δωμάτιο τοῦ ἀρρώστου.

— 'Ο γιατρός τὴν κρατεῖ.

— Μὴ πᾶτε ἔτσι ἀπότομα. Καὶ μὴ τρομάξετε. Μιὰ ἀνεξήγητη χειροτέρευση εἶδαμε σήμερα. Ἀπὸ χθὲς ὀρίσκειται σὲ διέγερση... Κυττάζει τὸν καιρό... Ὅταν σήμερα εἶδε τὰ χιόνια, σὰ νάχασε τὸ ἠθικὸ του... Δὲν εἶπε τίποτα... Μὰ ἔκλεισε τὰ μάτια του... καὶ ὁ καθηγητὴς εἶπε πὼς τὸν βλέπει σὰν κάπως πρὸς βαρεῖα... Ναι, λαδὴ ὁ πυρετὸς μᾶς ἀνησυχεῖ... Ναι, ἀπὸ χθὲς εἶχε πυρετό... Τὸ ἑράδου, μάλιστα, παραληροῦσε... Τὸν ἀκούσαν οἱ νοσοκόμες νά λη: «Χριστὸς Ἀνέστη...». Πάντως, σᾶς ἐπαναλαμβάνω πὼς εἶναι ἐντελὼς ἀνεξήγητο...

Μὲ ἀπίστευτη δύναμη τραβήχτηκε ἡ μάννα ἀπὸ τὸ χέρι τοῦ γιατροῦ καὶ θρῆσκει στὸ δωμάτιο τοῦ μοναχογυιό της.

— Γιώργοι!...

Μιὰ νοσοκόμος βάζει τὸ χέρι της στὰ χεῖλιά της καὶ τῆς κάνει νόημα νά σωπάσῃ.

Ζυγώνει ἡ μάννα καὶ σκύβει ἀπάνω ἀπὸ τὸ παιδί της, ποὺ ἀνασαινει παρᾶξενά, βαρεῖα. Τὸ μαστοῦνι της πέφτει κάτω κι' ὁ κρότος ἀκούγεται τρομακτικὸς στὸ μικρὸ δωμάτιο. Μὰ ὁ ἄρρωστος δὲν ἀνοίγει τὰ μάτια.

— Μὴ τὸν ἐνοχλεῖτε, λέει ἡ νοσοκόμος αὐστηρά. Δὲ βλέπετε πὼς εἶναι ἀσχημά;

Τὰ μάτια της γερόντισσας ἀνοίγουν διάπλατα, τὰ χεῖλιά της σουρώνουν σὰν τὰ χεῖλιά τῶν παιδιῶν ποὺ ἐτοιμάζονται νά κλάψουν. Μὰ τὰ δάκρυα δὲν κυλᾶνε. Τὰ σαγόνια της μόνο χτυπᾶνε, χτυπᾶνε... Καὶ τὸ χέρι της, τρέμοντας τρομακτικά, πᾶει κι' ἀκουμπᾷ ἀνάλαφρα στὸ ἰδρωμένο μέτωπο τοῦ παλληκαριοῦ.

Στὸ ἀγγίγμα αὐτό, ἀνοίγει ὁ Γιώργος τὰ μάτια. Μὲ μιὰς ἡ βαρεῖα ἀνάσα σταματᾷ. Σὰ νὰ γυρνᾶνε ἀπὸ ἄλλους κόσμους, τὰ μάτια του φωτίζονται σιγά-σιγά καὶ στυλώνονται στὴ μάννα. Τὰ χεῖλιά του ἀναδεύονται κάμποση ὥρα, δίχως ν' ἀρθρῶνουν λέξη. Στὸ τέλος ὅμως λέει καθαρά:

— Πῶς ἦλθε;

Καὶ τὰ μάτια του γυρνᾶνε πρὸς τὸ φαρδὺ παράθυρο, ἀπὸ ὅπου φαίνεται ἀπέραντο τὸ χιόνι.

— Μὲ τὰ πόδια, λέει ἡ γρηούλα ἄπλᾶ, χαϊδεύοντας μηχανικὰ τὰ παγωμένα χέρια τοῦ παιδιοῦ της καὶ δίνοντας του τὰ μισομαδημένα λουλούδια.

— Μὲ τὰ πόδια! ἐπαναλαμβάνει τὸ παλληκάρι, κι' ἕνα ἄχνό χαμόγελο περνᾷ στὰ στεγνά του χεῖλη, ἐνῶ στὰ γαλανά του μάτια στρογγυλεύουν ἀργὰ δυὸ δάκρυα.

Χώνει τὸ πρόσωπό του στὶς πασχα-

λιές κι' ἀνασαινει θαθεία τὸ ἄρωμά τους. Χαϊδεύει ἀργά, στοχαστικά, τὰ δροσερά μαθιά πέταλα.

Ἐπειτα τὰ χέρια του κινεῖται σιγά, βρίσκουν τὸ τρεμουλιαστὸ χέρι τῆς γερόντισσας. Σαυτισμένη ἡ μάννα, δὲν ξέρει τί θέλει νά κάνῃ τὸ παιδί, ἀφίνει τὸ χέρι της σὰν ἄψυχο στὰ δικά του. Ὡσπου νοιώθει τὰ χεῖλιά του καυτὰ στὸ χέρι της, ποὺ εἶναι ματωμένο ἀπὸ τὸ πῆσιμο. Γλυκεῖα, παιδιᾶτικη, γεμάτη χάδι καὶ παράπονο ἀκούει τὴ φωνή του:

— Μαννοῦλα!...

Τὰ μάτια του ξανακλείνουν.

Ὁ γιατρός καὶ δυὸ - τρεῖς νοσοκόμες, μαζεμμένοι στὴν πόρτα, κυτᾶνε μιὰ τὸν ἄρρωστο, μιὰ τὴ μάννα. Ἐπειτα κυτᾶζονται μετὰ ἐξέτασης. Φαίνονται σὲ ἀμηχανία. Σὲ τέτοια κατάσταση, ὁ ἄρρωστος πρέπει νά εἶναι ἡσυχὸς καὶ μόνος. Ἀλλά, καθὼς κρατεῖ ὁ νέος μετὰ κλειστά μάτια τὸ χέρι τῆς γρηούλας, φαίνεται σὰν νὰ γαντζώνεται σπασμωδικὰ ἀπὸ τὴν ἴδια τὴ γέφυρ ζωῆ.

Κάτι ψιθυρίζει ὁ γιατρός, καὶ ἐλαφρὰ, σὰν σκιές, χάνονται ὅλοι.

Ὁ ἥλιος ψηλώνει ἔξω, ὀλόφωτος καὶ μαλακώνει τὸ χιόνι.

Ἡ γρηούλα, ἀκίνητη, βαστάει τὸ χέρι τοῦ παλληκαριοῦ.

Ὁ ἥλιος γέρνει στὴ δύση, τὸ χιόνι ξανασαγώνει. Ἡ Μαίρη μπαίνει μέσα στὸ δωμάτιο σιγά, ὅπως σὲ δωμάτιο ἐτοιμοθάνατου καὶ κάτι ψιθυρίζει στὴν γερόντισσα ἀπὸ τὴν πόρτα. Μὰ ἡ κυρία Εὐγενία τὴν φωνάζει χαρούμενη:

— Ἐλα δὴ! νά τσουγκρίσῃ καὶ μαζί σου!...

Μηχανικὰ προχωρεῖ ἡ κοπέλλα, νυμίζοντας πὼς ἡ γρηὺς τρελλάθηκε ἀπὸ τὴ λύπη.

Δὲν τῆς εἶπε ὁ γιατρός αὐτῆς πὼς εἶναι κρίσιμη ἡ κατάσταση;...

Τὰ μάτια τοῦ παλληκαριοῦ στυλώνονται ἀπάνω τῆς ζωηρᾶ, φιλικᾶ. Καὶ βλέπει κι' ἕνα πιάτο μετὰ κόκκινα τσόφλια πασχαλινῶν αὐγῶν.

— Δεσποινὶς Μαίρη, λέει σιγά ὁ ἄρρωστος... Ἄν δὲν ἔβλεπα τὴ μητέρα μου σήμερα...

Δὲν τελειώνει τὴ φράση του. Κυττάζει ἀπὸ τὸ παράθυρο τὸ θαυγάλανο οὐρανό.

Καλλίτερα ἀπὸ τοὺς γιατροὺς ἔκανε μόνος τὴ διάγνωση τῆς ἀρρώστειας του.

Καὶ ἀμέσως συνεχίζει μετὰ χαμόγελο, χαϊδεύοντας τὸ χέρι τῆς γερόντισσας:

— Πέρασαμε ὥραια τὴ λαμπρή. Καὶ ἡ γρηούλα, σὰν ἡχώ:

— Ναι, περάσαμε ὥραια τὴ λαμπρή, ψιθυρίζει.

Τρομαγμένη νοιώθει ἡ κοπέλλα δάκρυα χαρᾶς στὰ μάτια της. Σκύβει γιὰ νὰ πάρῃ τ' αὐγὸ καὶ τὰ σκουπίζει κρυφά. Ὁ Γιώργος τσουγκρίζει μετὰ δύναμη καὶ τῆς κάνει θρύψαλα τὴ μύτη τοῦ αὐγοῦ της. Γελάει παιδιᾶτικα.

— Τοῦ χρόνου, λέει, θάρρητε σπῆτι.

Καὶ πάλι, σὰν ἡχώ ἡ κυρία Εὐγενία:

— Καὶ τοῦ χρόνου σπῆτι...

— Κ' εἶδατε — φωνάζει μετὰ λάμ-

ψη χαρᾶς ὁ Γιώργος. Ἄνθισαν οἱ πασχαλιές... Ποτὲ δὲν θά τὸ πῆσεν... Νά πάρτετε ἕνα κλωνάρι, ἀποξημίωση γιὰ τὸ αὐγὸ.

Νοιώθοντας τὰ πόδια της ἀνάλαφρα προχωρεῖ ἡ Μαίρη νὰ φύγῃ.

Τὴν ξεπροβοδίζει ὡς τὴν πόρτα ἡ κυρία Εὐγενία καὶ τῆς ψιθυρίζει:

— Βλέπετε; Ἐπρεπε νάρθῃ!

Καὶ δείχνει μετὰ καμάρι τὸ παιδί της, ὅπως θάδειχνε ἕνας θεὸς τὸ ξωντανὸ του δημιούργημα.

— Τί θά γίνῃ τώρα; ρωτᾷ τὸ γιατρὸ ἡ Μαίρη. Ἐγὼ πρέπει νὰ πηγαίνω, νυχτώνει. Μὰ ἡ κυρία Εὐγενία;

— Αὐτὴ πρέπει νὰ μείνῃ ἀπόψε ἔδω, ἀποκρίνεται ὁ γιατρός.

Ἡ καρδιά της κοπέλλας σταματάει.

— Ὡστε εἶναι τὸ τέλος; μουρμουρίζει ἡ κοπέλλα.

Μ' ἕνα σοβαρὸ χαμόγελο ἀποκρίνεται ὁ γιατρός:

— Τὸ τέλος... ἴσως... μπορεῖ... Τὸ τέλος τῆς ἀρρώστειας... Δὲν ἔχει πυρετό... Καὶ στὴν ἐρωτηματικὴ τῆς ματιᾶ ἀποκρίνεται μαλακά:

— Πρέπει νὰ μείνῃ ἡ μάννα ἔδω... Νὰ ποὺ βαστάῃ τὸ χέρι ὅλη τὴ νύχτα...

Φεύγει ἡ κοπέλλα. Τὸ χιόνι ἔξω γίνεται γκρίζο. Χίλια ἀστέρια ἀνάβουν στὸ χλωμὸ οὐρανό, ὅταν πιά φθάνῃ ἐκεῖ ποὺ περιμένει τὸ αὐτοκίνητο. Μέσα στὸ σκοτάδι ποὺ τυλίγει τὴν πλάση, δὲν ξεχωρίζουν οἱ κορδέλλες. Καὶ δὲν φαίνονται πιά οὔτε δυὸ ἄλικες σταλαγματιές αίμα ἀπάνω στὸ χιόνι, σὲ κάποια πλαγιά. Ἀλλά, τί πειράζει; συλλογίζεται ἡ Μαίρη. Τὸ αἷμα τῆς μάννας δὲν χύθηκε ἄδεια. Κι' οἱ πασχαλιές ἀνθισαν... Νοιώθει τὸ ἄρωμα ποὺ σκορπᾷ τὸ μικρὸ κλαδάκι, καρφισωμένο στὸ στήθος της... Καὶ τὸ κλαδάκι αὐτὸ γεμίζει πασχαλιές τὴ νύχτα μετὰ τὰ ὀλόλαμπρα ἀστέρια κι' ὅλη τὴν πλάση.

ΙΩΑΝΝΑ ΜΠΟΥΚΟΥΒΑΛΑ
ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΥ

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

Ἄλθηνος φίλος εἶναι ἐκεῖνος ποὺ μιλάει στὸν κόσμον γιὰ τὰ προτερήματά σας καὶ σὲ σᾶς γιὰ τὰ ἐλαττώματά σας.

Οἱ φίλοι μᾶς ἀνέχουν συνήθως σὲ τρεῖς κατηγορίες. Σ' αὐτοὺς ποὺ ἀγαποῦμε, σ' αὐτοὺς ποὺ κοροϊδεύουμε καὶ σ' αὐτοὺς ποὺ ἀντιπαθεύμε. Κι' ἐπειδὴ εἴμαστε συνήθως, βιαστικοί, τίς περισσότερες φορές χαμογελάμε καὶ σφίγγουμε τὸ χέρι σὲ ὅλους μετὰ τὸν ἴδιο τρόπο.

Ἡ εὐφυΐα τῆς γυναίκας εἶναι ἕνα πρόβλημα, ποὺ δὲν ἐπιδιώκουν νὰ τὸ λύσουν ποτὲ οἱ πραγματικὰ ἐξυπνοὶ ἄνθρωποι.

Ὁ Θεὸς ἐδημιούργησε πρῶτα τοὺς λευκοὺς, κατόπι τοὺς μαύρους, ὕστερα τοὺς κιτρίνους, ἔπειτα τοὺς ἐρυθροδέρμους καὶ τέλος τοὺς περσιγγητάς.

Ὅταν τὰ μωρὰ εἶναι ξένα, σχεδὸν πάντα μᾶς περνᾷ ἡ ἰδέα πὼς ὁ Ἡρώδης ὑπῆρξε ἡ πρὸ ἀνδιαφέρουσα προσωπικότης τῆς ἱστορίας.

ΑΝΑΣΤΑΣΙΣ

Ἐν Μπροστά στὸν κενὸ τάφο, ὁ Θεὸς ποὺ νίκησε τὸν θάνατο, παρουσιάζεται στὴν Μαρία Μαγδαληνὴν σὰν ἕνας ἄπλος κηπουρὸς.

Δὲν χρειάζεται τὴν μεγαλοπρέπεια καὶ τὴ λάμψη τῆς ἀβιθτῆς δόξας Του. Ἐχει ἀκόμα τὸ βασανισμένο κορμί τοῦ ἀνθρώπου, καὶ στὰ χέρια Του βρίσκονται ἀκόμα οἱ τύποι τῶν ἡλων, γιὰ νὰ τοὺς ψάσῃ ὁ ἄπιστος Θῶμας. Ὁ Χριστὸς θέλησε νὰ μείνῃ ἡ σάκα ποὺ υποφέρει, γιὰτί ξέρει ὅτι σ' αὐτὸν βρίσκεται τὸ μυστικὸ τοῦ θανάτου Του πάνω στοὺς ἀνθρώπους: στὴν ἐμοσιότητα ποὺ ὑπάρχει μετὰ τοῦ δικοῦ Του μαρτυρίου, καὶ τῆς ζωῆς τοῦ κάθε ἀνθρώπου, ποὺ εἶναι κι' αὐτὴ γεμάτη πόνους καὶ θλίψεις.

Ἐν Στὶς ὥρες τῆς εὐτυχίας καὶ τῆς ἰσότητος, οἱ ἄνθρωποι δὲν μποροῦν νὰ νοιώσουν τὴν θαθεῖαν αὐτῇ ἀλήθειαν, μὰ τὴν ὥρα τοῦ Πόλεμου, τὴν ὥρα τῆς δοκιμασίας, τότε ἡ ἀνθρωπότης μπαίνει στὸ νόημα τῆς μεγάλης Ἀλήθειας, τότε καταλαβαίνει πὼς ἡ ζωὴ τοῦ Θεανθρώπου ἀντιστοιχεῖ μετὰ τὴν δική μας, πὼς τὸ μαρτύριό Του μοιάζει μετὰ τὸ μαρτύριο τοῦ καθενός, μὰ κι' ἡ τελικὴ Ἀνάστασή Του προαναγγέλλει καὶ τὴ δική μας λύτρωση.

Ἐν Καὶ ὁ ἄνθρωπος, προειδοποιημένος ἀπὸ τὸν Θεό, δὲν ξεφηνιάζεται μπροστὰ στὶς δοκιμασίες: γνωρίζει ὅτι ὁ καθένας πρέπει νὰ σηκώσῃ τὸ σταυρὸν καὶ νὰ κάμῃ τὸ δρόμο, ποὺ συγγὰ μοιάζει μετὰ τὸν Γολγοθᾶ. Ἐχει ἀκούσει γιὰ τοὺς κακοὺς ποὺ θά τὸν λιθοβολήσουν, καὶ γιὰ τὸ πλῆθος ποὺ θά τὸν καταραστῇ. Γιατί καὶ οἱ Γραμματεῖς καὶ οἱ Φαρισαῖοι, καὶ ὁ προδότης Ἰούδας καὶ ὁ Ἄνας καὶ ὁ Κανὰς καὶ ὁ δαίλος Πιλάτος εἶναι αἰώνιοι.

Ἐν Μὰ ἂν ὁ ἄνθρωπος δὲν ἀγνοῇ τίποτα ἀπὸ τὸ μαρτύριο καὶ τὴ δοκιμασία ποὺ τὸν περιμένει κάποτε στὴ ζωὴ, γνωρίζει ἐπίσης καὶ τὸ τέλος τῆς τραγικῆς αὐτῆς ἱστορίας: Ὁ ἄνθρωπος μὴ μὴν ὑπὸ τὴν μιὰ μορφή ἢ τὴν ἄλλη, στὸν κόσμο αὐτὸ ἢ στὴν αἰωνιότητα, θά γίνῃ ὁ νικητὴς τοῦ κακοῦ, ὁ νικητὴς τοῦ θανάτου, ποὺ πέρασε ἀπὸ πόνους καὶ ταπεινώσεις μὰ ποὺ στὸ τέλος ἀνεστήθη.

Αὐτὸ τὸ μεγάλο παράδειγμα, αὐτὴ τὴν ὑπέροχη ἐλπίδα μᾶς δίνει ὁ Χριστὸς μετὰ τὴν Ἀνάστασή Του. Κι' αὐτὴ βοηθεῖ ὅλους μᾶς νὰ υποφέρουμε τὸ σταυρὸ μᾶς.

Ἐν Καὶ δὲν τὴ δίνει μόνο τοὺς ἀνθρώπους ἀλλὰ καὶ στὰ ἄνθη καὶ στὶς φυλές. Τὸ παράδειγμα Του εἶδε κάποτε κι' ἡ δική μας σκλαδωμένη Πατριδα, καὶ πιστέψε στὴν Ἀνάστασή της. Κι' ἦλθε μιὰ μέρα ποὺ ἀναστημένη, πρὸς τὸ θεῖο μὴν ὅπως ὁ Χριστὸς πρὸς τὴν Πατριδα, μετὰ ὅλην ἀγάπην, βίβαντα, γιὰτί ἔπρεπε μὴν τῆς σὴν τὸς τύπους τῶν ἡλων, τὰ ἱερὰ κόκκαλα τῶν μαρτύρων, τῶν παιδιῶν της...

Ἐν Ἐστὶ καὶ σήμερα, μέσα στοὺς

ὄμους τοῦ πολέμου καὶ τοῦ θανάτου, ἔρχεται ἡ Ἀνάστασις νὰ μᾶς θυμίσῃ τὸ αἰώνιο τέλος κάθε ἱστορίας: τὸν θρίαμβο τοῦ Καλοῦ καὶ τῆς Ἀγάπης...

Ἦδη, κάτω ἀπὸ τὰ εἰρεπία τῶν ἀφανισμένων πόλεων, πάλι στὰ χαλῶδινά ἀγρυπνᾶται ποὺ χωρίζουν τὴ γῆ, σκιστὰ μέσα στὸ γόμο ἡ νέα ζωὴ, ποὺ θά βγῇ καὶ θ' ἀναστήθῃ σὰν τὰ μικρὰ ἀνοιξιὰ καὶ ἀνθάκια, τὰ λαμπρὰ κι' ἀμόλυντα...

ΠΑΣΧΑΛΙΝΑ

Η ΝΗΣΟΣ ΤΟΥ ΠΑΣΧΑ

Ες απόστασιν τριών περίπου χιλιάδων χιλιομέτρων από των ακτών της Χιλής υπάρχει μία νήσος που έχει σχήμα τριγώνου και έκτασιν 117 χιλιάδων τετραγωνικών χιλιομέτρων. Οι ιθαγενείς την ονομάζουν Ραπανούϊ. Το επίσημον γεωγραφικόν της όνομα εν τούτοις, με το όποιον είναι σήμερον γενικώς γνωστή, είναι «νήσος του Πάσχα».

Η νήσος αυτή ανεκαλύφθη πράγματι από ένα Όλλανδόν εξερευνητήν, το Πάσχα του έτους 1722. Ο εξερευνητής διέκρινεν από πολύ μακρὰ εἰς τὴν παραλία κάτι τεράστια λίθινα ἀγάλματα, τῶν ὁποίων κανεὶς δὲν γνωρίζει οὔτε καὶ σήμερον τὴν προέλευσιν. Εἶναι σχεδὸν ὅλα ὁμοίωμα, ἀλλὰ τὸ ἕπος τους ποικίλλει ἀπὸ δύο ἕως δέκα μέτρα. Παριστοὶ ἀνθρώποι ὁμοιώματα μετὰ πολὺ μακρὰ χεῖρα τὰ ὅποια φθάνουν ἕως τὰ γόνατα. Εἶναι σκαλισμένα ἐπάνω εἰς τοὺς βράχους καὶ παριστοὺν κατὰ πᾶσαν πιθανότητα τοπικὰς θεότητας τῶν ἀρχαίων κατοίκων τῆς νήσου.

Η νήσος τοῦ Πάσχα εὐρίσκεται εἰς τὴν κορυφὴν ἑνὸς ἡφαιστείου τοῦ ὁποῖον ὅμως ἔχει σβεσθῇ ἤδη ἀπὸ πολλῶν ἑκατομμυρίων ἐτῶν. Τὸ ἔδαφός της εἶναι πορώδες καὶ διὰ τὸν λόγον αὐτὸν στερεῖται ἐντελῶς ρέοντων ὑδάτων, μολοντοί πίπτουν ἐκεῖ ἀφθονώτατα βροχαί. Διὰ τὸν ἴδιον λόγον ἡ θάλασσις εἶναι ἐκεῖ ἐλαχίστη, περιοριζομένη εἰς μερικὰ χαμηλὰ φυτά. Κατὰ πᾶσαν πιθανότητα ἡ νήσος αὕτη εἶναι ὑπόλειμμα μιᾶς ἄλλης, μεγαλειτέρας, ἡ ὅποια κατεποντίσθη πρὸ χιλιάδων ἐτῶν καὶ κατοικεῖτο ἀπὸ ἀρκετὰ προδεδωμένους ἀνθρώπους. Οἱ σημερινοὶ ιθαγενεῖς δὲν ἀνέχονται παρὰ εἰς μερικάς ἑκατοντάδας. Ἐλάχιστοι εἶναι ἐκεῖνοι ποὺ ἐπισκέφθησαν μέχρι τοῦδε τὴν νήσον τοῦ Πάσχα ἐπειδὴ διὰ τὴν φθῶσιν καὶ εἰς ἐκεῖ πρέπει νὰ ναυλώσῃ εἰδικῶς ἀτμόπλοιοι. Κυρίως τὴν ἔχουν ἐπισκεφθῇ Γάλλοι ἱεραπόστολοι οἱ ὅποιοι εὗρον ἐκεῖ κατὰ τὸ 1862, μετὰ τὴν ἐκκένωσιν τοῦ ἐκείνου ἐπὶ τοῦ ὅποιο εἶχαν χαραχθῇ ἱερογλυφικά. Τὰ ἱερογλυφικά αὐτὰ δὲν ὁμοιάζουν μετὰ κανὲν ἀπὸ τὰ ἄλλα ἀνάλογα συστήματα γραφῆς, ὅλα δὲ αἱ προσπάθειαι αἰτῖνες ἐγένοντο μέχρι τοῦδε διὰ νὰ ἀναγνωσθῶν.

ἀπέδωκαν ἀκαρποί. Εἶναι πάντως βέβαιον ὅτι οἱ ἄνθρωποι οἵτινες εἶχαν κατασκευάσει τὰ ἀγάλματα καὶ εἶχον ἐφεύρει τὸ στήμα γραφῆς, εἶχον φθάσῃ εἰς ἄρκετὰ ὑψηλὸν ἐπίπεδον πολιτισμοῦ.

Οἱ σημερινοὶ ιθαγενεῖς ὁμιλοῦν μίαν γλῶσσαν ἡ ὁποία ὁμοιάζει κατὰ πολὺ μετὰ τὰς γλώσσας τὰς ὁποίας ὁμιλοῦν οἱ κάτοικοι ἄλλων νήσων, πολλὰ ἀπομακρυσμένων ἀπὸ αὐτῆν. Διὰ τὸν λόγον αὐτὸν ὑπάρχουν πολλοὶ οἱ ὅποιοι π...

Οἱ σημερινοὶ ιθαγενεῖς ὁμιλοῦν μίαν γλῶσσαν ἡ ὁποία ὁμοιάζει κατὰ πολὺ μετὰ τὰς γλώσσας τὰς ὁποίας ὁμιλοῦν οἱ κάτοικοι ἄλλων νήσων, πολλὰ ἀπομακρυσμένων ἀπὸ αὐτῆν. Διὰ τὸν λόγον αὐτὸν ὑπάρχουν πολλοὶ οἱ ὅποιοι π...

Ο ΟΡΟΡΟΣ ΤΩΝ ΨΥΧΩΝ

Τ' ἀστέρια τρεμοσβύνουνε κι' ἡ νύχτα εἶναι λίγη. Μὲ φῶς χλωμὸ καὶ ἄρρωστο οἱ κάμποι ἀντιφεγγίζουν. Κι' ὀλόγυρά του, ὅπου στραφῇ τὸ μάτι σου, ξανοίγει. Ἐδῶ κορμιὰ, ἐκεῖ κορμιὰ, στρωμένα νὰ μαυρίζουν.

Φίλους κ' ἐχθροὺς ὁ θάνατος σ' ἕνα τραπέζι σμίγει. Ὄπου τ' ἀγρίμι ἀκάλεστα μὲ πείνα τριγυρίζουν. Χαρά στον ὅπου γλύτωσε, χαρά στον πῶχει φύγῃ. Μὰ ὅσους τὸ βόλι ἐξέσχισε, κοράκια ξανασχίζουν.

Κι' ἄεφρα ὀρθὸς ὁ Σαλπικτὴς πηδαίει ὁ λαβωμένος. Στριγγὴ φωνὴ καὶ σπαρραχτὴν ἡ σάλπιγγά του βγάζει. Που λὲς τὸν ἴδιο της χαλκὸ — κι' ὄχι αὐτιά — σπαράζει.

Μὰ δὲν ξυπνάει στὸ ὄρθρινὸ κανένας πεθαμένος. Μόν' τὰ κοράκια φεύγουνε κοπαδιστὰ σὰ νᾶναι. Τῶς σκοτωμένων οἱ ψυχὲς ποὺ στὰ οὐράνια πᾶνε.

(«Σκαρδαῖον»)

στεύουν ὅτι οἱ σημερινοὶ κάτοικοι δὲν εἶναι ἀπογονοὶ τῶν πρώτων κατοίκων τῆς νήσου ἀλλ' ἐγκατεστάθησαν εἰς αὐτὴν πολὺ ὁραδύτερον. Ὅσον ἀφορᾷ τοὺς ἀρχαίους ιθαγενεῖς, ὑποτίθεται ὅτι οὗτοι, σπερμηθέντες σὺν τῇ γῇ καὶ ἄλλῃς δυνατοῦτος διατροφῆς, ἐγένοντο καννίβαλοι καὶ ἀλλήλοφραγώθησαν.

Ο ΠΑΣΧΑΛΙΝΟΣ ΑΜΝΟΣ

Ὁ πασχαλινὸς ἀμνὸς εἶναι ἕνα ζῷον τοῦ ὁποῖου δὲν συναντᾶται μόνον εἰς τὴν ἰδικήν μας ὁρθόδοξον ἐκκλησίαν ἀλλὰ καὶ εἰς τὰς ἄλλας χριστιανικὰς ἐκκλησίας καθὼς καὶ εἰς αὐτοὺς ἀκόμη τοὺς Ἑβραίους. Οἱ χριστιανοὶ μάλιστα ἔχουν πᾶσαι τὴν εὐχὴν αὐτὴ ἀπὸ τοῦ Ἑβραίου. Ὁ ἀμνὸς εἶναι, ὡς γνωστὸν, σύμβολον τῆς ἀθωότητος καὶ τῆς ἀγνότητος διὰ τὸν λόγον δὲ αὐτὸν συνεδέθη στενῶς μετὰ τὴν μεγαλειτέραν ἐορτὴν τῆς χριστιανικῆς καὶ τῆς ἰουδαϊκῆς θρησκείας. Διότι δὲν ἔχουν μόνον οἱ χριστιανοὶ Πάσχα ἀλλὰ καὶ οἱ Ἑβραῖοι. Ἡ διαφορὰ ὅμως μεταξὺ τῶν δύο αὐτῶν Πάσχα εἶναι πολὺ μεγάλη, διότι ἐορτάζονται δύο ἐντελῶς διαφορετικὰ γεγονότα. Οἱ χριστιανοὶ ἐορτάζουν κατὰ τὴν ἡμέραν αὐτὴν τὴν ἐκ νεκρῶν ἀνάστασιν τοῦ Ἰησοῦ, ἐνῶ οἱ Ἑβραῖοι ἐορτάζουν τὴν ἐξόδον ἐκ τῆς Αἰγύπτου καὶ τὴν διάβασιν τῆς Ἐρυθρᾶς Θαλάσσης. Εἰς ἀνάμνησιν οὗ γεγονότος αὐτοῦ συνήθισαν καὶ οἱ Ἑβραῖοι νὰ θυσιάζουν ἕνα ἀμνόν. Κατὰ τὴν ἐξόδον ἐκ Αἰγύπτου, ὁ ἱσχυρὸς στρατὸς τῶν Αἰγυπτίων κατεδίωκε κατὰ πόδας τοὺς Ἑβραίους. Ἡ θέσις τῶν ἑγνὲς τραγικὴ ὅταν ἐφθασαν εἰς τὴν θάλασσαν, νὰ πνιγῶν ἢ νὰ περιμένον νὰ ἐξοντωθῶν ἀπὸ τοὺς Αἰγυπτίους. Τὴν στιγμὴν αὐτὴν ἀκριβῶς ἐγινε τὸ μέγα θαῦμα. Ὁ Μωϋσῆς ὕψωσε τὴν ράβδον τοῦ ἐπάνω ἀπὸ τὴν Ἐρυθρὰν Θάλασσαν, τὰ ὕδατά της ἐχωρίσθησαν εἰς τὸ μέσον καὶ οἱ Ἑβραῖοι κατάρθρωσαν νὰ περάσουν. Ταυτοχρόνως ὅμως ἤρχισαν νὰ διέρχωνται διὰ τοῦ αὐτοῦ τόπου καὶ οἱ Αἰγύπτιοι τὴν Ἐρυθρὰν Θάλασσαν. Τὴν στιγμὴν ὅμως ποὺ εἶχαν διαπερασθῇ πλεόν ὅλοι οἱ Ἑβραῖοι καὶ ποὺ τὸ μεγαλειτέρον μέρος τοῦ αἰγυπτιακοῦ στρατοῦ εὐρίσκετο εἰς τὸ μέσον τοῦ ὁδοῦ ποὺ εἶχε διανοιχθῇ, ὁ Μωϋσῆς ὕψωσε καὶ πάλιν τὴν ράβδον τοῦ, τὰ κύματα ἐκλείσθησαν καὶ ἐπὶ τοὺς Αἰγυπτίους, καὶ ἡ Ἐρυθρὰ Θάλασσα μετεβλήθη εἰς ὕγρον τάφον τῶν Αἰγυπτίων. Αἱ γυναῖκες τῶν Ἑβραίων, τῶν ὁποίων ἡγεῖτο ἡ ἀδελφὴ τοῦ Μωϋσέως Μαρίας, ἤρχισαν τότε νὰ ψάλλουν τὸν ὕμνον πρὸς τὸν αἰώνιον Θεόν ὁ ὁποῖος διὰ τοῦ θαύματος αὐτοῦ εἶχεν ἀποδείξει τὸ μεγαλεῖον καὶ τὴν δύναμιν τοῦ.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΓΡΥΠΑΡΗΣ

Ζεῖ αἰὶδιμε τοῦ δικαστηρίου

Πασχαλινὴ περιπέτεια

Γου. Κ. Δ. ΨΑΘΑ

ΤΑ ΚΑΛΑ του ἐφοροῦσε. Εἶχε δεινὴν χωρίστην. Λυσσώδη τσακιστὸν πανταλονιόν. Ἀγρίως λουστραρισμένον παπούτσι. Ἀρσενικτὸν ζώσιμα.

Ἐπὶ πλέον: Εἶχε δέλεμα ὀλόμπιον. Μότην ἁέτιον. Βήμα βαρὺ. Καὶ γενικῶς ἐμφάνισιν καὶ ὕψος καὶ τρόπος καὶ μορφὴν ἀνθρώπου ἀξιοπρεπῶς εὐτυχούς.

Πάσχα ἦταν. Γιά τὴν ἀκριβείαν, νύχτα Μ. Σαββάτου καὶ ἐπὶ ἡμέραν εἰς τὴν ἐκκλησίαν. Ὅπου, ξαφνικά, ἐκεῖ ποὺ πῆγαινε στὸν δρόμον, μπου... ἔσκασε στὰ πόδια του ἕνα βαρελότον.

Οἱ Ἕλληνες ἔχομεν δύο κακὰς συνήθειας. Πρῶτον, νὰ ἐορτάζωμεν τὸ Πάσχα μετὰ τὸν ὅσον τὸ δυνατόν. Φοβερώτερους. Αὐτὸ, εἰδικῶς τὸ Πάσχα. Δεύτερον, νὰ κάνωμε ἀστεία ἀκόμη φοβερώτερα. Αὐτὸ, γενικῶς ὅλο τὸν χρόνον Συνδυασμῶν, λοιπόν, τὸν δυὸ αὐτῶν κακῶν ἦτο τὸ μυστηριώδες βαρελότον ποὺ κατέπεσε ἀπὸ μυστηριώδες σημεῖον καὶ ἐξερράγη μετὰ κρότον ἐκκαυφαντικόν μπροστὰ στὴν κομψὴν αὐτὴν νυκτερινὴν πασχαλινὴν ἐμφάνισιν.

Ἕνας ἄνθρωπος ἀξιοπρεπὴς ποὺ θίγετο, θυμῶναι ἀξιοπρεπῶς. Ἀλλὰ ἀξιοπρεπῶς νὰ τρομάξῃ κανεὶς, δὲν εἶναι εὐκόλῳ. Διότι ἡ ἀξιοπρέπεια εἶναι κάτι τὸ προσχεδιασμένον, ἐνῶ ὁ τρόμος δὲν δίνει καιρὸν εἰς σκέδιν. Μετὰ ἄλλους λόγους ὁ ἀτυχὴς ἄνθρωπος ἀνεπήδησε, τοῦ κόπηκε ἡ γολὴ, ἐστραπαταρίστηκε καὶ ὅταν κάποτε συνήλθε, ἐγύρισε τὰ μάτια πρὸς τὸ μπαλκόνι κάτω ἀπὸ τὸ ὁποῖον εὐρίσκετο ἐκεῖνη τὴν στιγμὴ. Δύο κορίτσια καὶ εἰς μαντογάλο εὐρίσταντο ἐκεῖ καὶ τὸν παρακολουθοῦσαν μετὰ συνειδήσεως καὶ ἐκνευριστικῶς γέλωτος. Ἐτοιμάσθηκε νὰ βολήσῃ ὅταν καλλικέλαδα γελῇ ἔσταξαν ἀπὸ τὸ μπαλκόνι σὲ τὸνον σιροποσιδῇ, τὴν εὐχὴν:

— Χριστὸς ἀνέστη!

— Ὁ ἀτυχὴς, ποιήσας τὴν ἀνάγκην φιλοτιμίαν, ἐμειδίνας, ἐξεροκατάπιε τὴν λύσσαν τὴν καὶ ἀπὸ τῆς:

— Ἀληθῶς ἀνέστη!

— Τρομάξατε κύριε;

— Ὁχι, παρακαλῶ.

— Καὶ τοῦ χρόνου, λοιπόν!

— Ἀμήν!

Ἀπεμακρύνθη μετὰ βῆμα ὅσον μπορούσε νὰ γίνῃ ἀξιοπρεπῆς, ἐνῶ τὸν συνίδεον κύματα γέλωτος. Πλήρης κακῶς συγκρατομένης φύσεως ἔφτασε εἰς τὴν ἐκκλησίαν ὅπου ὡς ἀγαθὸς χριστιανὸς ἐπρόκειτο νὰ ἀπολαύσῃ τὴν ἀναστάσιμον ἀκολουθίαν.

Κόσμος πολὺς. Σπρωξίματα. Κερία. Ἀνάστα καὶ αἰτός ἕνα κερί. Καὶ ἐνῶ

παρακολουθοῦσε μετὰ θρησκευτικὴν κατανύξιν τὰς γλυκυτάτας καὶ κατανυκτικὰς ψαλμωδίας, ἠσθάνθη ἐλαφρὴν ζέσθη ἐν τὸν σβέρκον κι' ὕστερα ἀμέσως καούρα. Ἐγύρισε ἀπὸτομα:

— Κύριε!

— Παρακαλῶ.

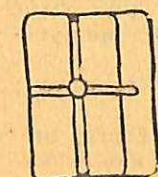
— Τὸ κερί σας!

— Τί συνέβη;

— Ὁὰ μετὰ κάψετε.

— Με συγχωρεῖτε!

Ἀπέσυρε τὸ κερί του ὁ κύριος ποὺ ἐ-

ΚΑΙ ΠΕΡΑΣΕ ΤΗ
ΝΥΧΤΑ ΤΟΥ ΠΑΣΧΑ
ΣΤΟ ΚΡΑΤΗΤΗΡΙΟ

στεκόταν ἀπὸ πίσω του. Ἀλλὰ ἀποροφρμένως καθὼς ἦταν ἀπὸ τὰς ψαλμωδίας, τὸ ἀφῆκε πάλιν νὰ κλινῇ πρὸς τὴν πλάτην τοῦ πολὺ ταλαιπωρηθέντος ἀνθρώπου καὶ σὲ μιᾶν στιγμὴν ποταμὸς ὕγρων καὶ θερμῶν σταλαγματιῶν—ὡραία γενική!— ἔσταξε ἀπὸ τὸ κερί καὶ ἐχάρηξε φοβεράν γραμμὴν εἰς τὸ κοστούμι τοῦ ἀνθρώπου. Καὶ ὁ μὲν δράστης ἰδὼν ἐπαγώσας καὶ ἦταν διατεθειμένος νὰ κἀν τὸ κορδίδο. Ἡ κυρία του ὅμως ἐτρομάξε καὶ ἀνεπήδησε:

— Τί ζῶν ποὺ εἶσαι καὶ μένεις Γιάννη!

— Ἐλένη!

— Τί θὰ πῇ Ἐλένη; Δὲν προσέχεις ἐδῶ πέρα ποὺ τὸν ἔκανες μαντάρα τὸν ἄνθρωπον.

— Πᾶς ποὺ νὰ σὲ πάρῃ!..

— Βρίζεις κιόλας! Ἀλλὰ φταίει αὐτὸς ὁ δόλκος ποὺ δὲν γυρᾷ νὰ σοὺ μιλήσῃ.

Ἀκούων τὸν καυγᾶν αὐτὸν πίσω ἀπὸ τὰς πλάτας τοῦ ὁ ἀτυχὴς ἄνθρωπος ἀνησύχησε τὰ μέγιστα καὶ ἐστράφη πρὸς τὸ ζεῦγος ποὺ ἐφιλονεικοῦσε τὴν ἱερὰν στιγμὴν καθ' ἣν ὁ Κύριος ἀνῆλθε εἰς τοὺς οὐρανοὺς. Ἦνα καθύψην ἐκ δεξιῶν τοῦ Πατρὸς. Καὶ ὁ μὲν δράστης προσεπάθησε νὰ

κἀν τὸ κορδίδο ἀλλὰ ἡ κυρία εἶχε τέτοιο ὕψος ποὺ ἐπροδίδῃ ὅλη ἡ ἱστορία. Ὑστερὰ ἦσαν καὶ καὶ ἄλλοι καταδότες ἐκεῖ ποὺ μετὰ χαίρεκακίαν ἠτένιζαν τὴν πλάτην τοῦ δυστυχούς, τόσο ποὺ ὁ ἄνθρωπος ὑποπτεύθη ὅτι κατὰ τὸ φοβερὸν ἔλαβε χώραν πίσω στὸ σακάκι του καὶ τὸ... ἐόγγαλει!.. Ὅποια ὑπῆρξε ἡ ἐκπληξὶς του ὅταν εἶδε τὴν φοβερὴν γραμμὴν τοῦ κηροῦ νὰ χαράσσῃ τὸ δολοκύνουρι κοστούμι.

— Κύριε!

— Παρακαλῶ.

— Τί κατὰστασις εἶναι αὕτη;

— Ὁ, ὕψος! Βραδυὰ ποὺ εἶναι ἀπὸψε... Μετὰ ἕνα κατὸ σίδερο καὶ τσιγαρόχαρτο θγαίνει ἀμέσως. Χριστὸς ἀνέστη!

— Τί;

— Χριστὸς ἀνέστη, κύριε!..

— Ἀληθινὸς ὁ Κύριος!

Ἐδῶσαν τὰ χεῖρα καὶ ἀπὸ μέσα του ἔβραζε ὁ ἄνθρωπος. Ἀλλὰ...

— Κύριε ἀστυνόμη!

— Λέγε.

— Τὰ θάσάνά μου δὲν ἐσταμάτησαν ἐκεῖ. Μόλις ἔκανα νὰ φύγω ἕνα βρωμῶ-παῖδο πετᾷ ἕνα πυροτέχνημα καὶ μοὺ θάζει φωτιά.

Στὸ ἀστυνομικὸ τεῖχος—λαμπράτικα—εἶνε ποὺ τὰ διηγεῖται αὐτὰ ὁ δυστυχὴς. Ἦχει κορδαλὴς: ὀλόκληρη τὴν οἰκογένειαν τοῦ μικροῦ, πατέρα, μητέρα, θεῖον καὶ θείαν. Μείνουνται ἐναντίον του:

— Νὰ γὰρ, γροῦσάξῃ πασχαλινὰ καὶ μὲς ἀναστάσιως. Δὲν ντρέπεται. Χριστιανὸς εἶσαι ἐσύ γιὰ ἀλλόθρησκος. Μὰς ἔκανες καὶ χάσαμε καὶ τὴν μαγειρίτσα!

Τοὺς ἔκανε καὶ ἔχασαν καὶ τὴν μαγειρίτσα! Ὁ ἀστυνόμος ἐκράτησε τὰ ὀνόματα καὶ συνεδόλευσε νὰ υποβάλῃ μὴ νυσιν.

— Μήνουν;

— Ναι.

— Νὰ τιμωρηθῶν τώρα, κύριε!

— Μὴ λέτε ὑπερβολὰς.

— Αὐτὸ ποὺ εἶπε λέω!

Ἐβρίσε καὶ τὸν ἀστυνόμον. Καὶ ἐπὶ ῥαπῇ, φυσικῇ, τῇ νύκτῃ τοῦ Πάσχα εἰς τὸ κρατητήριον τοῦ ἀστυνομικοῦ τεῖχους. Ἐρριώτερο Πάσχα, ἀσφαλῶς, δὲν τὸ ἐπέρασε ποτὲ τῶν...

Δ. ΨΑΘΑΣ

Μέρα αγάπης

Πρωτότυπο διαλογισμό διήγημα
του **Π. ΧΟΡΗ**

Νύχτα της 'Αναστάσεως, πριν ακόμα χτυπήσουν οι καμπάνες για την εκκλησία. Στο σπαζωμένο ήχο της γιγαντιαίας διπλά της ο έγγονός της, ένας νέος ως είκοσι χρονών).

Μάνθος.— Τί έχεις, γιαγιάκα μου, και είσαι κακόκεφη απόψε, τέτοια μέρα που εξημερώνει; Σε λίγο θα χτυπήσουν οι καμπάνες για την εκκλησία. "Όλος ο κόσμος χαιρείται για την 'Ανάσταση του Κυρίου και σου κακόκεφη, κατασουφιασμένη φαίνεται σαν να κλαίς τη μοίρα σου...

Γιαγιά.— "Έχεις δίκιο, παιδάκι μου, ήσουν εσύ μικρούλης και δεν μπορείς να θυμάσαι, τι μάς έτυχε σαν τέτοια μέρα! "Όλος ο κόσμος χαιρότανε και γιόρταζε την 'Ανάσταση του Κυρίου, και μεις κλαίγαμε τον άδικο χαμό του πατέρα σου, που ήτανε και σπλάχνο μου, παιδί δικό μου!... "Η κακομοίρα ή μαννούλα σου το πήρε κατάκαρδα, ήρθε και μαράζωσε, και δεν μπόρεσε να ζήσει. "Ω, πόσο τον αγαπούσε! Και έτσι έμεινες και εσύ πεντάρφανο και έρημο...

Μάνθος.— "Έχω εσένα, γιαγιάκα μου!

Γιαγιά.— Μά εγώ πόσο θα ζήσω; Θα κλείσω σε λίγο τα μάτια μου. "Αχ, άς μπορούσα πριν διαβώ από τον κόσμο αυτόν, να σου έρω ένα καλό κορίτσι, να ξέρω πως θα περνάς καλά μαζί της, να κάνετε παιδιά και εγγόνια... Ξεκληριστήκαμε, παιδάκι μου, πάει η φαμελιά μας, αφανίστηκε από το πρόσωπο της γής.

Μάνθος.— Μην κλαίς και μην κακοκαρδίζεσαι, γιαγιάκα μου, και όλα θα πάνε καλά. Σάν τέτοια μέρα πάντα, κάθε χρόνο, είσαι σεκλετισμένη και...

Γιαγιά.— (τόν διεκώπτε).— Και ήταν λίγο αυτό που παθαί; Το παιδί μου, το παιδάκι μου, ένα παλληκάρι ως εκεί άπάνω, να μου το σκοτώσουν! "Όμως, ά, έπιασε η κατάρα μου, γιατί είμαι μάννα! Ξεκληριστήκανε και αυτοί, και τώρα ρέθουν στην κακομοιριά, στη συμφορά και στη φτώχεια!

Μάνθος.— Μην το λές, γιαγιάκα μου, αυτό! "Εσύ είσαι καλός άνθρωπος. Μήπως το ήθελε εκείνος που τον σκότωσε; "Έρχινε μπαταρίες στον αέρα για να γιορτάσει την 'Ανάσταση του Κυρίου, κακιά ώρα φαίνεται ήταν, ένα θόλι ξέφυγε και χτύπησε τον πατέρα. "Ήταν φαί-

νεται συνέργεια του Σατανά! Τι να πω;

Γιαγιά.— Και ποιός μου λέει πως εκείνος ο άναθεματισμένος δεν το έκανε ξεπίτης;

Μάνθος.— Καθώς άκουσα από όλους, ήταν έντελώς τυχαίο...

Γιαγιά.— "Έτσι το παράστησε τυχαίο ο καταραμένος, μά ποιός μου λέει πως δεν είχαν προηγουμένα;

Μάνθος.— Πώς το λές αυτό; Έχεις καμιά ύποψια;

Γιαγιά.— Που να τ'α ξέρεις εσύ, ήσουν τότε μικρούλης. Μά οι παλαιοί θυμούνται, πως κάποτε στην 'Αγορά είχαν λογοφέρει για μία χρηματική διαφορά.

Μάνθος.— Τάκουσα κι αυτό, μά έμαθα πως έπειτα ήσαν μονοιασμένοι και μάλιστα φίλοι και αγαπημένοι.

Γιαγιά.— Είσαι νέος και δεν τα πολυνοιώθεις τα πράματα. Μποστά σου κάνουν το φίλο, για να σου κοιμίσουν τις ύποψίες, και άμα βρούνε ευκαιρία, σε στέλνουν στα θυμαράκια!

Μάνθος.— Λές;

Γιαγιά.— "Άκου έμένα την γε-

ρόντισσα, γιατί ξερω πιο πολλά από σένα.

Μάνθος.— Τέλος πάντων, τ'α είπαμε και τ'α ξανάπαμε, άκρη δέ θα βρούμε ποτέ... (Αλλάζει ύφος). Δέ θα πάμε στην εκκλησία;

Γιαγιά.— Ξέρεις πως εγώ, τέτοια μέρα δεν το κουνάω... "Εμένα ήταν παιδί μου!

Μάνθος.— Κι' έμένα πατέρας μου...

Γιαγιά.— Δεν είναι το ίδιο. "Επειτα εσύ τότε δεν ένοιωθες ακόμα!

Μάνθος.— "Εγώ θα πηγαίνω...

Γιαγιά.— Κάτσε, δέ χτύπησαν ακόμα οι καμπάνες.

Μάνθος.— Θα κάνω και καμμά βόλτα, θαρέθηκα...

Γιαγιά.— Δέ λές καλλίτερα πως πονάς και συ σαν συλλογίζεσαι το χαμό του πατέρα σου και θέλεις να ξεσκάσεις;

Μάνθος.— Μπορεί να είναι και αυτό... Μόλις πή ο παπας το πρώτο Χριστός 'Ανέστη, θα τρέξω νάρθω να τσουγκίσουμε κανένα αγό.

Γιαγιά.— "Αφού το θέλεις εσύ παιδάκι μου, για χάρη σου θα ξεχάσω και εγώ τις πίκρες μου. Μά το

— Μια χάρη θά σου ζητήσω: να μ'η ρωτήσεις ποτέ τ'όνομά μου.

νοού σου! Πρόσεχε... "Αμα αρχίσουν το μπάμ-μπούμ, τρέξε κοντά μου... "Αν και δέν πιστεύω ο Θεός να με κάνει να πιω κι αυτό το φαρμάκι, τώρα στα τέλη της θασανισμένης μου ζωής.

Μάνθος.— "Έννοια σου, μη φοβάσαι, γιαγιάκα!

.....

(Τώρα ο Μάνθος, έπειδή ήτο νωρίς ακόμα, πήρε τα χωράφια. "Έκεί που περπατούσε άμέριμνα στα σκοτεινά, έξαφνα μπροστά στα πόδια του, ξαπλωμένη χάμω στη γή, βλέπει μια κοπέλλα. Παρά λίγο να σκοντάψει επάνω της. Σκύβει να δει τί συμβαίνει. Πεσμένη ήτο η λιποθυμισμένη;)

Μάνθος.— Τί έπαθες, κορίτσι μου; ("Εκείνη δέν άπαντάει, αυτός μονολογεί): Δεν πιστεύω να είναι νεκρή, είναι ζεστή ακόμα! (Της πιάνει τα χέρια, τ'α τρίβει. "Εκείνη αρχίζει κάπως να συνέρχεται).

Μαρία.— Ποιός είναι;

Μάνθος.— Μη φοβάσαι, κορίτσι μου! Ένας άνθρωπος του καλού Θεού είμαι. Μά τί έπαθες;

Μαρία.— "Από το πρωί γύριζα στις ροδες και τα σοκάκια. "Από πόρτα σε πόρτα λίγο ψωμάκι ζητούσα για τη μητέρα μου και τ' αδερφάκια μου. Μέρα που εξημερώνει αύριο, όχι κόκκινα αυγά δεν έχουμε, μά ούτε ένα ξεροκόμματο. Μά κανείς δέ δίνει την σήμεραν ήμέραν;

πάνε οι πονετικοί άνθρωποι, διάβηκαν... Πώς να γυρίσω στο σπίτι με άδεια χέρια; Πήρα το δρόμο για τα χωράφια παρακαλώντας το Θεό που απόψε ανασταίνεται να σβύσω εγώ μια για πάντα!...

Μάνθος.— Μην άπελπίζεσαι και τόσο πολύ, μπορεί να διορθωθούνε τα πράματα... Είσαι όμορφο κορίτσι και φαίνεσαι και καλό... Κι' εγώ σχεδόν μονάχος μου είμαι στον κόσμο και όχι και τόσο εύτυχισμένος... Ποιός έφερε άν οι δυο δυστυχίες μας δέ φέρουν απόψε... την 'Ανάστασι;

Μαρία.— Φαίνεσαι πολύψυχος και καλός... Μά πως να ελπίζω εγώ πιά ύστερα από τόσα θάσανα. "Ισως έχει δίκιο η μάννα μου! Κάποια παληά άμαρτία πληρώνουμε.

Μάνθος.— Τί άμαρτία... "Αν κάνη να μου το πής...

Μαρία.— Γιατί όχι; Πάνε χρόνια τώρα, που μ'α τέτοια έραδυά, ο πατέρας μου σκότωσε, χωρίς να το θέλη, κάποιο φίλο του, κάποιον καλό νοικοκύρη. "Από τότε δέν μπόρεσε να δει Θεό πρόσωπο. Δεν πήγε βέβαια φυλακή, γιατί ήταν το κρίμα χωρίς τη θέλησί του, άν και έρέθηκαν μερικοί καλοθελητές να πούνε τα δικά τους. Μά τί τ'α θέλεις;

"Από εκείνη την ήμέρα κακομοιριά άπάνω στην κακομοιριά, σφοδρά άπάνω στη σφοδρά, δέν είδε Θεού

πρόσωπο, ώπου μια υέρα από τους τόσους του καύμούς, ήρθε κι' έκλει τα μάτια του και μάς άφησε έμάς στο δρόμο... "Αμα ο άνθρωπος άπελπιστή, όπως και εγώ άπόψε... καλλίτερα ο θάνατος!...

Μάνθος.— "Ηλία Κουντούρη δέν τον λέγαν τον πατέρα σου;

Μαρία.— Ναί, που το ξέρεις; Μά πές μου, θα τάκουσες από κανέναν παληό που θα το θυμάται από τα περασμένα χρόνια.

Μάνθος.— Σήκω τώρα να πηγαίνουμε. Δέ νοιώθεις τον έαυτό σου καλλίτερα;

Μαρία.— Δεν ξέρω, μά σαν να σέ άποζητούσα από καιρόν, σαν να σ' έβλεπα τις μαύρες νύχτες στα δειρά μου. Και τώρα, σαν να μου φαίνεται πως άλλαξε ή τύχη μου, πως πέρασαν οι μαύρες και παθιασμένες μέρες...

Μάνθος.— "Ησύχασε, όλα θα διορθωθούνε και τ' αδερφάκια σου θα έχουν αύριο πλούσια φαγητά.

Μαρία.— Μά ποιός είσαι; Δέ μου είπες τόνομά σου!

Μάνθος.— "Α, μια χάρη θα σου ζητήσω μονάχα: να μη ρωτήσεις ποτέ τ' όνομά μου. Θα σέ θλέπω ταχτικά, θα με θλέπης, άν θέλης δηλαδή.

Μαρία.— Μου φαίνεται πως άπόψε, εσύ είσαι ή ζωή μου... "Αν δέ σέ θλέπω, πως νά...

Μάνθος.— Νά μου ύποσχεθής μονάχα πως δέ θα θελήσης να μάθης ποιός είμαι... Ούτε θα πής σε κανέναν την άποψινή συνάντησί μας... ούτε τις άλλες μας συναντήσεις... Σιγά-σιγά θα μάθης και ποιός είμαι... και τότε άν με θέλης, δέ θα χωρίσουμε ποτέ πιά!...

Μαρία.— "Εγώ να μη σέ θλέω; Σού είπα πως μου φαίνεται πως είσαι αυτός που χρόνια περίμενα... Μά γιατί δέν κάνει να μου πής ποιός είσαι;

Μάνθος.— Σ' έναν τόπο καθόμαστε, δέ θ' άργήσης να το μάθης... άν δέ στο λέω άμέσως είναι γιατί...

Μαρία.— Γιατί;

Μάνθος.— Γιατί σέ κατάλαβα τί άνθρωπος είσαι και φοβάμαι, φοβάμαι πολύ, μη τυχόν θελήσης τότε να μ' άποφύγης...

Μαρία.— Μη τυχόν ή φαμελιά σου έκανε κακό στη δικιά μου;

Μάνθος.— Μπορεί να είναι κι αυτό... Μπορεί και να σάς κάναμε κακό δίχως να το θέλουμε...

(Άκούγονται οι καμπάνες).

Μαρία.— Χριστός 'Ανέστη!

Μάνθος.— (την άγκαλιάζει)... "Αληθώς 'Ανέστη!... Αύριο εξημερώνει μέρα 'Αγάπης, όλες οι παληές έχτρες ξεχνιούνται...

ΠΑΝΤΕΛΗΣ ΧΟΡΗ

ΑΝΤΙ ΑΛΛΗΣ ΔΙΑΦΗΜΙΣΕΩΣ

Διαβάσατε

ΤΑ ΟΝΟΜΑΤΑ ΤΩΝ

ΣΥΝΕΡΓΑΤΩΝ

ΜΑΣ

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ

ΥΛΗΣ

(Αλφαθητικώς)

ΤΑΣΟΣ ΑΥΛΩΝΙΤΗΣ

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

ΦΩΤΟΣ ΓΙΟΦΥΛΛΗΣ

ΚΩΣΤΑΣ ΚΑΙΡΟΦΥΛΑΣ

ΜΙΛΤ. ΜΑΛΑΚΑΣΗΣ

ΧΡΙΣΤΙΝΑ ΜΕΓΑ

ΙΩΑΝΝΑ ΜΠΟΥΚΟΥΒΑΛΑ

ΚΩΣΤΑΣ ΟΥΡΑΝΗΣ

ΑΔ. ΠΑΠΑΔΗΜΑΣ

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

ΣΥΛΒΙΟΣ

Κ. ΣΦΑΕΛΛΟΥ

ΠΑΝΤΕΛΗΣ ΧΟΡΗ

Π. ΧΡΥΣΑΝΘΟΠΟΥΛΟΥ

ΔΗΜ. ΨΑΘΑΣ

Η ΕΒΔΟΜΑΣ

ΕΙΝΕ ΤΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΤΩΝ ΜΟΡΦΩΜΑΤΩΝ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ

Η ιστορία επαναλαμβάνεται

ΑΘΗΝΑ-Ι-ΚΟ ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΗΜΑ

ΤΟΥ κ. ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

ΕΠΕΙΔΗ ήξερα τον κύριο Γιαννάκη και τη γυναίκα του, δεν τόν άδικούσα πού είχε και μία φίλεναδίτσα, για να βρίσκη λίγη χαρά έξω απ' το σπίτι του. Σας είπα ότι ήξερα τον κύριο Γιαννάκη. Για να τόν μάθετε κι' εσείς θα σάς πω πώς ήταν ένας ηλικιωμένος κύριος, πού έφτανε τα 60 χρόνια και πού έπαιρνε τη ζωή πάντα από την καλή της όψη. Με λίγα λόγια τού άρεσε το γλεντάκι και ιδίως με καμμία όμορφη μικρούλα. Και για να μάθετε και τη γυναίκα του, την κυρία Άσπασια, θα σάς πω και γι' αυτήν πώς ήταν μία γυναίκα δυό-τρία χρόνια μικρότερή του, υπέφερε από τα νεύρα της, από το στομάχι της και από ρευματισμούς και όλ' αυτά ακριβώς έκαναν τόν άντρα της να τόν ρίχνη έξω.

Τόν τελευταίον καιρό ο κύριος Γιαννάκης είχε μπλέξει με την Κική. Είκοσι έξη χρονών κορίτσι. 'Ο καυμένος ο φίλος μου ήτανε βέβαιος πώς η Κική τόν αγαπούσε. Κι' αυτό δεν μου φαινόταν περίεργο. (Όχι τού ότι τόν αγαπούσε, αλλά ότι ένόμιζε πώς τόν αγαπούσε). Οι άντρες, πού όταν είναι νέοι, συνήθως άμφιβάλλουν πολύ άν τους αγαπά εκείνη πού τούς τόν λέει, όταν περάσουν τα πενήντα και μπλέξουν με καμμία κοπέλλα νέα, όμορφη και τσακπίνια, έχουν μία σκανδαλώδη και συγκινητική θεατικότητα για την ειλικρίνεια της αγάπης της. Δεν άμφιβάλλουν ούτε στιγμή γι' αυτό...

— Με λατρεύει αυτό τού κορίτσι, μούλεγε διαρκώς ο κύριος Γιαννάκης.

Κι' εγώ, για να μη τού καταστρέψω την «ίλλυζιον», τού άπαντούσα: — Αυτό φαίνεται πιά! Κάνει σαν τρελλή για σένα. Κι' έπειτα δεν είσαι ούτε έξη χρόνια χρονών ακόμα. Και τόν Γκαίτε τόν αγάπησαν στα όγδόντα του!

(Σε κάτι τέτοιες στιγμές εύρισκα κι' εγώ την εύκαιρία να τραβάω κανένα χιλιάρικο δανεικό από τόν καυμένο τού φίλο μου. Άλλά αυτό είναι άλλη ιστορία).

'Ο φίλος μου ο κύριος Γιαννάκης μού είχε άπόλυτη έμπιστοσύνη. Και γι' αυτό μ' έπαιρνε συχνά μαζί και διασκεδάσαμε και οι τρεις. 'Επί πλέον μάλιστα μιλούσε ελεύθερα μπροστά μου στην Κική και της έλεγε τα σχέδιά του.

— Έν' απόγευμα της είπε:

— Έχω ωραία σχέδια για σένα!

— Τι σχέδια; ρωτούσε εκείνη.

— Θα σε παντρευτώ!

— Πότε; ρώτησε η Κική ξαφνιασμένη.

— Μόλις πεθάνη η γυναίκα μου!

Σήμερα ακριβώς μού είπε ο γιατρός πώς δεν της μένει να ζήση πολύ. 'Η καυμένη έχει μία τρομακτική εξάντληση. Τώρα πάθαινε και τα νεφρά της... 'Ο γιατρός της δίνει δεν

της δίνει έξη μήνες ζωή ακόμα... Και τότε, Κικίτσα μου, θα γίνης γυναίκα μου! Είσαι εύχαριστημένη;

— Και με ρωτάς αγάπη μου; Και πώς να μην ήταν εύχαριστημένη η Κικίτσα; Θα γινόταν γυναίκα τού κυρίου Γιαννάκη 'Απλοχέρη, πού η περιουσία του υπολογιζόταν σε τρία δόκλχηρα εκατομμύρια. (Σπίτια, οικόπεδα και μετρητά). Τού πώς ήτανε καμμία τριανταπενταριά χρόνια μεγαλύτερός της, αυτό να μού επιτρέψετε να νομίζω πώς δεν παίζει κανένα ρόλο σε παρόμοιες συνθήκες.

Άπό τότε, λοιπόν, περίμεναν και οι δυο την ευλογημένη ώρα πού η κυρία Άσπασια θα είχε την καλωσύνη να δώση στον κύριο Γιαννάκη

— Κικίτσα μου, θα γίνης γυναίκα μου...

την εύκαιρία να φορέση μαύρη γραβάτα. Και όσο χειρότερε η κατάσταση της, τόσο η άνυπομονησία και τών δυο γινόταν μεγαλύτερη. 'Ο κύριος Γιαννάκης καλούσε συχνά τού γιατρό στο σπίτι, όχι βέβαια για να παρατείνη τη ζωή της κυρίας Άσπασιας, αλλά για να άκούη συχνά τις διαβεβαιώσεις τού γιατρός τού γρήγορο τέλος.

— Ωστε δεν υπάρχει καμμία έλπίδα γιατρε μου;

— Δυστυχώς καμμία.

Κι' ένα πρωί ο κύριος Γιαννάκης φόρεσε επί τέλους τη μαύρη γραβάτα. Ακριβώς έξη μήνες από τότε πού για πρώτη φορά είχε έκδώσει την καταδικαστική του άπόφαση ο γιατρός.

Καθώς συνωδεύαμε την Άσπασια στην τελευταία της κατοικία, μού φιδύριζε θλιμμένος ο κύριος Γιαννάκης:

— 'Η καυμένη η Άσπασια! 'Ησύχασε επί τέλους από τούς πόνους και τα βάσανα! Δεν ήταν ζωή αυτή πού τραβούσε!

— — —

Δεν είχαν κλείσει ούτε τρεις μήνες από τού θάνατο της Άσπασιας όταν ο κύριος Γιαννάκης παντρεύτηκε. Οι κακές γλώσσες, φυσικά, έλε-

γαν πολλά εις θάρος τού χήρου πού διάστηκε τόσο πολύ να ξαναγίνη ούζυγος έν ενεργεία. Άλλά τού έρίσκετε και σεις πώς είναι σωστό ένας άνθρωπος έξηντα χρόνων να ζή μόνος του, χωρίς συντροφιά; 'Οχι βέβαια. 'Οπως δεν θα έρίσκετε και σωστό μία γυναίκα είκοσι έξη χρόνων να άρκηται μόνο στη συντροφιά ενός συζύγου έξηντα. Και τότε θα δικαιολογήσετε έντελώς την Κική πού, έκτός από τόν άντρα της, είχε κι' έναν άλλον ακόμη, τριάντα χρόνων άπάνω - κάτω, για να της συμπληρώνη την έρωτική μερίδα. Και αυτός ο άλλος ήμουν εγώ!

Δεν ξέρω πώς ήρθαν τα πράγματα και συνέβη τού μοιραϊόν. Ήταν θράδυ, άνοιξις, κήπος, φεγγάρι, τα μάτια μας είχαν συνεννοηθή προηγουμένως και σκέφτηκα πώς εκεί πού ο άλλος θα ήτανε κανένας άλλος, ήταν καλύτερα να ήμουν εγώ...

'Ο κύριος Γιαννάκης δεν πήρε χαμπάρι τίποτα. Κατά θάθος ήτανε βέβαιος πώς η Κική τόν έλάτρευε κι' εγώ εφρόντιζα να τού ένισχύω αυτή την αισιόδοξη πεποίθηση.

Κι' ένα θράδυ, πού θρεθήκαμε μόνοι εγώ κι' εκείνη, η Κική μού είπε:

— Αγάπη μου, έχω ωραία σχέδια

— Τι σχέδια; ρώτησα.

— Θα παντρευτούμε!

— Θα παντρευτούμε; Έκανα ξαφνιασμένος.

— Ναί, αγάπη μου!

— Μα πώς;

— 'Ο καυμένος ο Γιαννάκης δεν έχει πολλή ζωή ακόμα. 'Υποφέρει από ρευματισμούς, από τού σηκώτι του, από πίεση. Έχτες τη νύχτα είχε και μία καρδιακή προσβολή. 'Ο γιατρός πού τόν είδε μού είπε κατόπιν ότι δεν τού μένουν περισσότεροι από έξη μήνες να ζήση. Και μόλις πεθάνη θα παντρευτούμε! Είσαι εύχαριστημένος αγάπη μου;

Μπορούσα να μην είμαι; Φυσικά λυπάμαι τόν καυμένο τού φίλο μου, αλλά τί να κάνω; 'Ετσι κι' αυτός περίμενε την Άσπασια... Τώρα καλούμε συχνά τού γιατρό στο σπίτι κι' έπειτα τόν ρωτούμε ιδιαιτέρως:

— Δεν υπάρχει καμμία έλπίδα γιατρε;

— Δυστυχώς καμμία...

Μένουν ακόμα δυο μήνες από την προθεσμία πού μās έδωσε ο γιατρός. 'Η Κική περιμένει με άνυπομονησία την ήμέρα πού ο κύριος Γιαννάκης θα λάβη την καλωσύνη να της δώση την εύκαιρία να φορέση μία κομψή μαύρη τουαλέττα. Και τότε θα σάς καλέσω στους γάμους μας.

ΠΑΝ ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

ΣΤΟ ΠΕΡΙΘΩΡΙΟ
ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΜΑΣ

ΠΑΣΧΑ

ΜΙΑ ΩΡΑΙΑ ΣΕΛΙΣ
ΤΟΥ κ. ΚΑΙΡΟΦΥΛΑ

μαύρο, στο Μεσολόγγι

ΚΕΙΝΟ τού χρόνο οι Μεσολογίτες δεν γιόρτασαν τού Πάσχα. 'Η ήμέρα αυτή, πού για κάθε Έλληνα είναι πανηγύρι,

για τούς κατοίκους τού Μεσολογίου τού 1824 ήταν ήμέρα πένθους. 'Η Μεγάλη Έβδομάδα ήταν άληθινά Έβδομάς τών Παθών για τόν λαό τού ήρωϊκού Μεσολογγίου. Γιατί όλη εκείνη την εβδομάδα πάλευε με τού Χάρη ο Μπάϋρον, ο εύγενής Άγγλος λόρδος πού θυσίασε την ήσυχία του και την εύτυχία του, για νάρθη στην Έλλάδα και βοηθήση την Επανάσταση. Τού άρχοντόπουλο, ο μεγάλος ποιητής πού όλος ο κόσμος εθαύμαζε, ήλθε στο Μεσολόγγι με την άπόφαση να προσφέρη τη συνδρομή του για την άπελευθέρωση της Έλλάδος πού είχε γνωρίση και άγασήση.

Πολλοί τόν έμπόδιζαν να πραγματοποιήση τού σχέδιό του αυτό, δείχνοντας τις δυσκολίες και τούς κινδύνους. Μ' αυτός δεν άκουσε παρά την καρδιά του, κι' άφήκε τις διασκεδάσεις του στην 'Ιταλία κι' έτρεξε στο Μεσολόγγι. Τώρα όλα του τα όρατα όνειρα, όλα τα υπέροχα σχέδιά του είχαν σωριασθή πάνω σ' ένα κρεβάτι, όπου πάλευε με τόν θάνατο ο ώραιος λόρδος, πού μόλις είχε κλείση τα τριάντα έξη χρόνια. Όταν ήταν παιδί, μία μάγισσα πού τόν είχε ιδη στον πύργο του στην Άγγλία κι' εξέτασε τις γραμμές της τύχης του στο χέρι του, τού είχε προείπει:

— Να φοβάσαι τόν τριακοστό έβδομο χρόνο της ζωής σου!

Τώρα είχε μπη στα τριάντα έπτά χρόνια και έρισκότου κατακόποις υπό ένα δυνατό κρουαλόγημα.

Στú κρεβάτι, δεν συλλογιζόταν τίποτ' άλλο παρά πώς θα βοηθήση τούς πολεμιστάς. Στú σπίτι πού κατοικούσε είχε μαζί του και πενήντα Σουλιώτες, παλληκάρια διαλεκτά, πού έθυσιάζοντο για τόν «λ ό ρ δ ο».

Μέρες τώρα οι Σουλιώτες παρακολουθούσαν με πόνο την άρρώστεια του άφωνα, συντριμμένο από την άγωνία. Εκείνος πού είχε τού μεγαλύτερο θάρρος στο χαροπάλεμα αυτό ήταν ο ίδιος ο άρρωστος. 'Ο Μπάϋρον γελούσε με τούς κινδύνους πού φανταζόνταν οι γιατροί κι' οι φίλοι του. 'Ο δυνατός εκείνος άνθρωπος νόμιζε ότι θα νικούσε και τη φύση. Μα έγελάσθηκε και η φύσις τόν νίκησε.

— — —

Στú ψυχομάχημά του, πού κράτησε δυο μέρες, μέσα στú σκοτάδι τού λού πού τόν κυριεύσε, κάπου-κάπου έυπνούσε τού λογικό του και τότε άκούοντο δυο δνόματα να θγαίνουν από τα χείλη του: τ' όνομα της κό-

ρης του και τ' όνομα της Έλλάδος — οι δυο αγάπες του.

'Η Μεγάλη Παρασκευή πέρασε μέσα σ' άγωνία κι' οι Μεσολογίτες στις έκκλησιές, ένώ άκουγαν τά θλιμμένα τροπάρια τού θανάτου τού Χριστού συλλογιζόνταν τόν άρρωστο λόρδο πού χαροπάλευε, και ρωτούσαν μεταξύ των για την ύγεια του, προσπαθώντας να δώση, ο ένας

κριμά του την πόλη, κι' οι Μεσολογίτες με μία φωνή όλοι φώναξαν:

— Πέθανε ο μεγάλος άνθρωπος! 'Η δεισιδαιμονία των δεν τούς άπάτησε. 'Ο Μπάϋρον ξεψυχούσε εκείνη την ώρα. Και σαν να έκλειγε κι' ο ούρανός ακόμη τόν θάνατό του, έπειτα από τ' άστροπελέκι άνοιξαν οι καταρράκτες τ' ούρανού και μία θροχή πού κράτησε τρεις ολόκληρες ήμέρες αύξανε την θλίψη στην όποία είχε θυισθή τού Μεσολόγγι.

— — —

'Η κυβέρνηση έθγαλε άμέσως προκήρυξη, όπου μεταξύ τών άλλων έγραφε:

«Και πριν ακόμη χωρισθή η ψυχή απ' τού σώμα, η κοινή κατήφεια έλεγε στον θλίψιν ήσθάνετο η καρδιά όλων και όλοι, μικροί και μεγάλοι, άνδρες και γυναίκες, νικημένοι από την θλίψιν έλησμόνησαν τού Πάσχα... Καθένας θλέπει έμπρός του τας πλούσιες πρds τού κοινόν ευεργεσίας του και μήτε έπαυσε μήτε παύει κανείς με εύγνώμονα και άληθινήν φωνήν να τόν ονομάξη ευεργέτην».

Και διατάσσει:

«Αύριον, μόλις άνατείλη ο ήλιος, να πέσουν από τού μεγάλον κανονιοστάσιον τού τείχους αυτής της πόλεως 37 κανονίες, κατά τόν αριθμόν τών χρόνων της ζωής τού άποθανόντος.

»Όλα τά ύπουργεία διά τρεις ήμέρας κατά συνέχειαν να κλεισθούν.

»Να κλεισθούν όλα τά έργαστήρια, έκτός εκείνων πού πωλούνται τροφαί και λατρικά, και να λείψουν τά μουσικά παιγνίδια, οι συνεισμένοι εις αυτές τας ήμέρας χοροί να παύσουν τά φαγοπότια εις τά κρασολαεία και κάθε άλλο είδος κοινού ξεφαντώματος.

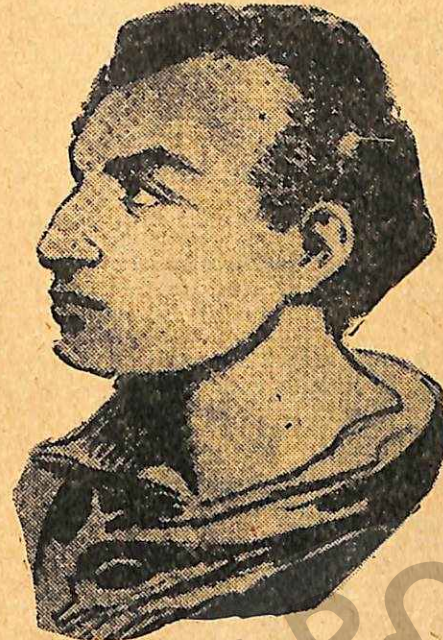
»Να γίνη 21 ήμέρα γενική πενθηφορία.

»Να γενούν έπικήδειοι δεήσεις εις όλας τας έκκλησίας».

Αυτά είναι αι κυβερνητικά διαταγαί υπογραμμένα από τόν Μαυροκορδάτο.

Τόν πόνο τών Μεσολογγιτών ζωγραφίζει θαυμάσια ο έπικήδειος λόγος πού έξεφώνησε ο Σπύρος Τρικούπης.

«Τί άνέλπιστον συμβεβηκός! Τί αξιοθρήνητον δυστύχημα! Έλεγε μέσα εις την έκκλησίαν ο Τρικούπης, ένώ από τα μάτια όλων τών παλληκαριών τού Μεσολογγίου έτρεχαν δάκρυα. «Ολίγος καιρός είναι πού ο λαός της πολυπαθής Έλλάδος όλος χαρά και άγαλλίαση έδέχθηκε εις τούς κόλπους του τόν έπίσημον τούτον άνδρα, και σήμερον όλος θλίψιν και κατήφεια καταδρέχει

Ο λόρδος Βύρων σέ ηλικία 37 έτών.

το νεκρικό του κρεβάτι με πικρότατα δάκρυα, και δούρεται απαρηγόρητα. Ο γλυκύτατος χαιρετισμός «Χριστός Ανέστη» έγινε άχαρις την ημέραν του Πάσχα εις τα χείλη κάθε Χριστιανού. Έλληνας, και άπανταίνωντας ο ένας τον άλλον πριν του ευχηθῇ ταίς καλαίς εορταίς, έρωτούσε «Πώς είναι ο Μιλόρδος;» Χιλιάδες άνθρωποι, συνάγμένοι να δώσουν μεταξύ τους το θείον φίλημα της αγάπης εις την εύρύχωρον πεδιάδα έξω από το τείχος της πόλεώς μας, έφαινοντο ότι ευνάχθησαν μόνον και μόνον για να παρακαλέσουν τον ελευθερωτήν του παντός διά την υγείαν του συναγωνιστού της ελευθερίας του γένους μας.

Και τα «Ελληνικά Χρονικά», η περίφημη έφημερίς που έτυπώνετο στο Μεσολόγγι, έως την τελευταία ημέρα της εξέδου, γράφει για την κηδεία:

«Η Δυτική Έλλάς, η όποια έδοκίμασε τας εύεργεσίας του μεγάλου τούτου άνδρός, και μάλιστα η πόλις αυτή, έδειξαν εις αυτήν την περίστασιν όλα τα σημεία της υπερβολικής λύπης, η όποια κατεμάραν την καρδιά των. Απ' όλα τα πέριξ μέρη είχαν συναχθῇ και ιερείς και στρατεύματα δια να τιμήσουν το λείψανον και να ένώσουν τα δάκρυά των με εκείνα των Μεσολογγιτών...».

Μετά το τέλος του λόγου του Τρικούπη έδόθη ο τελευταίος άσπασμός με απαρηγόρητα δάκρυα και έλαβε τέλος η τελετή.

Έτσι πέρασαν θλιμμένο το Πάσχα του 1824 οι Μεσολογγίτες και μαζί μ' αυτούς και όλη η Έλλάς. Γιατί ο θάνατος του Μπαύρον ήτο πένθος για όλη την Έλλάδα, για την όποια δεν υπάρχει — έως σήμερα ακόμη — όνομα πιο σεβαστό κι αγαπημένο από εκείνο του μεγάλου ποιητού της Άγγλιας και μεγάλου φίλου της Ελλάδος.

ΚΩΣΤΑΣ ΚΑΙΡΟΦΥΛΑΣ

ΠΑΡΑΚΟΛΟΥΘΗΣΑΤΕ ΟΛΟΙ
ΤΟ ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΟ ΜΑΣ
ΘΑΥΜΑΣΙΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Η ΚΟΡΗ
ΤΗΣ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΣ

Κάθε εβδομάδα
στην

‘ΕΒΔΟΜΑΔΑ’

= Η χιουμοριστική συνεργασία του κ. ΔΗΜ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗ με τον Μπόσικο, την Μανιώ, τον Νιόνιο και τον Καραμπέτ.

= Το πρωτότυπο εύθυμο γράφημα του κ. ΠΑΝ. ΠΑΔΟΥΚΑ.

= Το δικαστηριακό σκέτος του κ. ΜΙΜΗ ΨΑΘΑ.

= Τα κατορθώματα της Σμυρνιας Κόνα — Προφυρίας του κ. ΣΥΛΒΙΟΥ

= Οι πρωτότυπες περιπέτειες του ΛΩΠΟΔΥΤΗ-ΦΑΝΤΑΣΜΑ.

ΟΦΘΑΛΜΟΝ ΑΝΤΙ ΟΦΘΑΛΜΟΥ

Ο σύζυγος — Μά γιατί σου φαίνεται παράξενο που φέρω την καταστροφή; Μήπως νομίζεις πως το δικό σου καπέλο είναι καλύτερο;

Πολεμικά

ΤΟ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑ

Ο έπιλοχίας συνήθρισε τους στρατιώτες του και τους δίνει τις τελευταίες οδηγίες πριν αναχωρήσουν σε κάποια άναγνώριση. Αφού τελείωσε τις εξηγήσεις, θέλει να εξακριβώσει και μόνος του ότι οι στρατιώτες τις κατάλαβαν καλά. Ρωτά λοιπόν έναν φαντάρο:

— Υπόθεσε πως είσαι σκοπός στις προφυλάκες και βλέπεις τον έχθρο να προχωρή. Τι θα κάνης;

— Μι... κύρ έπιλοχία... τρέχω πίσω να ειδοποιήσω τους συνάδελφους...

— Όχι δεν είνε αυτό! Τεσσερες μέρες κράτηση!

— Έπειτα, ο έπιλοχίας, άποτεινεται σ' έναν άλλο φαντάρο και του επαναλαμβάνει το ερώτημα:

— Υπόθεσε πως εσύ είσαι σκοπός στις προφυλάκες και βλέπεις τον έχθρο να προχωρή. Τι θα κάνης;

— Κύρ έπιλοχία, σαλπίζω συναγερμό και έπειτα του δίνω για πίσω για να μη με συλλάβουν...

Ο έπιλοχίας δεν μένει πάλι ικανοποιημένος:

— Όχι, λέει, δεν είναι έτσι! Κι' εσύ τεσσερες μέρες κράτηση!

Κι' άπευθυνόμενος σ' έναν τρίτο φαντάρο, ξαναρωτά:

— Πές μας εσύ που είσαι πιο έξυπνος: “Αν είσαι σκοπός κι' αντίληφθης πως ο έχθρος προχωρεί, τι θα κάνης;

— Τεσσερες μέρες κρίτηση, κύρ έπιλοχία, άπαντ' αυτός χωρίς διαταγμό!

ΠΟΙΟΣ ΗΤΑΝ ΠΙΟ ΕΠΙΦΟΒΟΣ

Ο στρατιώτης Χ. είνε άφωσιωμένος στο σκάψιμο ενός χαρακώματος και δεν αντιλαμβάνεται τον στρατηγό έπιθεωρητή σώματος στρατού, που περνά ξαφνικά από πίσω του.

Ο στρατηγός τον φωνάζει κι' ο στρατιώτης κατατρομαγμένος, πηδά πάνω βιαστικά και στέκεται σε στάση προσοχής. Όταν όμως παρατηρή τα γαλόνια του στρατηγού, άφίνει άθελά του ένα στεναγμό άνακουφισέως.

— Σε τρώαξα φίλε μου; τον ρωτά ο στρατηγός καταδεκτικά.

— Ναι, στρατηγέ μου, άπαντ' ο φαντάρος; νόμιζα πως ήταν ο έπιλοχίας!

Ο ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΣ ΕΧΘΡΟΣ

“Ενας στρατιώτης σκοτώθηκε και χει στον παράδεισο. Ο “Άγιος Πέτρος όμως τον βλέπει να περιδιαβάζει διαρκώς κοντά στην πόρτα και να εξετάζει με άπειλητικές διαθέσεις τις ψυχές που καταφθάνουν.

— Ποιόν περιμένεις; τον ρωτά κάποια μέρα ο “Άγιος Πέτρος; τους έχθρους;

— Τον έπιλοχία μου, κύρ Πέτρο! άπαντ' εκείνος.

ΣΥΛΒΙΟΥ

Τα υπερόπια της Κόνα Προφυρίας

ΤΑ ΔΥΓΑ

ΜΕΓΑΛΟ Σάββατο.
Το σπίτι της Προφυρίας στο Βύρωνα λαμποκοπούσε από καθαριότητα.

— “Α, ούλα κι' ούλα, μά από πάστρα και νοικοκυραδωσύνη οι Σμυρνιας! “Ελεγε η Προφυρία όσο έμπαινόβγαίνε.

— Σουλτάνα, τώρα πιά ούλα τάχωμε στην έντέλεια. Το άρνι το κρέμασα κοντά στο παναθύρι του πρεβολιού για να θαστάξει. Φοβούμαι να μη χλωτίση με τσι ζέστες. Τα τσουρέκια τάφερε ο φουρνάρης, είναι άφράτα και θρούνε. Τα τσουρέκια μου θα ήμιλούντανε στο φα-σουλά.

— Εκείνη την ώρα άκούστηκε κλάμα μαρού.

— Ήξυπνησε η κόρη σου, τρέχα μέσα παιδί μου, και τα μαρά δεν πρέπει να κλαίνε πολύ ώρα, τους κάνει κακό. Είδες μιά κουτσα από τσουρέκι που τσήκανα; Χά! χά! χά! Παιός να μου τδλεγε επέρυσι, πως θα κάνω κουτσα για την έγγο-νή μου!

— Θα θάψωμε τ' αυγά μαμά; ρώτησε η Σουλτάνα.

— Νωρίς ήξυπνησες μάτια μου! Νάτα, τάχω θαμμένα πρωί-πρωί.

Κι' έδειξε ένα πανεράκι γεμάτο κόκκινα αυγά, καμμιιά εξητταριά έν όλω.

— Θα μάς φτάζουνε; ρώτησε πάλι η κόρη.

— Να σου πω, εγώ είπα να μην πάρωμε άπ' έξω γιατί ήθελα αυτά, που τα ματζεύω ένα-ένα, από τη φωλιά του κουμασιού μας. Τρείς όρνιθες και μου κάνανε τσ' αυγά τη σαρακοστή, χώρα έκείνα που ξωδέσαμε για το φαγάκι του μαρού.

— Η Σουλτάνα πήγε να δῇ το παιδί της και η Προφυρία άρχισε να σκουπίζει τα κόκκινα αυγά, ένα-ένα με κουρελάκι λαδομένο για να γυαλίζουν.

Ξαφνικά χτύπησε η πόρτα.

— Η μητέρα φώναζε από μέσα: — Σουλτάνα η πόρτα χτυπά!

Και τρεγάτη πήρε το πανεράκι με τ' αυγά, το άκούμησε σ' ένα κάθισμα στην είσοδο και το σκέπασε μ' ένα πανί.

— Δε μ' άρέσει να βλέπουνε τα ξένα μάτια τι κάνω μέσα στο σπίτι μου, είπε. Είμαι μερικές γρουσουζές, που το μάτι τους είναι καρφί! Καλὲ χαλασμός Κυρίου γίνεται άπο-πατήσουνε.

— Τὸν έπιλοχία μου, κύρ Πέτρο! άπαντ' εκείνος.

— Η πόρτα άνοιξε.

— Ναι, ναι θάρω να σάς δω.

— Άκουσε Προφυρία μου, να μάς έρθης την παραμονή της Πρωτομαγιάς που θα γίνουνε πάλι μεγάλες φέστες. Κάθε χρόνο γίνονται, μά έφέτος πῶς θα χαλάση ο κόσμος με την ημέρα των άνθεω. Ούη η

Αθήνα θα εσηκωθῇ νάρθη.

— Θάρω, θάρω, μ' άρέσουνε τα

Μπήκε μέσα η Γαρουφαλιά, μιά παληά φιλενάδα της Προφυρίας.

— Καλὲ Γαρουφαλιά μου, ποῦ έρέθηκες; Ήσθι, χρόνια έχομε ν' άνατωθοῦμε! Έλα μέσα!

— Η Γαρουφαλιά, μιά μεσόκοπη γυναίκα, με ψαρά μαλλιά, τις φίλησε και τις δυο και χαίδεψε το μαρό.

— Δε θα κάτσω, είπε, περαστικά ήμουνε από το Βύρωνα κι' είπα από μέσα μου ως χτυπήσω να δῶ τί κάνει η Προφυρία.

Καλὰ ήκανες, το σπίτι είναι δι-

— Καλέ, ποῦ ήκατσα!..

κό σου. “Εχεις την κόρη σου εδῶ κοντά;

— Ναι, καῦμένη Προφυρία μου, εκείνη που ήχρηψε. Την άφησε τσοί πέντε δρόμοι, χήρα με τρία παιδιά. Ξενορράζει η κακομοίρα για να μην πεινάση. “Αχ!

Και συγκινημένη έκλαψε λίγο η Γαρουφαλιά.

— Μην κλαίς Γαρουφαλιά μου και τόχω γρουσουζιά, φώναζε η Προφυρία. Μέρα πουναι σήμερα δεν τόχω σὲ καλό. Μά ελα να κάτσης μέσα.

— Όχι, όχι δεν κάθαιμαι. “Ηφερα κάτι τση χήρας, που τση στέλνει η άλλη κόρη μου η Σουλτάνα, έκείνη που κάθεται στη Νέα Σμύρνη. Πομένω κι' εγώ έκεί ματζί τση, κι' έχω να πάρω δυο αὔτεκιντα για να πάω. Γιατί δε μάς ήρθατε μιά φαρά;

— Ναι, ναι θάρω να σάς δω.

— Άκουσε Προφυρία μου, να μάς έρθης την παραμονή της Πρωτομαγιάς που θα γίνουνε πάλι μεγάλες φέστες. Κάθε χρόνο γίνονται, μά έφέτος πῶς θα χαλάση ο κόσμος με την ημέρα των άνθεω. Ούη η

Αθήνα θα εσηκωθῇ νάρθη.

— Θάρω, θάρω, μ' άρέσουνε τα

πανηγύρια κι' οι φέστες. “Αχ! σάν ήμουνε νέα, θυμάσαι; δεν άφηνα μπάλo που να μην πάω. Μά ήμουνε και σφατοάτη!

— Έγώ η κακομοίρα δεν χάρηκα νειάτα. Από μικρή στη ξένη δουλειά, ύστερα χήρα, με τρία κορίτσια, άχ!

— Η Προφυρία στραβομούριασε.

— Πάλι τσι γρουσουζίες τση μοῦ άραδιάζει μέρα πουναι! είπε από μέσα της.

— Στάσου να σου θγάλωμε ένα νερό, είπε κι' έτρεξε μέσα.

— “Ελα θάλε τση μιά κουταλιά ρετσέλι, να ξεκουμπιστῇ να φύγη, γιατί με τσι κλάψες τση μάς γρουσουζέψε. Στο κεφάλι τση και στο κορμί τση άπάνω νάναι!

— Η Σουλτάνα πήρε το δίσκο με το γλυκό και θγήκε να την περιποιηθῇ.

Καθώς την σερβίριζε της είπε:

— Μά όρθη θα το πάρης, κόνα Γαρουφαλιά μου;

— “Ε! ως κάτσω μιά στιμής! Και κάθση σ' ένα κάθισμα του διαδρόμου.

Εὐθὺς όμως έκανε ένα άχ! και σηκώθηκε άπότομα.

— Καλὲ ποῦ ήκατσα; φώναξε.

— Η Προφυρία ξεφώνισε:

— “Αχου! άπάνω στο καλάθι με τ' αυγά! Πάνε ούλα και τάχα και νερούλα!

— Η κατάσταση ήταν κομικά φριχτή. Καθώς σηκώθηκε η Γαρουφαλιά, το φουστάνι της πίσω ήταν κίτρινο σάν να την άλειψες με όμελέττα.

— Ήσθι χάλια τη φουστα μου! είπε. Μά χριστιανή μου στην καρέκλα ήρρες να θάλης το πανέρι με τ' αυγά;

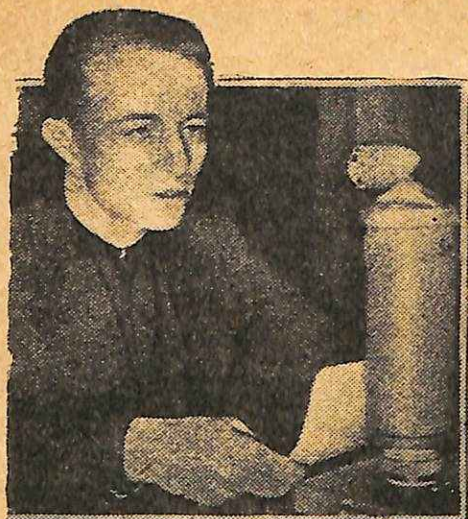
Κατακόκκινη η Προφυρία άφρισε από το θυμό.

— Μωρή γρουσουζα! “Εχεις μωτρα και μάς; “Ηρθες με τα κλάματα σου να μάς κάνης ποδαρικό και να μάς γρουσουζέψης! Δυο μήνες τα μάτζευα αυτά τ' αυγά μαρή, και τάβρασα νερούλα για να πασσαλείψης τα πισνά σου!; Ήσθι πόσο με σύχισες μέρα πουναι σήμερα!

— Η Γαρουφαλιά έφυγε κακή καθώς ένῶ η Προφυρία φώναζε στην κόρη της:

— Να πῶς στο μπακάλικο να τηλεφωνήσης τοῦ άντρα σου, να μάς φέρη άλλα αυγά από τον Περσέα, για να ξαναθάψω και να μην δεχτῇς καμμιά γρουσουζα σήμερα!

ΣΥΛΒΙΟΣ

Χέλμουτ Ντάμς

Ο χιουμορίστας έκφωνητής του μεταμεσονυκτίου σταθμού.

ΚΑΘΕ νύχτα, από την μία μετά τα μεσάνυχτα έως τις δύο, ο κεντρικός γερμανικός ραδιοφωνικός σταθμός διακόπτει κάθε άλλην έκπομπήν και ασχολείται αποκλειστικώς και μόνον εις την μετάδοσιν ειδήσεων πού αφορούν προσωπικώς τούς στρατιώτες πού βρίσκονται στο μέτωπο. Βέβαια δεν πρέπει να υποτεθῇ ὅτι ἀγρυπνοῦν ἐκείνη τὴν ὥρα οἱ στρατιῶται μπροστά στο ραδιόφωνο, γιὰ ν' ἀκούσουν τὴν μεταμεσονύκτιο έκπομπή. Σὲ κάθε ὁμῶς στρατιωτικὴ μονάδα καθίσταται ἕνας στρατιώτης κάθε νύχτα καὶ κρατᾷ σημείωση τῶν μεταδόσεων. Τὸ ἄλλο πρωῒ, οἱ ἐνδιαφερόμενοι λαμβάνουν γνῶσιν τῶν νέων πού τούς ἀφοροῦν, κατὰ τὴν ὥραν τῆς ἀναφοράς. Καὶ μάλιστα τελειώσῃ ἡ έκπομπή διὰ τούς στρατιώτας, ἀρχίζει ἀντιστρόφως ἡ μετάδοσις ἀτομικῶν ειδήσεων ἀπὸ τὸ μέτωπον εἰδικῶς διὰ τὰς οἰκογενείας τῶν στρατιωτῶν.

Ἀς ἰδοῦμε ὁμῶς τί εἰδούς εἶναι οἱ εἰδήσεις αὐτές πού μεταβιβάζονται κάθε νύχτα διὰ μέσου τῶν αἰθέρων. Ὁ έκφωνητὴς ὀνομάζει πρῶτα πρῶτα τὸ σύνταγμα, τὸν λόχον καὶ τὰ ἄλλα ἀπαραίτητα στοιχεία γιὰ νὰ μὴ προκύψουν παρεξηγήσεις ἀπὸ συνωνυμίες καὶ ὕστερα ἀναγγέλλει:

— Θερμὰ συγχαρητήρια εἰς τὸν στρατιώτην Φρίτς Σούλτσε διὰ τὴν αὐξήσιν τῆς οἰκογενείας του. Ἡ κυρία Σούλτσε ἐγέννησε σήμερον τὸ πρωῒ εἰς τὰς 10 καὶ 47 διδύμα. Ἐνα κοριτσάκι καὶ ἕνα ἀγοράκι. Ἡ μητέρα καὶ τὰ νεογνά ἔχουν ἀρίστα εἰς τὴν ὑγείαν τους καὶ στέλνουν πολλοὺς χαιρετισμοὺς στὸν μπαμπά.

— Ὁ δεκανεὺς Ἐριχ Μύλλερ μπορεῖ νὰ κοιμᾷται ἤσυχος. Ἡ δεσποινὶς Λένχεν Σμίτς τὸν πληροφορεῖ διὰ τῆς ὁδοῦ αὐτῆς ὅτι ἐτελείωσαν ὅλαι αἱ διατυπώσεις διὰ τὴν ἐκδοσιν τῆς ἀδείας τοῦ γάμου καὶ ὅτι περιμένει ἐναγωνίως πότε θὰ πάρῃ τὴν ἀδείαν του γιὰ νὰ εὐλογήσουν τὴν ἑνωσὴ τους.

Ο ΣΥΓΧΡΟΝΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ

ΤΟ ΡΑΔΙΟΦΩΝΟ

ΣΤΗΝ ΥΠΗΡΕΣΙΑ ΤΟΥ ΜΕΤΩΠΟΥ

Η ΜΕΤΑΜΕΣΟΝΥΚΤΙΟΣ ΕΚΠΟΜΠΗ. — 7.000 ΑΝΑΓΓΕΛΙΑΙ ΓΕΝΝΗΣΕΩΝ ΜΕΣΑ ΣΕ ΕΞ ΕΒΔΟΜΑΔΕΣ. — ΕΝΑΣ ΧΙΟΥΜΟΡΙΣΤΑΣ ΕΚΦΩΝΗΤΗΣ. — 350 ΓΕΝΝΗΣΕΙΣ ΣΕ ΜΙΑ ΝΥΧΤΑ! — ΑΙ «ΦΙΛΙΚΑΙ ΕΚΔΟΥΛΕΥΣΕΙΣ». — ΖΗΤΕΙΤΑΙ ΣΚΥΛΟΣ! — Η ΕΘΕΛΟΝΤΙΚΗ ΕΡΓΑΣΙΑ ΤΩΝ ΝΕΩΝ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΩΝ

— Ὁ στρατιώτης Φράντς Γκέρκε δὲν ἔχει κανένα λόγο νὰ ἀνησυγῇ γιὰ τὴν ὑγεία τοῦ πατέρα του. Ὁ γέρος ἤρθε χθὲς αὐτοπροσώπως ἐδῶ καὶ μᾶς παρεκάλεσε νὰ πληροφορήσουμε τὸν υἱὸν του ὅτι ἀνέρωσε πᾶς ἐντέλως. Τὸ βεβαιώνουμε μὲ μεγάλη μας εὐχαρίστηση, ἐπειδὴ μπορέσαμε νὰ πεισθοῦμε μὲ τὰ ἴδια μας τὰ μάτια ὅτι ὁ γέρος εἶχε θαυμάσια τὴν ὑγεία του.

Ἡ ἀντίστροφος έκπομπή, πού προορίζεται γιὰ τούς συγγενεῖς τῶν ἀνδρῶν τοῦ μετώπου, μεταδίδει ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον πληροφορίες γιὰ τὴν ὑγεία στρατιωτῶν πού εἶχαν ἀσθενήσῃ σοβαρὰ ἢ ἄλλες πληροφορίες πού προορίζονται νὰ καθυστερήσουν ἀνήσυχες οἰκογενεῖς.

Μέσα σὲ διάστημα ἐξῆ ἑβδομάδων, ὁ ραδιοφωνικὸς σταθμὸς τῶν ἰδιοκτικῶν ειδήσεων τῶν στρατιωτῶν ἀνήγγειλε τὴν γέννηση 2.800 κοριτσιῶν, 3.900 ἀγοριῶν καὶ 450 διδύμων! Ὁ έκφωνητὴς Χέλμουτ Ντάμς, ἕνας εὐθυμὸς τύπος ἀπὸ τὴν Κολωνία πού μεταδίδει τὴς πληροφορίες του μὲ ἐξαιρετικὸ χιούμορ, ἀνεκοίνωσε ὅτι τὸ ρεκόρ τῶν γεννήσεων, πού ἀνήγγειλε μέσα σὲ μιὰ νύχτα ἦταν 350!

Παραλλήλως μὲ τὴν ὑπηρεσία αὐτὴ τοῦ γερμανικοῦ ραδιοφωνικοῦ σταθμοῦ καὶ σὲ στενὴ συνεργασία μαζί της, λειτουργεῖ μιὰ ἄλλη ὑπηρεσία «φιλικῶν ἐκδουλεύσεων». Κάθε στρατιώτης πού ἔχει μίαν ἰδιαίτερη ἐπιθυμία καὶ δὲν θέλει ἢ δὲν μπορεῖ νὰ τὴν ἀναθέσῃ στοὺς γνωστούς του, ἀπευθύνεται στὴν ὑπηρεσία αὐτή. Ἡ ἀπάντησις τοῦ διαβιβάζεται μὲσω τῶν αἰθερίων κυμάτων κατὰ τὴν μεταμεσονύκτιον έκπομπήν. Εἶνε ἀφάνταστο τὸ τί ἐπιθυμίες ὑποβάλλονται ἀπὸ τούς στρατιώτες τοῦ μετώπου στὴν ὑπηρεσία «φιλικῶν ἐκδουλεύσεων». Μιὰ ὁμάς στρατιωτῶν π.χ. ἔστειλε τὴν ὁμαδικὴ τῆς φωτογραφία μὲ τὸ ἀκόλουθο γράμμα: «Οἱ εἰς τὴν φωτογραφίαν εἰκονιζόμενοι σὰς παρακαλοῦν νὰ τοὺς προμηθεύσῃτε ἕνα... σκυλὶ πού νὰ ταιριάζῃ μαζί τους. Γιὰ νὰ εἶναι καὶ τὸ σκυλὶ ἐκ τῶν προτέρων σύμφωνο παρακαλοῦμε νὰ τοῦ ἐπιδείξετε τὴν φωτογραφία μας!».

Λίγες ἡμέρες ἀργότερα, ὁ έκφωνητὴς τοῦ ραδιοφωνικοῦ σταθμοῦ ἀ-

νήγγειλε: «Τὸ σκυλὶ τῆς ὁμάδος τὰ δε εὐρέθη. Στὴν ἀρχὴ εἶχε ἀντιρρήσεις γιὰ ἕνα ἢ δύο πρόσωπα τῆς φωτογραφίας. Τὸ ἐβεβαίωσαμεν, ἐν τούτοις, ὅτι εἶναι καὶ αὐτὰ πολὺ καλά παιδιὰ καὶ ἐν τέλει ἐπέσθη. Τὸ ἀποστέλλουμε μὲ πρώτην εὐκαιρίαν».

Ἐνας ἄλλος στρατιώτης εἶχε ἰσχυρὰ φέσει κατὰ τὴν ἐκρηξὴν τοῦ πολέμου ἡμιτελὴ μιὰ παρτίδα σκακιῦ καὶ εἶχε χάσει καὶ τὴν ἰχνη τοῦ φίλου του μὲ τὸν ὁποῖον ἐπαιξε ἐπειδὴ εἶχε ἐπιστρατευθῇ κ' ἐκεῖνος. Ἀπετάθη ἀμέσως στὴν «φιλικὴ ἐκδούλευσις» καὶ ὕστερα ἀπὸ ὀλίγες ἡμέρας μπόρεσε νὰ συνεχίσῃ τὸ παιχνίδι του δι' ἀλληλογραφίας!

Ἐννοεῖται ὅτι ἡ ἐξυπηρέτησις γιὰ τὰς ὁμαδικὰς ἐκδουλεύσεις πού διατυπώνουν τὴς πρὶ ἀπρόοπτες καὶ τὴς πρὶ διαφορετικὰς ἐπιθυμίες εἶναι ἕνα ζήτημα πού προϋποθέτει τεραστίαν ὀργάνωσιν καὶ ἀφθονὸν προσωπικόν. Θὰ ἦταν ἐξ ἄλλου μιὰ ἐξαιρετικὰ πολυδάπανος ὑπόθεσις, ἀφοῦ μάλιστα ὅλη ἡ ἐξυπηρέτησις γίνεται ἐντέλως δωρεάν. Ἀλλὰ ὅλη ἡ ὑπηρεσία διεξάγεται ἀπὸ μέλη τῶν ἐθελοντικῶν ὁργανώσεων τῆς Γερμανίας, πρὸ πάντων δὲ τῶν ὁργανώσεων τῶν νέων καὶ τῶν νεανιδῶν πού ἐργάζονται ἀκούραστα ἀπὸ τὸ πρωῒ ὡς τὸ βράδυ γιὰ νὰ κάνουν ὅσο μποροῦν πρὶ εὐχάριστη τῇ ζωῇ τῶν στρατιωτῶν πού εὐρίσκονται στὸ μέτωπο. Καὶ πρέπει νὰ σημειωθῇ ὅτι ἡ μεταμεσονύκτιος ραδιοφωνικὴ έκπομπή καὶ ἡ «φιλικὴ ἐκδούλευσις» ἔχουν ἐπισύρει τὴν εὐγνωμοσύνην τῶν στρατιωτῶν ἐπειδὴ τοὺς φέρνουν σὲ ἐπαφὴ μὲ τὰ σπῆτια τῶν καὶ τούς φίλους των καὶ σπῆτια τῶν καὶ τούς φίλους των καὶ ἀνταρτίων των καὶ τούς ἀσκήμαντες καὶ ἀνταρτίων των, ἔχουν ἐν τούτοις τεραστίαν σημασίαν γιὰ τὸν στρατιώτη πού βρίσκεται κατ' ἀνάγκην ἀπομονωμένος ἀπὸ τὸ προσφιλὲς του περιβάλλον.

Ἀν δημοσιευθοῦν καμμιά φορὰ οἱ ἐπιθυμίες πού ἐκφράζουν οἱ στρατιῶται τοῦ μετώπου, θὰ ἀπορήσουν ὅσοι τὴς διαβάσουν. Ὁ περισσότερες εἶναι ἐπιθυμίες μικρῶν παιδιῶν καὶ δύσκολα θὰ μποροῦσε κανεὶς νὰ πιστέψῃ ὅτι προέρχονται ἀπὸ ἀνδρες πού ἀντιμετωπίζουν ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ τὸν θάνατον.

Πρώτη

Ἀνάσταση

Μιὰ πεσχαλιὰτικὴ ἀνάυνησις

τοῦ Κ. Μ. Μαλακάση

ΕΙΧΑΜΕ, θυμάμαι, ἀποκλειστικὴ ἐκείνη τὴ μεγάλη ὁδομάδα στὴν Πάτρα, περιμένοντας τὴν ἀλλαγὴν τοῦ καιροῦ πού ἦταν ἐλπίσιν καὶ ἀβυσσὸς. Εἶχε περάσει ἡ μεγάλη Τετάρτη, ἡ μεγάλη Πέμπτη, καὶ τίποτε δὲν εἰδείναι πὺς θὰ κάναμε Πάσχα στὸν τόπο μας.

Ὁ θεὸς μου μὲ τὸν ὁποῖον θρησκόμεθα ἐκεῖ δὲν στενοχωροῦταν τόσο πού ὁ ἴδιος δὲν ἦταν σπῆτι τοῦ, τέτοιες χρονιὰδες μέρες, ὅσο, καὶ περισσύτερον ἴσως, πού εἶχε καὶ ἐμένα μαζί του καὶ θάκανε αὐτὴ ἡ ἀσχημονία τῶν γονεῖς μου ν' ἀνησυχοῦν καὶ νὰ ὑποφέρουν.

Ὅσο γιὰ ἐμένα—θὰ ἤμουν τότε καμμιά δεκαπενταετρία χρόνων—ὁ καὶ ἐκεῖνος καιρὸς μ' ἐχρησιμοῦσε ἐξαιρετικὰ. Μὲ ἄρεσε πολὺ νὰ περῶν τὴς μέρες μου σὲ μιὰ μεγαλοπόλιν σὰν τὴν Πάτρα, νὰ γυρίζω ἐδῶ κ' ἐκεῖ στὸ γιορτάσιμο ὄρυζο τῶν χρονιῶν ἡμερῶν, νὰ γυρίζω ἀκόμα καὶ μ' ἀμὰζι καμμιά φορὰ, στὰ Ἰλῶνια κ' ἀκόμα στο Γηροκομεῖο πού ἦταν ἕνας ἐξίστιος ὡς ἐκεῖ ἐπάνω περιμετρικῶς περικτατος.

Ὡστόσο ἡ μεγάλη Παρασκευὴ ζήμερος ἐντέλως διαφορετικὴ ἡμέρα. Ἐνας γρυμὸς ἤλιος ἀνοιξιῶτικος τὴν περιέλουζε ἡλιακὴ κάλμα, σκεδὸν ἀπνοια ὅτε καὶ ἐρρυτιδῶντο ὁ ἀπέραντος καθρέφτης τοῦ Πατραϊκοῦ κόλπου.

Ὁ θεὸς μου χαρούμενος πρῶτ-πρῶτ, κατέβηκε στὸ μῶλο νὰ μᾶλιν μὲ ποιὸν τρόπο θὰ μποροῦσε νὰ περάσωμε ἀντίκρου. Νὰ υποκαταστή κατ' εὐθεῖαν γιὰ τὸ Μεσολόγγι ἦταν ἀδύνατον. Πλοῖο γιὰ καὶ κανένα. Κατ' ἀνάγκην λοιπὸν δὲ μᾶς ἐμνε παρὰ τὸ Κρουνοῖ. Ἀπὸ καὶ, ὅπου λογαριάζε ὁ θεὸς μου νὰ βρεθῶμε κατὰ τὸ ἀπόγευμα, ἂν φεύγαμε ἀπὸ τὴν Πάτρα περὶ τὸ μεσημέρι, θὰ ταξιδεύσαμε στὸ κοντινότερο χωριό, τὸ Γαλάτῃ, ὅπου θὰ διανυκτερεύαμε καὶ τὸ πρωῒ τοῦ Σαββάτου, θὰ πήγαμε μὲ τὸ τραῖνο στὸ Μεσολόγγι καὶ στὰ σπῆτια μας.

Τὸ χωριὸ αὐτὸ εἶναι ἡ πατρίδα τοῦ θεοῦ μου καὶ τῆς μητέρας μου καὶ μοῦ ἦταν πολὺ γνωστὸ. Τὸν καιρὸ τοῦ παπποῦ μου, παιδάκι περνοῦσα συχνὰ ἐκεῖ τὸ Σαββατοκύριακο, στὸ μεγάλο ἀργοντικό του. Ἐκεῖ ἐχαίρομαι πραγματικὰ ὅλες τὴς παιδαίτικες ἐλευθερίας καὶ χαρὲς. Ἐπὶ τῇ, ἐπαίξω, ἐτρώγα φρούτα ὅσα ἤθελα, ἀργώσανα καὶ γλῶτωνα, ἄλλες δὲν τοῖς μέρες τῆς ἑβδομάδος πού ἔβανα στὸ κρεβάτι καὶ στὸ σπῆτι, τὸ ἡλίθιο ἀλληλοδιδασκατικὸ σχολεῖον...

Ὁ θεὸς μου βεῖχε τὸ πρωῒ ἐκεῖνο τῆς μεγάλης Παρασκευῆς, ἕνα μικρὸ καλὶκάκι πού δέγονταν νὰ φύγῃ κατὰ τὸ ἀπομαρτήμερο γιὰ τὸ Κρουνοῖ.

Μαζὶ μὲ μᾶς τοὺς δύο θάπαινε καὶ ὁ ἐπὶ τῇς ἄλλους, Γαλατομαχαρί-

κόμα ἀναγούλα τὴς γυναῖκας. Τὸ ἴδιο συνέβηκε καὶ μὲ τοὺς ναύτες, ἀκόμα κάπως καὶ μὲ τὸν κυβερνήτη.

Ὁ πουνεντογάρμπης μᾶς ἔφερε ἄνω-κάτω καὶ τὰ πανιά μας—ἐταξιδεύαμε μὲ πανιά—ἐτρίξα ὅσα νὰ ἐσκήζονταν. Ὁ καιρὸς ὅσο ἐπαίρνε καὶ δυνάμει. Τὰ πανιά μαζεύτηκαν σὲ μιὰ στιγμὴ καὶ πάρθηκαν στὰ χέρια τὰ κουπιά. Καὶ τὸ μαρτύριο τῶρα, πραγματικὰ, ἄρχισε. Τὰ κύματα μᾶς ἐλουζαν, τὰ παιδάκια ἐκλαίαν καὶ ἐφώλιζαν θλεπόντας τὴς μητέρας των νὰ ἐπικαλοῦνται τὴν θεῖα δούλεια, καὶ νὰ κλαῖνε γοερά. Στὸ μικρὸ ἀμπάρι, πού ἦσαν σπιδαιγμένες κασέλες κ' ἄλλα οἰκιακά πράγματα, εἶπαι νὰ κατεβῶσιν τὰ παιδάκια πού δὲν μποροῦσαν νὰ σταθοῦν στὰ πόδια τους καὶ πέφτανε κάτω καὶ κυλιόντουσαν μέσα σ' ἀφροὺς νερῶν καὶ χτυποῦσαν σὲ ξύλα καὶ σίδερα.

Ἐστὶ τὰ παιδάκια τὰ κατέβασαν στὸ ἀμπάρι, ἀπ' ὅπου ἔφταναν τὰ ἐξουρηγὰ τους ἐπάνω κ' ἐσπῆγαν μὲ τὸ μάνισμα τῆς θάλασσας καὶ τοὺς γόους τῶν γυναικῶν. Οἱ ἄντρες σταυροκοποῦντοσαν γλωμοὶ καὶ σιωπηλοὶ καὶ περίφοβοι, ἀλλὰ φαινομενικὰ κατεστειμένοι.

Ἐνας μόνον σὲ μιὰ στιγμὴ εἶπε: Χαθίκαμε! καὶ ἔπεισε, κάτω ἀλλὰ ὁ πόνος πού τοῦ ἔκανε ἕνα βαρὺ γυῖπωμα στὸ κεφάλι του τὸν συνέφερε καὶ σῶπτε. Ὁ καιρὸς ὅμως δυνάμει φουερώτερα δλοένα.

— Στὸ Πάπα μᾶς τραβᾷ, εἶπε ἕνας ναύτης σκουπίζοντας τὸ νερὸ ἀπὸ τὸ μὲτωπό του.

— Στὸν Πάπα! φώναζαν οἱ χωριανοί.

— Ἀγ, ἄου!

— Στὸ Πάπα, εἶπε ὁ ναύτης, κ' ἂν προφτάσῃ, πρῶττεσε σιγαλοῦται.

Τότε συνέβηκε καὶ πρῶτον, καὶ οἱ τέσσαρες σὰν μ' ἕνα στόμα, ἐτάξαν μετὰ τὰματα στὴν μικρὴ ἐκκλησίαν τοῦ χωριοῦ των, ἀπὸς σωτηρίαν των, ὅπως θὰ ἔλεγε ὁ ἀειμνήστος Παπαδιαμαντής.

Καὶ ὁ τοῦ θαύματος, ὁ οὐδεὶς ἐκεῖνος καιρὸς πού ὥστόσο μᾶς φοβόταν μὲ κατὰποντισμό, σὲ μιὰ στιγμὴ κόπηκε μὲ τὸ μαχαίρι.

Εἶχαμε καθάριζαι τὴ Βαλάντση καὶ σὲ λίγα μέτρα ἀποστά μᾶς ἡ σκάλα πού Κρουνοῖν καὶ καθρεφτίζονταν σὲ μιὰ σὰ λάδρ' ὡς ἂν τὴ θάλασσα.

Ἐκεῖ ἀποβιβάστηκαμε, καραδοτακισμένοι, καὶ μουσκεμένοι ἀπὸ τὸ ἀφρόνερο ὄλοι. Τὰ παιδάκια, οἱ γυναῖκες, οἱ τέσσαρες ἄντρες, ὁ θεὸς μου κ' ἐγώ.

Δὲν ἔξω τί ἔκαναν μὲ τὰ τέματα εἰς χωριό. Ἐγὼ κ' ὁ θεὸς μου καὶ τὴν ὄλιν ὄλιν κατὰ τὴν Γαλάτῃ ἔσανα καὶ τὴν ἄλιν ὄλιν. Μεγάλον Σαββάτον, ἄκουσα τὴν πρῶτην Ἀνάστασιν στὸ ἐκκλησιῶν τῶν γωριοῦ τῆς μαχαρίτσας μετῆς μου.

Μ. ΜΑΛΑΚΑΣΗΣ

μάτια, έβγηκε στο άντρε και σφιχαγκαλιάζοντας τη Λούλα, της είπε:

— "Έγινα κι' εγώ, παιδί μου, συνένοχη, στην άπαγωγή σου, μά' ο Θεός ας με συγχωρέσει. Σπάραζε ή καρδιά μου κάθε μέρα που έβλεπα τὸ γυιό μου να λυώνη στα πόδια του, πικρινόμουναν όταν έμάθαινα πως σέ είχαν, κόρη μου, σαν φυλασμένη στο Οικότροφείο. 'Ο Παντοδύναμος Θεός, ας βλογήση τώρα την ένωσή σας..."

Από τὰ συμπαθητικά μάτια της ευγενικιάς κυρίας έτρεχαν αδιάκοπα τὰ δάκρυα. Καί ή Λούλα, έπειτα από τη θερμή αυτή ύποδοχή, έπειτα από τὰ πονετικά εκείνα λόγια, ξεχνούσε τὸν σκληρόκαρδο πατέρα. Μόνο όταν κάθισαν σέ μιὰ πρόχειρη μικρή τραπέζαρία, είπε δειλά:

— Δέν πρέπει νά είδοποιήσωμε τη διευθύντρια του Οικότροφείου; Θά με περιμένει... Καί πως νά την είδοποιήσωμε; Τί θά της πούμε;

— "Έχει είδοποιηθῆ, της αποκρίθηκε ο Γιάγκος. Μήν ανησυχῆς, Λούλα.

— Πῶς την είδοποιήσεις; ρώτησε τὸν άνασπῆμένο της.

— Της παρήγγειλα πως θά μείνης σήμερα, όλην την ήμέρα, κοντά στη μητέρα σου, στο ξενοδοχείο.

— Καί αν στείλῃ γιά νά θεβαιωθῇ αν είν' αλήθεια;

— "Αν δέν τὸ πιστεύε, της αποκρίθηκε ο Γιάγκος, δέν θά σοῦ επέτρεπε νά βγῆς μόνη σου από τὸ Οικότροφείο.

— □□ —

Η Λούλα άναστέναζε θαθείά. Κι' ήταν τόσο άνακουφιστικός ο άνασπῆμός αὐτός! Τὸ Οικότροφείο ήταν δεμένο με τις πιὸ σκληρές μέρες της ζωῆς της. Καί σάν τὸν φυλακισμένο, πὸ τοῦ δίνουν την έλευθερία του άνεπάντεχα, έχαιρόταν, έχαιρόταν σάν ένα γλυκό καί ξένοιαστο παιδί.

Η έννοια όμως την έκαμε νά ξαναρωτήσῃ σέ λίγο:

— Καί αύριο, τί θά πῇ ή δευθύντρια, πὸ δέν θά με ίδῇ εκεί;

Ο Γιάγκος χαμογέλασε:

— Τὸ σχέδιό μου τὰ έχει προβλέψῃ όλα, της είπε. Αύριο τὸ πρωί ή κ. διευθύντρια θά είδοποιηθῇ, ότι ή μαμά σου είναι αδιάθετη.

— Τόσα ψέμματα, Θεέ μου, έμουρμούρισε ή Λούλα.

— Διαφορετικά δέ θά μπορούσαμε, Λούλα, νά πραγματοποιήσωμε τὸ δνείρο της άγάπης μας. Τὸ έκαμα αὐτὸ γιά ν' άποφύγωμε τὸ σκάνδαλο. Δέ θέλω νά γράψουν οί έφημερίδες, ότι έκλέφτηκε μιὰ κοπέλλα από ένα Οικότροφείο καί ν' άνακατευσθῇ ή άστυνομία.

Πάλι άνεστέναξε ή Λούλα. Κοντά στὸν άρραβωνιαστικό της ένιωθε, τώρα, κάποιον αίσθημα άσφαλείας. Καί μέσα στη γλυκειά χαρά της, γιά την εὐτυχία, πὸ θ' άρχιζε σέ λίγο, τὰ έβλεπε όλα ρόδινα. Φανταζόταν, ότι καί ο πατέρας της θά έλεγε τὸ ναί καί θά ξαναγύριζε με τὸν Γιάγκο στη Χαλκίδα, γυναίκα του πιά...

Έν τῷ μεταξύ ο Γιάγκος της έκαμε γνωστὲς τις λεπτομέρειες τοῦ σχεδίου του. Η Λούλα τὸν άκούγε σιωπηλή. Πιά τὸς ή κ. Φρέδη έλεγε τη γνώμη της, ποτε γιά τη μιὰ καί ποτε γιά τὴν άλλη λεπτομέρεια...

— Θά γίνῃς νυφούλα με την τουα-

λέττα της μαθήτριας, της είπε σέ μιὰ στιγμή, ή μητέρα τοῦ Γιάγκου. Δέν πειράζει. Θά έχῃς ώραιες άναμνήσεις. Κι' όταν πιά θά τὸ μάθῃ ο μπαμπάς σου τότε θά καταλάβῃ, πως οί γονεῖς πρέπει νά θυσιάζουν τὸν έγωισμό τους γιά την εὐτυχία τὼν παιδιῶν των!...

Η Λούλα όμως τώρα συλλογιζόταν πως ο γάμος της με τὸ Γιάγκο θά γινόταν μακριά από τὸς γονεῖς της. Καί ή μητέρα της δέν θά την καμάρωνε νυφούλα... Μά δέν μπορούσε νά γίνῃ διαφορετικά. Ήταν γραφτὸ νά γίνῃ έτσι. Η Μοίρα, πὸ κυβερνάει τη ζωῇ τὼν ανθρώπων τὸ πρόσταζε. Κι' ή Λούλα, πὸ είχε ποτισθῇ με τόσες πίκρες, ήταν πιά αδύναμη, νά πῇ όχι. Μά πόσο γρήγορα, συλλογιζόταν, είχε θρεθῇ στο κατῶφλι της εὐτυχίας.

.....

Ἀπριλιάτικο πρωί. Μοσχοβολάει με χύλιαν λογιὼν άρώματα ο άπτικὸς κάμπος. Έξω από τὸ μικρὸ παράμερο σπιτάκι της Ἀλυσίδας, όπου ή Λούλα έπέρασε τη νύχτα της μαζί με τη μητέρα τοῦ Γιάγκου καί με τὸν άρραβωνιαστικό της, στέκονται δυὸ κλειστά άμάξια. Σέ λίγο θγαίνουν από τὸ φρεσκοαεσταμένο σπιτάκι ο Γιάγκος καί ή Λούλα καί άνεβαίνουν στο πρώτο άμάξι. Πόσο συγκινημένοι φαίνονται κι' οί δυὸ τους! Αὐτῇ είναι ή πιὸ γλυκειά στιγμή στη ζωῇ τους. Σέ λίγη ώρα ο Γιάγκος θά είναι μπροστά στο Θεὸ καί στοὺς ανθρώπους ο άνδρας της Λούλας κι' εκείνη γυναίκα του. Στο δεύτερο άμάξι άνεβαίνει ή μητέρα τοῦ Γιάγκου, ο κουμπάρος, ένας άδελφικός φίλος τοῦ νέου, ή μεσόκοπη παραδουλεύτρα καί τὰ δυὸ κοριτσάκια της, πὸ είνεντυμένα στ' άσπρα. Κανένα άλλο μάτι δέ βλέπει την ώρα αὐτή, την άπλη συνοδεία.

Τ' άμάξια προχωροῦνε πρὸς τὸ μικρὸ ξωκλήσι, πὸ βρίσκεται λίγο πιὸ πέρα. Έκεῖ περιμένει ο παπᾶς, γιά νά εὐλογήσῃ τὸ γάμο τοῦ Γιάγκου καί της Λούλας.

Η πεντάμορφη κοπέλλα νομίζει άκόμα πως ζῇ μέσα σ' ένα δνείρο. Μόνο στὰ κατάβαθα της καρδιάς της, σάν ν' άκούῃ κάποια φωνῇ παραπονηάρικη πὸ της λέει, πως αν ο σκληρόκαρδος πατέρας της, δέν ήθελε τὸ γάμο της, με τὸ Γιάγκο, έπρεπε, όμως, τη μεγάλη αὐτῇ στιγμή, την ιερώτερη στιγμή στη ζωῇ της κάθε κοπέλλας, νά βρίσκεται κοντά της ή μακνούλα της...

Ο Γιάγκος είχε νοικιάσῃ τὸ παράμερο εκείνο σπῆτι στην Ἀλυσίδα, μή τυχόν, αν ο πατέρας της Λούλας πήγαινε στην άστυνομία γιά νά καταγγείλῃ την άπαγωγή της κόρης του, άνακαλύψουν τὸ κρησφύγετό τους. Είχε θγάει ο ίδιος γρήγορα-γρήγορα, τί άδειες τοῦ γάμου, χωρίς καμμιὰ δυσκολία άλλως τε, μιὰ καί ή Λούλα ήταν πιά ένήλικη. Είν' αλήθεια, ότι ή μητέρα του έφερε, στην άρχῇ, πολλὰς άντιροήσεις. Δέν ήθελε με κανένα τρόπο νά γίνῃ «συνεργός» όπως έλεγε, στην άπαγωγή. Ο Γιάγκος όμως έπέμενε.

— Μητέρα, ας μη παίζωμε με τις λέξεις, της είπε άποφασιστικά. Τ' δνείρό μας είνε νά ενώσωμε τις τυχές μας. Καί ή Λούλα λοιπόν θά δυστυγήσῃ κοντά σέ άλλον άνδρα κι' εγώ σέ άλλη γυναίκα. Γιατί νά πείσωμε θύματα στο πείσμα ενός ανθρώπου;

Από τὰ πολλά πιά ή κ. Φρέδη άναγκάσθηκε νά πῇ τὸ ναί.

— Κάμε δτι σέ φωτίσῃ ο Θεός, παιδί μου, είπε στο γυιό της. Η αλήθεια είναι πως οί γονεῖς έχουν χρέος νά μή έμποδίζουν την εὐτυχία τὼν παιδιῶν.

Όσο συλλογιζόταν όμως τὸ σκάνδαλο, ή μητέρα τοῦ Γιάγκου, τόσο περισσότερο άνησυχούσε. Τί θάλεγαν στην Χαλκίδα, όταν θά μάθαιναν, ότι ο γυιός της έκλεπεν από τὸ Οικότροφείο τη Λούλα!... Μά πάλι μάτωνε ή καρδιά της, σάν έβλεπε τὸ Γιάγκο, νά λυώνη στα πόδια του, από τὸν καῦμό του. Κι' έτσι έγινε «συνένοχός» του, στην άπαγωγή καί δέχτηκε τη Λούλα, στο άπόμερο σπιτάκι της Ἀλυσίδας, τη συνόδευε νυφούλα, στο γραφικὸ ξωκλήσι, τὸ περιτριγυρισμένο από μαργαρίτες καί παπαρούνες κι' έσφιζεν έπειτα με τη γλυκειά λαχτάρα της μητέρας στην άγκαλιά της τὸ νέο ζευγάρι, εὐλογημένο καί από την ιεροτελεστία τοῦ γάμου.

Τρισευτυχισμένος ο Γιάγκος έκρατούσε τὸ χέρι της Λούλας την ώρα όπου ο παπᾶς εδίαθάζε τις εὐχές τοῦ γάμου. Κι' όταν ήλθε ή στιγμή όπου ο παπᾶς τοὺς άλλαξε τὰ δαχτυλίδια, ο Γιάγκος είδε τὰ κρινόδακτυλά της Λούλας νά τρέμουν κι' από τὸς ναρκίσσους τὼν ματιῶν της νά κυλάνε, σάν μαργαριταρένια δυὸ χοντρά δάκρυα, τὰ δάκρυα της εὐτυχίας, στα τριανταφυλλένια μάγουλά της...

Από τὸ έξωκλήσι τὸ νέο ζευγάρι προπεμπόμενο από τις θερμές, ολόθερμες εὐχές της μητέρας τοῦ Γιάγκου καί τοῦ κουμπάρου, έφυγε με τὸ ίδιο άμάξι γιά την Κηφισιά, όπου θά έμενε λίγες μέρες, ίσως καί μήνα, σ' ένα από τὰ μεγαλύτερα ξενοδοχεία. Έν τῷ μεταξύ ή κ. Φρέδη θά έμενε στο σπιτάκι της Ἀλυσίδας. Τῆς άρεσε πολὺ τὸ έξοχικὸ εκείνο μέρος. Είχε πουληθῇ άλλῶστε στην Χαλκίδα τὸ σπῆτι της καί λογάριάζε νά πάρῃ άλλο σ' ένα από τὸς κεντρικούς δρόμους της Ἀθήνας.

Μόλις όμως οί νεόπαντροί έφθασαν στην Κηφισιά, ο Γιάγκος με την συγκατάθεση της Λούλας, έστειλε στοὺς γονεῖς της, στη Χαλκίδα, τὸ ακόλουθο λιγὸλεξο τηλεγράφημα:

«Η Έκκλησία εὐλόγησε την ένωσή μας, σήμερα τὸ πρωί. Οί εὐχές σας θά στερεώσουν την εὐτυχία μας. Γιάγκος, Δοῦλα».

Ξένοιαστοί έπειτα καί σίγουροι, πως τὸ τηλεγράφημά τους θά μαλάκωνε τὸ σκληρόκαρδο πατέρα της Λούλας, έστησαν τὸ θρόνο της άγάπης τους στο όμορφο Κηφισιώτικο ξενοδοχείο, πὸ γύρω του χαμογελοῦσε ή λουλουδισμένη άνοιξιάρικη φύση καί χαρούμενα γλυκοκελάδουσαν τὰ πουλιά σάν ν' άκομπάνιαραν με τις φωνίτσες τους, την εὐτυχία τους.

— Πῶς μ' άρέσει αὐτῇ ή άτέλειωτη ήσυχία, πὸ ἀπλύνεται γύρω μας, έλεγε ή Λούλα στὸν Γιάγκο, με τὸ όμορφο κεφάλι της άκουμπισμένο στὸν ώμο του, ή ήσυχία πὸ την ταράζει μόνο τὸ κελάδημα τὼν πουλιῶν.

(Η συνέχεια στο έπόμενο)

M

ΕΤΕΔΘΘΗ τὸ τραγοῦδι: «Δέν άγαπῶ παρὰ έσέναν», υπό τοῦ καλλιτέχνη του άσματος Ζάν Κλαιρβάλ. Ἀκολουθοῦν αἱ τελευταῖαι έξωτερικαί είδήσεις.

Η Ἄννι δέν ήθελε ν' άκούῃ τίποτα πιά. Έκλεισε τὸ ραδιόφωνο γιά νά μείνῃ με την έντύπωση της γλυκειάς φωνῆς τοῦ Ζάν Κλαιρβάλ. Τῆς άρεσε νά ξεγελάῃ τὸν έαυτὸ της με την ιδέα πως δέν τραγουδοῦσε παρὰ μονάχα γι' αὐτήν. Ἀποτραβηγμένη σ' αὐτήν την έρημιὰ μέσα στο παλιὸ σπῆτι της γιαγιάς της με την όποία ζούσε, ή Ἄννι δέν είχε άλλῃ παρηγοριά καί άλλην επικοινωνία με τὸν έξω κόσμο έκτός από τὸ ραδιόφωνο. Εἴκοσι έτών, δροσερὸ νεανικὸ πρόσωπο καί όνειροπόλα μάτια, άποκλεισμένη σέ ένα μακρυνὸ άγρόκτημα στο όποιο δέν έφθανε ποτέ ένας άνδρας, είχε άγαπήσει τὸν άγνωστο καλλιτέχνη με την γλυκειά φωνῇ καί έπλαθε χίλια δνείρα γύρω σ' αὐτόν. Τὸν φανταζόταν νέο, με μαύρα κατασάρια μαλλιά, ώραια συμπαθητικά μάτια καί άδρά άλλα όμορφα χαρακτηριστικά.

Κάποια Κυριακή τὼν Βαίῶν διάδασε στην τοπική έφημερίδα πὸ έδγαινε στην κοντινῇ μικρῇ έπαρχιακή πόλι, την μεγάλη είδηση: «Ο Ζάν Κλαιρβάλ στο Μπουαφλερύ». Τῆς φάνηκε άπίστευτο. Τί γύρευε ο διάσημος καλλιτέχνης σ' αὐτὸ τὸ μικρὸ χωριὸ πὸ είχε δέν είχε έκαστὸ κατοίκους; Η Ἄννι άρχισε νά διαβάξῃ γεμάτη περιέργεια: «Τὸ χαριτωμένο χωριουδάκι Μπουαφλερύ θά φιλοξενήσῃ κατά τὰς ήμέρας τοῦ Πάσχα τὸν διάσημο καλλιτέχνη τοῦ άσματος Ζάν Κλαιρβάλ ο όποίος προσεφέρθη νά συμπράξῃ εἰς την φιλανθρωπικὴν έορτήν πὸ θά διοργανωθῇ εἰς τὸν μεγάλον κήπον τοῦ κ. Μπουαφλερύ, ιδιοκτήτου της περιφέρειας. Ο Κλαιρβάλ είνε παλιὸς συμμαθητής καί έπιστήθιος φίλος τοῦ υιὸ τοῦ κ. Μπουαφλερύ εἰς τὸν όποιον καί όφειλεται ή ώραια ιδέα της φιλανθρωπικῆς έορτῆς».

Η Ἄννι ήθελε νά φωνάξῃ από την χαρά της. Συγκρατήθηκε όμως καί άρκέσθηκε νά πῇ στην γιαγιά της ότι θά ήθελε πολὺ νά πάῃ στην φιλανθρωπική έορτῇ τοῦ Πάσχα. Γὸ κτήμα τὼν Μπουαφλερύ άπέιχε από τὸ σπῆτι της Ἄννι καμμιὰ σαρανταριά χιλιόμετρα. Μπορούσε όμως νά πάῃ ως εκεί με τὸ μικρὸ τοπικὸ τραίνο. Η γιαγιά της δέν έφερε την παραμικρῇ άντίρρηση μιὰ καί επρόκειτο γιά φιλανθρωπική έορτή. Η Ἄννι δέν έβλεπε πιά ποτε θά περάσουν οί ήμέρες γιά νά έρθῇ τὸ Πάσχα. Ἐπὶ τέλους πὸ θά μποροῦσε νά άντικρύσῃ ολοζώντανο μπροστά της τὸν άνθρωπο τὼν όνειρων της. Ξεκίνησε πρωί-πρωί έπειδῇ είχε τὸλάχιστον μισῇ ώρα δρόμο ως τὸν σταθμό. Μά τί σημασία είχε; Οὔτε τὸν κατάλαθε καθόλου τὸν δρόμο. Τῆς φαίνόταν σάν νά πετοῦσε.

— □□ —

Ο κήπος τοῦ Μπουαφλερύ είχε διακοσμηθῇ θαυμάσια με χάρτινες

γυρλάντες, πολύχρωμες σηματοῦλες καί δτι άλλο μπορούσε νά τοῦ δώσῃ έορταστικὴν όψη. Η Ἄννι παραξενεύθηκε όμως πολὺ όταν διασχίζοντας την μεγάλη καγκελλόπορτα δέν είδε παρὰ πολὺ λίγο κόσμο σκορπισμένο έδῶ κι' εκεί. Έκείνο όμως πὸ τη έκανε την πιὸ πολλῇ έντύπωση ήταν ότι ένα σωρὸ νέες από τὸ χωριὸ καί από τὰ γειτονικά κτήματα περπατοῦσαν προσεκτικὰ έπάνω στο χορτάρι, παραμερίζανε τοὺς μικροὺς θάμνους καί ψάχνανε όλες σάν νὸ είχαν χάσῃ κάτι. «Περίεργο!» σκέφθηκε ή Ἄννι. Είχε

άρχισε νά φοβάται πως ή έορτή είχε ματαιωθῇ, όταν άξαφνα άκούσε από μιὰ μεριά τοῦ κήπου φωνές καί μεγάλη φασαρία. Έτρεξε πρὸς τὰ εκεί καί είδε πολὺν κόσμο, καί πρὸ πάντων πολλές γυναίκες μζεμένες μπροστά σέ ένα μικρὸ ζύλινο περίπτερο πὸ ήταν στολισμένο με έξαιρετικά μεγάλα φροντίδα. Ἀμέσως πέρασε από τὸ μυαλό της ή σκέψη: «Μέσα σ' αὐτὸ τὸ περίπτερο βρίσκεται άσφαλῶς έκεῖνος». Πῶς θά φθάσω όμως ως εκεί; Τὸ περίπτερο ήταν στ' αλήθινά πολιορκημένο από μιάν ανθρωποθάλασσα. Εὐτυχῶς είδε την στιγμή εκείνη κάποια γνωστή της πὸ της έξήγησε τὰ πάντα:

«Μέσα στὸν κήπο είναι κρυμμένα πολλὰ ψεύτικα κόκκινα αὐγά, της είπε εκείνη. Όποια έρῃ ένα τέτοιο αὐγὸ έχει τὸ δικαίωμα νά πάῃ μέσα στο περίπτερο καί νά τὸ δώσῃ στὸν Κλαιρβάλ γιά νά τὸ σπάσῃ. Μέσα σέ κάθε αὐγὸ βρίσκεται ένα χαρτάκι. Ένα λαχείο νά εἰπῶμε, πὸ γράφει επάνω τί κερδίζει ο κάτοχος του. Εἶναι μικροπράγματα: ένα αὐτογραφο τοῦ Κλαιρβάλ παραδειγματικὰ χάρην, μιὰ φωτογραφία του, καί οὔτω κατ' έξῆς. Αφοῦ πάρῃ κανεὶς τὸ κέρδος του ρίχνει μέσα σ' ένα κουμπάρο, οτι έχει εὐχαρίστηση ὑπὲρ τοῦ φιλανθρωπι-

κοῦ σκοποῦ».

Η Ἄννι δέν περίμενε ν' άκούσῃ περισσότερα. Ἀρχισε νά ψάχνῃ κι' εκείνη με την σειρά της, νά παραμερίξῃ τοὺς θάμνους, ν' άνασπῶνῃ τις πέτρες, γιά νά μπορέσῃ νά έρῇ ένα αὐγὸ. Χωρίς νά τὸ καταλάβῃ άπομακρύνθηκε ψάχνοντας αὐτὸ τὸ περίπτερο καί έφθασε ως τὸν δημόσιο δρόμο πὸ είδε νά στέκῃ ένα ώραῖο πολυτελές αὐτοκίνητο.

— Εἶναι τοῦ Κλαιρβάλ έλεγε κάποιος μικρὸς σέ έναν φίλο του.

— Ποῦ τὸ ξέρεις;

— Αφοῦ τὸν είδα νά θγαίνει!

Η Ἄννι στάθηκε γιά νά θαυμάσῃ τὸ αὐτοκίνητο τοῦ ανθρώπου τὼν όνειρων της, μιὰ πὸ δέν θά κατάρθανε νά θαυμάσῃ τὸν ίδιον, αφοῦ δέν είχε μπορέσῃ νά εὔρῃ αὐγὸ. Τὴν ίδια στιγμή όμως άρχισε νά πέφτουν χοντρές ψιχάλες από τὸν οὐρανὸ καί σέ λιγάκι έξέσπασε μιὰ δυνατῇ άνοιξιάρικη μπόρα. Κῦτταξε δεξιά κι' αριστερά γιά ν' άνακαλύψῃ κανένα μέρος πὸ θά μπορούσε νά την προστατέψῃ από την βροχή, καί σάν δέν εὔρισκε τίποτα άλλο πήρε μιὰ πολὺ μεγάλη άπόφαση. Ἄνοιξε την πόρτα τοῦ αὐτοκινήτου, χάθηκε μέσα καί καλοκάθησε έπάνω στ' άναπαυτικά καθίσματα. Πόσο εὐτυχισμένο αισθανόταν τὸν έαυτὸ της ή Ἄννι αὐτήν την στιγμή!

Βρισκόταν μέσα στ' αυτοκίνητό του. Τί σήμαινε αν είχε χωθή μέσα απρόσκλητη; Τό παν ήταν πως βρισκόταν εκεί. "Αξάφια άνοιξε ή πόρτα του αυτοκινήτου και ώρμησε μέσα ένας νέος που παρ' όλίγον να καθήση επάνω της με την φόρα που είχε.

— Με συγχωρείτε δεσποινίς, είπε μόλις την αντίκρυσε.

Η "Ανι τάχασε. "Ετσι ακριβώς τον είχε φαντασθή τον Ζάν Κλαιρβάλ. Κατάμυρα σγουρά μαλλιά, ωραία συμπαθητικά μάτια...

— "Εγώ σάς ζητώ συγγνώμη, είπε, που μπήκα απρόσκλητη στο αυτοκίνητό σας.

Και συγχρόνως άπλωσε το χέρι της προς την πόρτα για να την άνοιξη και να φύγη. "Εκείνος όμως έπιασε απαλά το χέρι της και της είπε:

— Δεν πιστεύω να σκέπτεσθε στα σοβαρά να θυγήτε μ' αυτήν την νεροποντή;

— Μά σάς ένοχλώ, είπε δειλά-δειλά ή "Ανι που ένοιωσε μιάν αφάνταστη ήδονή όσο κρατούσε το χέρι του το δικό της.

— "Ισα-ίσα! είπε ο νέος. Θά έχω μιά πολύ ευχάριστη συντροφιά ως να περάση ή μπόρα.

Τήν κύτταξε για λίγο προσεκτικά και ύστερα πρόσθεσε:

— Μου φαίνεται σαν να φιλοξενώ την άνοιξη μέσα στ' αυτοκίνητό μου. Και όμως είναι έξω ένας τέτοιος άθλιος καιρός.

— "Εγώ δέν τόν βρίσκω καθόλου άθλιο, είπε ή "Ανι παίρνοντας κουράγιο. Του είμαι πολύ ευγνώμων που μου έδωσε την ευκαιρία να γνωρίσω από κοντά τον Ζάν Κλαιρβάλ! "Ετσι ακριβώς σάς είχα φαντασθή.

"Αν τόν είχε προσέξη την στιγμή αυτή ή "Ανι, θά τόν έβλεπε να κάνει έναν παράξενο μορφοσμό.

— "Ωστε σάς φαίνομαι λιγάκι γνώριμος; τήν ρώτησε.

— Ναί, αποκρίθηκε ή "Ανι. Τό μόνο που δέν αναγνωρίζω είναι ή φωνή σας. "Ακούγεται τόσο διαφορετική στο ραδιόφωνο!

— Σωστά, είπε εκείνος. "Η φωνή αλλάζει φοβερά μ' αυτό το είδους τά μηχανήματα. Βλέπω όμως ότι με παρακολουθείτε τακτικά.

— "Η φωνή σας για μένα είναι ή μόνη παρηγοριά της ζωής μου, είπε σε μελαγχολικό τόνο ή "Ανι.

— "Οχι δά! τήν διέκοψε ο νέος. Μιά κοπέλλα τόσο νέα και τόσο χαριτωμένη σαν κι' εσάς, δέν επιτρέπεται να μιλά με τέτοιον άπαισιρδοξία. "Εχετε άπογοητεύσεις, θά-σανα;

— "Οχι! "Αλλά ή ζωή μου δέν είναι καθόλου ευχάριστη. "Εχασα πολύ μικρή τούς γονείς μου και ζω με την γρηά γιαγιά μου σέ ένα αποτραβηγμένο κτήμα όπου δέν βλέπω σχεδόν ποτέ μου άνθρωπο. "Η φωνή σας είναι ή μόνη χαρά που μπάινει μέσα σ' αυτό τό σπίτι της μοναξιάς. Νοιώθω σαν να έχω κοντά μου κάποιον άόρατο φίλο.

— Και θελήσατε να γνωρίσετε από κοντά αυτόν τόν φίλο; Δέν κάνατε όμως καθόλου καλά. Φαντάζο-

μαι ότι θά είσατε πολύ άπογοητευμένη.

— Κάθε άλλο! Χαίρω που σάς βρίσκω ακριβώς όπως σάς είχα φαντασθή και που κατώρθωσα να σάς ιδώ από τόσο κοντά. Είχα αρχίσει κι' άλλες να άπογοητευώμαι έπειδή μ' όλο που γύρισα όλόκληρο τόν κήπο, δέν κατώρθωσα να εύρω ούτε ένα αύγό. Τά είχαν μαζέψει οι άλλες πολύ πριν φθάσω εγώ.

"Αντί για άλλην άπάντηση ο νέος έσκυψε και τράβηξε κάτω από τό κάθισμα ένα καλαθάκι γεμάτο ψεύτικα κόκκινα αύγά.

— Διάλεξε ένα! της είπε.

Η "Ανι διάλεξε ένα αύγό και τού τό έδωσε λέγοντας:

— Σπάστε το!

"Εκείνος τό πήρε με όλη του την σοβαρότητα, τό έσπασε, έβγαλε από μέσα τό χαρτάκι, τό ξετύλιξε και χωρίς να τό δειξη στην "Ανι είπε:

— Κερδίσατε τόν πρώτο αριθμό!

— Δηλαδή; ρώτησε εκείνη γεμάτη περιέργεια.

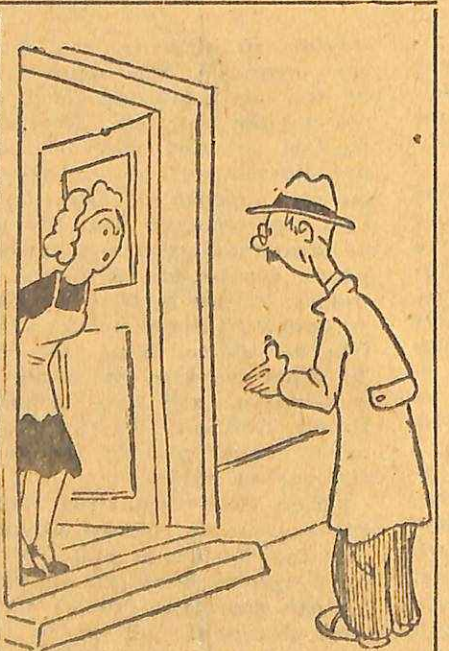
— "Ενα φιλή, άπάντησε ο νέος και άπλωσε κιόλας τό χέρι του για να την άγκαλιάση.

Η "Ανι όμως τραβήχθηκε όσο μπορούσε πιο μακριά και τού είπε:

— Σάς παρακαλώ! Μην τό κάνετε αυτό. Για σάς δέν έχει βέβαια καμιά σημασία. Πώς θά μπορούσω όμως εγώ να ξαναβρω ήσυχία όταν θά θυμάμαι ότι με φίλησε μιά φορά ο Ζάν Κλαιρβάλ;

— Μιά φορά είναι πάντως καλλίτερα από καμμιή φορά, είπε ο νέος. Και ύστερα, που έζέρετε;...

Χωρίς να φέρη άλλην αντίρρηση ή "Ανι τόν άφισε να την σφίξει τήν

ΚΑΚΗ ΚΑΙ ΨΥΧΗ ΑΝΑΨΥΧΗ

Η ύπνρέτρια.— "Ο κύριος λείπει σε ταξίδι...

Ο έπίσκοπος.— Σε ταξίδι άναψυχής μήπως;

Η ύπνρέτρια.— Δέ φαντάζομαι: ή κυρία είναι μαζί του...

άγκαλιά του και να της δώση ένα φλογερό φιλή στο στόμα, τό πρώτο άνδρικό φιλή που έπαιρνε στη ζωή της.

"Εξαφνα ακούσθηκε έξω από τό αυτοκίνητο μιά φωνή που έλεγε:

— "Ανρύ, "Ανρύ! Έλα, ή βροχή έπαψε!

"Ανρύ; "Ανρύ; Μά δέν ήταν λοιπόν ο Ζάν Κλαιρβάλ;

Στό μεταξύ ο νέος άφισε την "Ανι από την άγκαλιά του, άνοιξε την πόρτα του αυτοκινήτου, κατέβηκε και ύστερα τήν βοήθησε κι' αυτήν να κατεβή. Μόλις θρέθηκε έξω, είδε έναν κοντό και άσχημο νέο, φαλακρό και με άσυμπαθές έξωτερικό που τήν κυττούσε γεμάτος περιέργεια.

— "Επιτρέψτε μου να σάς συστήσω τόν φίλο μου και διάσημο καλλιτέχνη Ζάν Κλαιρβάλ, είπε στην "Ανι ο νέος που τήν είχε φιλήση. "Όσο για μένα, τό όνομά μου είναι "Ανρύ Μπουαφλερύ!

"Ωστε της είχε ειπή ψέμματα για να της κλέψη ένα φιλή;

— Χαίρω πολύ, είπε ξερά ή "Ανι, και πρόσθεσε άμέσως: Με συγχωρείτε, αλλά πρέπει να φύγω, διαφορετικά θά χάσω τό τραίνο.

— "Α! όχι. Δέν θά σάς άφίσω να πάτε με τό τραίνο και να θυτηχηθήτε στην λάσπη, είπε πάλι ο "Ανρύ.

Θά σάς πάω εγώ με τό αυτοκίνητο. Η έπιμονή του ήταν τόσο μεγάλη ώστε ή "Ανι δέν μπόρεσε να κάνει διαφορετικά παρά να δεχθή. "Όταν θρέθηκαν πάλι μόνοι μέσα στο αυτοκίνητο, ο "Ανρύ της είπε:

— Συγχωρείστε με, δεσποινίς! Θά έπρεπε να σάς ειπώ από την αρχή ότι δέν είμαι ο Ζάν Κλαιρβάλ. Δέν ξέρω όμως ούτε κι' εγώ ο ίδιος γιατί δέν τό έκανα. Δέν ήθελα να φύγετε άμέσως.

— Και τί θά σάς ένδιέφερε αυτό;

— Πολύ περισσότερο άπ' ό,τι μπορείτε να πιστέψετε.

— Μά αφού ούτε καν με γνωρίζετε;

— Καί τί σημασία έχει αυτό; Μηπως και σεις δέν αγαπούσατε τόν Ζάν Κλαιρβάλ χωρίς να τόν γνωρίζετε;

— Νόμιζα ότι τόν αγαπούσα, είπε ή "Ανι.

— "Ωστε δέν τόν αγαπάτε πιά;

— "Οχι αποκρίθηκε ή νέα. "Αλλως τε άμφισβόλλω πολύ αν θά τόν ξανασυναντήσω ποτέ.

— "Εμένα όμως μπορείτε να με ξανασυναντήσετε, είπε ο "Ανρύ φθάνει να θέλετε. Είμαστε σχεδόν γείτονες, τό αυτοκίνητό μου συντασσάση και θά είμαι πάντοτε στην διάθεσή σας όποτε με διατάξετε.

— Δεν σάς πιστεύω. Μου είπατε ψέμματα: Μου είπατε πως είσατε ο Ζάν Κλαιρβάλ και τό χαρτάκι που ήταν μέσα στο αύγό δέν έλεγε ασφαλώς τίποτα για φιλή.

— Τ' έμολογώ. Δέν έλεγε για φιλή. Μιλούσε όμως για έναν άρραβωνιαστικό, είπε ο "Ανρύ και φίλησε για δεύτερη φορά την "Ανι.

Και δέν ήταν ή τελευταία φορά.

ΦΡΑΝΣΕΝ ΑΒΡΙΑ

Μιά πρωτότυπη «καμπόνια»

της Δίδος Χριστίνας Μέγα

ΕΠΕΙΝΑΣΑΤΕ ΠΟΤΕ;...

Απαντούν:

Ι.Κ.Κ. Δημ. Γιαννοκ -
της και Δημ. Ψαθάς

Δύο από τούς πιο έκλεκτους εδωμογράφους μας και συνάμα από τούς πιο άγαπητούς στο κοινό μας συνεργάτες της «Εβδομάδας» Δημητρώδες, συμπληρώσαν και οι δύο, ο Ι.Κ.Κ. Γιαννοκάκης και Ψαθάς, άπαντούν σήμερα στο ερώτημά μας.

Ο Κ. ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

Καλύτερα να καταπιή κανείς ένα μαγάκι αναμμένο κάρβουνο παρά να αποπειραθή να παρη συνέντευξη με τόν Κ. Δημητρή Γιαννοκάκη τόν γνωστότατο μας σατυρικό ποιητή, επιθεωρησιογράφο, θεατρικό συγγραφέα, κλπ, κλπ.

Προθυμότερος έσπευσε στο ραντεβού που τού έδωσε τηλεφωνικά. "Όλος γλύκα και μελι, μου προτείνει να πιούμε μιά μπόρα. Και υποχρεωτικώτατος, όπως πάντα, με ρωτά τι τόν θέλω.

Τορτολά! Μόλις άκουσε την ερώτησή μου, ο Κ. Γιαννοκάκης αλλάζει άμέσως ύφος.

Αυτομάτως μεταβάλλομαι και οι δυο σε διπλωμάτες αντιπάλων κρατών, εις τάς παρακλινάς συζητήσεις.

Αρχίζουν οι άπειλες.

— Δεν σου λέω τίποτα... αυτός...

— Δεν θά σάς ξαναπώ καλημέρα... (ή υποφωτισμένη).

— Δεν πειράζει... Θά σε βλέπω τό βράδυ και θά σου λέω «καλησπέρα».

Τό άμα σάς άπαντά έτσι, τί να τού κάνετε; Γελάω, γελάω... ο ούρανός γίνεται αήθριος πάλι, και ο Κ. Γιαννοκάκης τό παίρνει άπόφαση. Μά δέν καταθέτει τα όπλα.

— "Η ερώτησή: «Πεινάσατε ποτέ;» όταν απευθύνεται σε λογοτέχνες δέν μπορεί να βρή ειλικρινή άπάντησιν. "Ενας λογοτέχνης, ένας δημοσιογράφος, και άν άκούω θέλη ν' άπάντηση ειλικρινώς στην ερώτησή σας, θά αφήγηθ ή με τέτοιον τρόπο την περιπέτεια της πείνας του αυτής, θά τήν στολήση με τέτοια έπεισόδια που δέν έγιναι, ώστε ή άπάντησή καθε άλλο θά είναι παρά αληθινή... "Εγώ, θά σου πω λοιπόν, για να ήσυχώσω από πέντα, όχι μιά περιπέτεια πείνας μου, αλλά τό άντίθετο ακριβώς. Πώς, κάποτε, έίλος ο κόσμος νόμιζε ότι πεινούσα, ενώ εγώ... ήμωνα χαρτάτος!

— "Εστω! "Ας είναι και έτσι! Τί να γίνη;

— "Όταν λοιπόν ήμουν ναύτης, στα 19... (τό όπλοισι άπαγορεύεται να γραφή) είχα άποσπασθή μιάν έπική στο καράβι της ύδρογραφικής υπηρεσίας «Αλφειά» που είχε κυβερνήτη τόν "Αλέκο Χρυσάνθη, διευθυντή της ραγής γραφικής υπηρεσίας. "Αγολομούθα εκεί τον καιρό με την σύνταξη τού χά- του τού κόλπου Ηροδότου. Μά μένα, έκανα κάποια άταξία και ο κυβερνήτης μου, θέλοντας να με τιμωρήση με πρωτότυπο τρόπο, σκέφθηκε να με άείση...

... να στείλ η Κάθε μέρα επήγαινα σ' έναν θάλασο με κόλπου Ηροδότου, μαζί με τό ταχυμέτρώ μου που γρηγορούσαν

για τις μελέτες. Για να φύγω από εκεί έπρεπε να βρή θάλασα να με πάρη. Τί κανει λοιπόν ο Χρυσάνθης; Δέν στέλνει τό μεσημέρι τη θάλασα, αλλά με άφίνει στον θάλασο από τις 6 τώ πρωί ως τό βράδυ στις 8. "Εγώ κόντευα να σκάσω άπ' τό κακό μου. "Ιούλιος μήνας, ζέστη, ήλιος (τί να μου κάνει ή όμπρέλλα;) και νησιτικός! "Η μόνη μου παρηγοριά ήταν

"Ενα σκίτσο του Κ. Γιαννοκάκη

τό παγούρι μου. Μά έπειδή είχα ένα προστατή "Αγιο ο οποίος με παρακολουθεί και μου τά φέρνει όλα όσα θέλω, συνέστησε τό έξης: Τό μεσημέρι, την ώρα ακριβώς που ήμουν απελπισμένος γιατί έβλεπα την θάλασα να πηγαίνει στο καράβι με τούς άλλους παρατηρητές, χωρίς να έρχεται προς τό μέρος μου να με πάρη, ακούω κάτι κορόεντες δίπλα μου.

» Σκόβω και βλέπω κάτι ψαράδες!

» "Εχετε πιάσει τίποτα; τούς ρωτώ.

» "Οχι... Μόνο 3 όκάδες γάμπαρες (γάμπαρες λέγονται οι μεγάλες Ηροδο- ζιάνικες γαρίδες, ως γνωστόν).

» Μπορείτε να μου τις δώσετε στη θάλασα; Γιατί είχα άπ' όλη μου πως οι γάμπαρες δαξάνται με θάλασσα συνήθως.

» "Μπαρά!... "Αμέσως κιόλας!

» Και αλήθεια! Σ' ένα τέτατο μέσα τό γεύμα ήταν έτοιμο... Κάθισα, έφαγα τις γάμπαρες (τόν άλοφροβο! Τρεις όκάδες!) και ύστερα τόνεξα σε μια ζουμερή τα καλόφια. Τό βράδυ κατά τις 8, ήρθε ή θάλασα και με πήρε. Μόλις έφτασα στο καράβι, μουπαί πως με ζα- τάζει ο κυβερνήτης.

»—Σ' άρεσε, κύριε; μου λέει αγά- δρι-ων» μόλις με είδε. Σ' άφισα νησι- κό για να μάζη; να μην κάνει έπεισόδια στα καμπαρέ της Προέξησης! (Γιατί αυ- τή ήταν ή άταξία). Είς άπάντησιν ζε- τυλίγω τήν έφημερίδα και τού δείχνω τα καλόφια.

» Και εκείνος έμεινε άναυδος και «δέν άπήντησε...» συμπληρώνει έπιγραμματι- κώτατα ο Κ. Γιαννοκάκης.

Και σε λίγο.

— Τό έπεισόδιο αυτό άκόμα τό θυ- μάται ο Χρυσάνθης και γελά. «Ακούε, νάχη φάη 3 όκάδες γάμπαρες ο άθλιος και γώ να νομίζω πως ήταν νησιτικός και ναχω τύψεις!» λέει άμα τού τό αναφέρει κανείς.

Και ή συνέντευξη τελειώνει. Εύτυ- χώς... Ο Κ. Γιαννοκάκης πάζει να με βλέπη καχύποπτα.

— Θέε άλλη μπόρα;

"Αστείρευσι! Νά μου κατέβη να τού ζητήσω νέα συνέντευξη και ναχουμε νέα καλλιγραφήματα; Νά λείπη...

Ο Κ. ΔΗΜ. ΨΑΘΑΣ

Λίγοι άπ' τούς μεταπολεμικούς λογο- τέχνες μας είναι τόσο γνωστοί όσο ο Κ. Δημ. Ψαθάς. Τά δικαστηριακά του σκί- τσα που δημοσιεύει τακτικά ή «Εβδο- μάς» διαβάζονται και στο πιο άπόμακρο χωριό της Ελλάδας, οι ασύποι του κά- νουν χιλιάδες κόσμο να ξεκαρδίζεται στα γέλια και τό «Στροβόζυλό» του που παί- ζεται τούσιν καιρό τώρα στο θέατρο "Αρ- γυροπούλου χαρίζει δυό ώρες άξέχαστης εδωμίας και καρπού στους θεατροφίλους που πλημμυρίζουν κάθε βράδυ τό θέατρο.

Αυτά για τόν λογοτέχνη, εν όλίγοις. Και για τόν άνθρωπο; "Ω, και εδώ τό ίδιο!

"Ελάχιστοι είναι τόσο άγαπητοί στον κό- κλο τούς όσο αυτός. Διακολογημένη ά- γάπη. Ο Μίμης ο Ψαθάς είναι ένας πε- ρειφημένος άνθρωπος, ένα καλότατο παιδί θάπρεπε να πώ, που είναι αδύνατο να μην τό συμπληρώσει μόλις τό γνωρίσης.

"Αρελής, σεμνός... και μετριοφρων. Δεν τώχει για τίποτα να κοκκινίση σαν ή σταχάς άμα τού κάνει κανένα κομπλι- μέντο. Μά καιρό να δοίς τί άπαντά στο ερώτημά μας.

— Πεινάσατε ποτέ Κ. Ψαθάς τόν ώ- τισα κάποια βραδιά στα γραφεία τού "Ελευθέριου Βήματος;

— "Επεισα.

— Πόλύ;

— Φοικωδώς!

Τόν κυττάζω. Μονολογικά άπαντή- σεις...

Τί θά γίνη εδώ... «Εδωμο του δικα- στολάου; Για να δοίς!»

— Από έλευση χρημάτων; Ξανα- ρωτώ.

— Από έλευση μαζεύω!

(Σεροκαταπνινο) — Δηλαδή;

— Από δολαρία! Πρώ έλθω—άγ! Τ.

μου θυμίζετε τώρα!—Έκανε ο Θεός και η γλώσσα του λύθηκε) μ' έστειλε ή έφημερίδα μου να δώ κάποιο πολιτικό πρόσωπο και να το πάρω συνέντευξη. Ήταν ή ώρα δέκα τώ βράδυ, και οι άνθρωποι ήταν στρωμένοι στο τραπέζι. Μ' έπερασαν στην τραπέζια. «Ελάτε,» ήταν ή πρώτη ερώτησις της οικοδεσποίνης. Τί μου ήλθε τότε να πώ «—Μερσί, μάλιστα έφαγα». Τουτό μόνο σάς λέω: «Ότι ή άνόητη αυτή απάντησις μου στοιχίσε την φοβερότερη δοκιμασία που έπεράσα ποτέ στη ζωή μου. Πείνα φοβερή μ' έθέρριξε, που εκατονταπλασιαζέτο από την παρουσία τών ώραίων φαγητών που ήταν απλωμένα στο τραπέζι. Η συνέντευξις εδινόταν, ενώ κουτάλια και πιρρόνια άνεδοκατέβαιναν στο στόμα του πολιτικού, και εγώ παρακολουθούσα περισσότερο τις μασσάλες που άλθαν παρά τά λόγια του. Είχαν κάτι ντολμάδες ονειρώδεις, για τούς όποιους προσλαίνομαι. Είχαν μια τεράστια πιατέλα ψάρι μαγιονέζα απεριγράφτου γοητείας. Τό τραγικώτερο δέ από όλα είναι ότι έπροθυμοποιήθησαν να μου φτιάξουν καφέ και ή πολιτικός από τόν όποιον έπαιρνα την έπιτραπέζιον συνέντευξη, μου προσέφερε, για να με περιποιηθώ, ένα άηδέστατο πούρο άθάνας. Σας όρκίζομαι ότι την στιγμή εκείνη θα μπορούσα ν' άνταλλάξω ευχαρίστως όλόκληρη την πουροπαγωγήν της Άθάνας με ένα ντολμά. Άλλά φεύ!... Ήμουν υποχρεωμένος να άνάψω τώ πούρο, να τώ καπνίσω, και να κάνω τόν ευτυχή ενώ τώ στομάχι μου έπαίξε πένθιμα έμβατήρια.

Δέν κρατιέμαι και ρωτώ:

— Μείνατε πολύ ώρα;...

Με ύφος όσιουμάττορος ο κ. Παθός μου μουρμυρίζει:

— «Σε τά μεσάνυχτα! Ποτέ γεύμα σπιτιού δέν εκράτησε τόσο. Ποτέ συνέντευξις δέν εκράτησε τόσο. Έλέγατε ότι συνωμύτησαν όλοι εκείνο τώ βράδυ για να με άποτελειώσουν. Δίότι άνοιξε τέτοια συζήτησις, που μπορούσαμε να ζημερωθώμε. Και ήταν, άλλοίμονο, φοβερός φαγός ο άνθρωπος που μου έδινε τή συνέντευξη. Δέν ήταν μόνο πείνα εκείνο που δοκίμασα τή τρομερή άνείνη νύχτα, ήταν ένα απερίγραπτο νανταλικό μαρτύριο που τώ θυμάμαι άκόμα και με πιάνει πίκρη. Σας θεσπίζω ότι όταν καμμία φορά στά παληά σώματα τών έφημερίδων βλέπω δημοσιευμένη την συνέντευξη εκείνη, με πιάνει άκόμα μια άκατάσχετη λυγούρα.

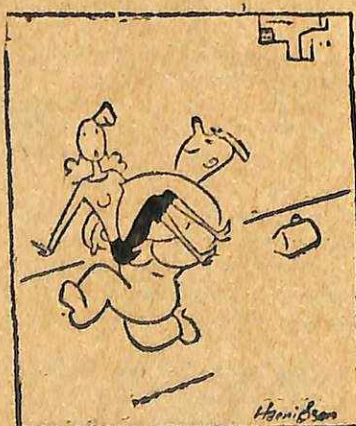
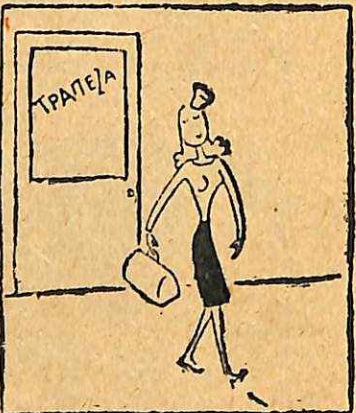
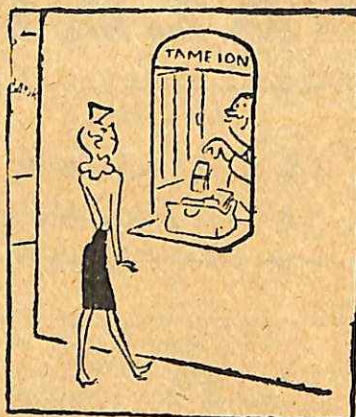
— Καλά. Κι' ύστερα, δέν φάγατε;

— Πότε; Έπρεπε να γράψω. Έμεινα ως τις τέσσαρις τώ πρωί στο γραφείο. Έφαγα θέβαινα μετά. Άλλά αυτό που έπεράσα τή νύχτα εκείνη, δέν τώ είδε ούτε στόν ύπνο του ό Χάμσον.

Και ο κ. Παθός σωπαίνει. Είναι βράδυ, έννημά ή ώρα. Κάτι σκέπτεται. Λέτε να θυλολογίζεσαι τούς άνειρώδεις ντολμάδες του πολιτικού και την μαγιονέζα με την απεριγράφτου γοητεία ν;

ΧΡΙΣΤΙΝΑ ΜΕΓΑ

Ι. ΤΟΡ Α Δ. ΧΩΣ ΛΟΓ Α

ΕΝΑΣ ΔΙΣΘΗΜΑΤΙΑΣ ΓΚΑΡ-ΣΤΕΡ

Παρακολουθεί για να κλέψη τά λεπτά της δουλειού του, αλλά στο τέλος...

Ανέκδοτα

ΑΝΤΙΖΗΛΙΑ

Ο Ροσσίνι δέν χώνευε καθόλου τόν Βάγνερ. Μιά μέρα λοιπόν έπαιζε Βάγνερ στο πιάνο με μεγάλες κακοφωνίες. Ένας μαθητής του άπόρησε και πλησίασε. Είδε τότε ότι ή νότα τού Βάγνερ ήταν τοποθετημένη... άνάποδα!

— Μά τί κάνετε αυτό, διδάσκαλε; είπε στόν Ροσσίνι. Παίζετε άνάποδα τις νότες.

Και ο Ροσσίνι άπήντησε με άδιόρατη ειρωνεία:

— Μά έπεχείρησα να τις παίξω κι' άπ' την άλλη μεριά και τώ άποτέλεσμα δέν ήταν καλύτερο...

ΔΙΠΛΩΜΑΤΙΑ

Οι διπλωμάται μολονότι έχουν τώ πιο σοβαροπρεπές και άσυγκίνητο παρουσιαστικό, δέν στεροούνται ως τόσο εύθυμίας, — όταν βρίσκονται μόνοι τους! Έτσι, σ' ένα άνεπίσημο διπλωματικό γεύμα που δόθηκε κάποτε στη Γενεύη, ένας άντιπρόσωπος έκαμε πάνω στη συζήτηση μια παρομοίωση:

— Αυτό είναι τόσο δύσκολο, είπε, όσο και να φάη ή γάτα μουστάρδα.

Οι συνδαιτυμόνες όμως δέν ηύραν ακατόρθωτο τώ να φάη ή γάτα μουστάρδα! Και άρχισαν να προτείνουν διάφορους μεθόδους. Ένας έλεγε να θάλουν τή μουστάρδα μέσα στο ψάρι, άλλος να την κάμουν σάντουιτς, τρίτος να την κρύψουν μέσα σε κρέας κιμά και άλλος άλλο. Έπειδή ή συγκέντρωσις ήταν άνεπίσημη όπως είπαμε, προσεκομίσθη από τά γκαρσόνια και... μια γάτα και έφηρμόσθησαν επί τόπου οι διάφοροι τρόποι. Δυστυχώς, χωρίς άποτέλεσμα, γιατί ή γάτα με κανένα τρόπο δέν ήθελε να φάη τή μουστάρδα!

Τότε, ο Κινέζος άντιπρόσωπος Ουέλλιγκτον Κώ, που ως την στιγμή εκείνη έμενε σιωπηλός, άπεφάνθη:

— Μά την αλήθεια, δέν τά καταφέρντε καλά! Έγώ θα σας δείξω πώς τρώει ή γάτα τή μουστάρδα!

Άρπάζει λοιπόν τή γάτα, την σηκώνει άπ' την ούρά, θουτάει τώ ράχτυλο μέσα στην μουστάρδα και πασαλείβει τή γάτα... κά τω άπ' τή νούρά! Φυσικά τώ ζών εκάηκε, έβαλε τις φωνές, και έσπευσε να γλύψη την μουστάρδα για να άπαλλαγή άπ' τόν πόνο. Και ο Άνατολitis διπλωμάτης, προσέθεσε λακωνικά:

— Να που έφαγε τή μουστάρδα!

ΜΕΛΛΩΝ ΚΡΙΤΙΚΟΣ

Μιά μέρα, ο Τριστάν Μπερνάρ πάει περίπατο στην έξοχη συνοδεύομενος από ένα έγγονάκι του. Στόν δρόμο συναντούν ένα κοπάδι άρνάκια.

— Παπού, λέγει ο μικρός, αυτά τ' άρνάκια δέν ξέρουν να φωνάζουν! Κάνουν μέ-μέ, άντί μέ-έ-έ-έ.

Και ο Τριστάν Μπερνάρ μουρμουρίζει:

— Να τα μας! Ο μικρός θέλει να μάθω τ' άρνιά να βελάζουν... Σίγουρα όταν μεγαλώσω θα γίνη κριτικός...

Από ένα τεξίφιστήν' σπανία

ΔΟΝ ΠΑΟΛΟ

ΚΑΝΔΑΡΑ Ο ΠΑΛΙΕΡΕΣ

Ισπανός διερμηνεύς

Τού κ. Κώστα Ξυόνη

Παραμερίσας περιφρονητικά τούς διάφορους άμαξαδες και άχθοφόρους που με περιέκυκλωναν στην έξοδο τού σταθμού της Μαδρίτης και με τούς όποιους ήταν άδύνατο να συνεννοηθώ, έστάθηκα άντίκρυ μου, ύποκλιθηκε έλαφρά και μ' ένα ταχύ κίνημα τού χεριού του έτράθηξε από μια τσέπη του ένα έπισκεπτήριο και μου τώ πτεινε. Τώ πήρα και διάβασα:

«Δόν Πάολο Κάνδαρα ο Παλιέρης, Διερμηνεύς».

Σηκώνοντας τά μάτια τόν είδα να φέρη τώ δάκτυλό του προς τώ χρυσοποίκιλο πληθικίο του, όπου με χρυσά γράμματα ήταν γραμμένη ή λέξις «Διερμηνεύς».

Συγχρόνως έμειδιούσε με ένα ένθαρρυντικό χαμόγελο, σαν να μου έλεγε: «Ναί, ναί, είμαι εγώ ο άνθρωπος, ο όποιος θα σας οδηγήσω στόν λαβύρινθο της άγνώστου σας Μαδρίτης, εκείνος ο όποιος θα φροντίσω για όλα...».

Αναστέναξα άνακουφιστικά, τού έχτύπησα φιλικά τόν ώμο και τόν ρώτησα γαλλιστί:

— Σε ποιά ξενοδοχείο άνήκετε;

— Ούί, μοσιέ... μου άπήντησε.

Τόν κύτταξα φανταζόμενος ότι δέν με είχεν άκούσει, ή ότι άστειευότανε μαζί μου. Δέν διέκρινα όμως καμμία τέτοια πρόθεσι. Ροδόκόκκινος, φρεσκοξυρισμένος, κοντός, χοντρός, είχε στην έκφρασι της μορφής του μια τέτοια σοβαρότητα και στην χρυσόπαρυφη στολή του μια τέτοια αξιοπρέπεια, ώστε δέν παρέμεινε μέσα μου παρά μόνον ή έντύπωσις ότι δέν είχεν άκούσει καλά. Γι' αυτό επανέλαβα:

— Σε ποιά ξενοδοχείο άνήκετε;

— Τρέ μπιέν, μοσιέ! άπήντησε μ' ένα στενόχωρο την φοράν αυτήν μειδίαμα. Και σαν να ήθελε να άποφύγη περαιτέρω έξηγήσεις και έρωτήσεις έστράφηκε σ' ένα άμαξά και τόν έκάλεσε ήγεμονικώς να πλησιάση. Προφανώς ο άνθρωπος άγνοούσε τή γαλλική. Δέν ήταν βέβαια γι' αυτό άξιος άγχόνης. Έξ άλλου, εάν άγνοούσε τά γαλλικά θα ήξευρε τά άγγλικά. Τού άπέτεινα τήν ερώτησί μου στην τελευταία αυτή γλώσσα. Έκανε ότι δέν άκούσε. Άνοίγοντας μόνο την πόρτα τού άμαξιοδού ύποκλινόμενος χαριέντως, έκαμε μια χειρονομία να λάβω τήν καλωσύνη να έμω. Έχω τώ έλπίστωμα να είμαι πεισματάρης. Έξ άλλου είχε γεννηθί μέσα μου ή περιέργεια να έξακριβώσω ποιά, επί τέλους, γλώσσα μιλούσε ο πρωτότυπος αυτός «διερμηνεύς». Τού μίλησα 'Ιταλικά. Έκανε με τώ δάκτυλο έ-

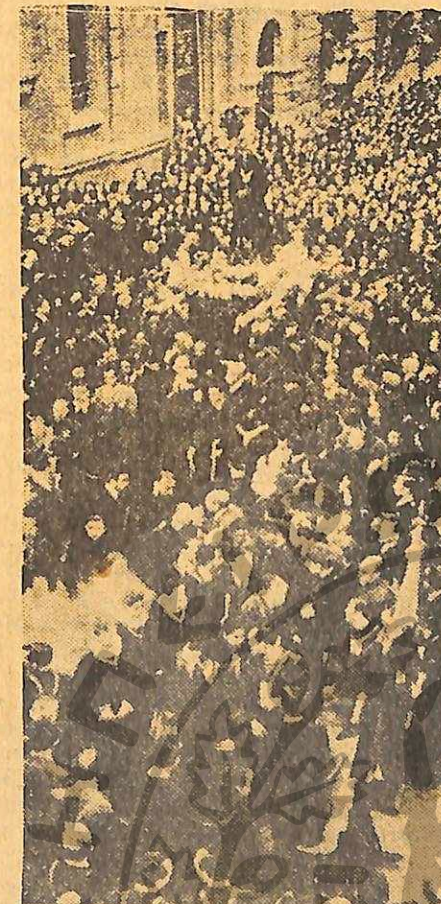
να κίνημα ότι δέν έννοούσε αυτή τή γλώσσα.

— Πά κονμπράν, έπρόσθεσε μειδίων.

Μισοθυμωμένα, μισοειρωνικά, τόν ήρώτησα Ισπανικά την φοράν αυτήν:

— Όμιλείτε 'Ισπανικά;

Τώ πρόσωπό του φωτίστηκε από

Μ. Έβδομάδα στην 'Ισπανία.

την πιο άδολη χαρά, ενώ μου άπαντούσε, χωρίς να έννοηση την ειρωνεία μου, ότι βέβαια και μιλούσε Ισπανικά, συγχρόνως δέ άρχισε να μου μιλάει στη γλώσσα του με γρηγοράδα.

Θά έπιθυμούσα να ήξευρα 'Ισπανικά, άν όχι για τίποτε άλλο, τούλάχιστο για να κάνω εύτυχή τόν φτωχόν αυτόν διάβολο που ένόμιζε ότι τόν καταλάβαινα. Δυστυχώς δέν ένγνώριζα από τή γλώσσα τού δόν Κιχώτη παρά λίγες μόνο τριμμένες φράσεις. Με αυτές δέ ήταν άδύνατο να κρατήσω τή συζήτηση με τόν χει-

μαρρώδη αυτόν διερμηνέα, έστω και επί δύο μόνο δευτερόλεπτα. Τόν άφήκα λοιπόν να μιλήη και άνέθηκε μελαγχολικά στο άμαξί. Ο δόν Πάολο διέταξε τότε δύο-τρεις άχθοφόρους να σηκώσουν και να θάλουν στο άμαξί τις τρεις βαλίτσες μου και βγαίνοντας από την τσέπη του μ' ένα βασιλικό κίνημα μια φούχτα Ισπανικά φράγκα, έμοίρασε γενναία οδώρους μερικά στούς άχθοφόρους. Κατόπιν έπήδησε σ' άμαξί κι' έκάθισε δίπλα μου.

Είχα σοβαρούς λόγους να μη θαυμάσω τή γενναιοδωρία αυτή και γι' αυτό τού παρατήρησα με κάποια δυσφορία, ότι είχε δώσει πολλά στούς ανθρώπους αυτούς που δέν είχαν κάνει άλλο παρά να σηκώσουν από μια βαλίτσα ο καθένας και να την τοποθετήσουν σ' άμαξί. Ο δόν Πάολο όμως έκούνησε έλαφρά τούς ώμους του ως άνθρωπος ο όποιος δέν κάθεται να σκεφθώ τέτοια μικροπράγματα κι' άπήντησε μ' ένα θαυμάσιο οίκτο στη φωνή του:

— Πόμπρε! Φτωχοί άνθρωποι είναι!

Πρέπει δέ να ήταν φύσει γενναιοδωρος, διότι κατά την άφίξι μας σ' ένα ξενοδοχείο επλήρωσε τόν άμαξά με δύο φαγάκια περισσότερα από όσα είχε ζητήσει. Είχε άρχίσει να με άνυσωχ... Στο ξενοδοχείο, επί παραδείγματι, έζήτησε να μου δοθώ τώ καλύτερο δωμάτιο, ενώ ενώ τού είχα συστήσει κουτσά-στραβά να τοποθετηθώ στο τελευταίο πάτωμα, δικαιολογηθείς ότι ο άέρας ψηλότερα είναι πιο καθαρότερος. Έζήτησα να τόν ξεφορτωθώ, δίδοντάς του όσες «πεσέτες» είχε δώσει γενναιοδωρως για λογαριασμό μου και πέντε πσέτες επί πλέον διά τόν κόπο... τού μοιράσματος. Ήρνήθη και τας μέν και τας δέ έπιμόνας και με ύφος ανθρωπού προσβεβλημένου.

Εσκέφθηκα ότι δέν θα παρέλειπε να περάση τώ έξοδα αυτά στόν λογαριασμό μου και δέν επέμεινα, ύποθέτων ότι αι σγέςεις μου με τόν παράδοξον αυτόν διερμηνέα, ο όποιος δέν ήξευρεν άλλη γλώσσα από τή μητρική του, θα έτελείωναν έως εδώ. Γι' αυτό και ή έκπληξις μου ήταν μενάλη, όταν βγαίνοντας από τώ ξενοδοχείο για να πάω στο Μουσείο τού Πράδο, τόν είδα να περπατάει παρά τώ πλευρόν μου σαν ένας παλινός φίλος. Στάθηκα και τόν καλοκύτταξα έρωτηματικά. Άλλ' αυτός έσήκωσε τά μάτια του προς τόν ούσαν, τόν περιεργάσθη έμβριθως και κάνοντας μια χειρονομία που άνιμάλαζε τόν άρρίζοντα, μου έπενε άφελως: (Συνεχίζει στη σελίδα 56)

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Ἄφοι ἔζησε μιὰ μαρτυρική ζωὴ κοντά στὸν ἄνδρα τῆς, ἡ Μαργαρίτα Μπερτέν, μιὰ νέα καὶ ωραία γυναίκα, χηρεὺς ἐπὶ τέλους. Ὁ θάνατος τοῦ συζύγου τῆς, Δομινίκου Μπερτέν, ἔρχεται σὰν μιὰ ἀπολύτρωση, ὅχι μονάχα γιὰ τὴν νέα γυναίκα ἀλλὰ καὶ γιὰ τὸ ἄμεσο συγγενικὸ περιβάλλον τῆς, γιὰ τὸ ὅποιον ὁ Μπερτέν μόνον ἔχθρα καὶ περιφρόνηση ἔνοιωθε. Εἶχε ὅμως, κάποιον λόγο ἡ ἀγριότης αὐτῆς τοῦ Μπερτέν. Ἡ Μαργαρίτα εἶχε πρὸ τοῦ γάμου τῆς ἐραστή τὸν Ροβέρτο, ἀπὸ τὸν ὁποῖο—ἐδῶ καὶ 19 χρόνια—εἶχε ἀποκτήσει ἕνα κοριτσάκι. Ὁ πατέρας τῆς ὅμως, παρὰ τὸ γεγονὸς αὐτό, τὸ ὁποῖο δὲν ἀγνοοῦσε, τὴν παιτρνεύει μὲ τὸν πλούσιο ἀλλὰ πιδ ἡλικιωμένον Μπερτέν. Πρὸ τοῦ γάμου τῆς, ὁ ἐραστὴς τῆς πήρε τὸ παιδί καὶ ἐξηφανίσθη. Ἡ Μαργαρίτα ἐπὶ δεκαενηντὰ χρόνια ὑπέφερε τὸ μαρτύριο τῆς στερήσεως τῆς κόρης τῆς, καὶ ἐπὶ πλέον καὶ τὰ βασανιστήρια στὰ ὁποῖα τὴν ὑπέβαλε κάθε τόσο ὁ σύζυγός τῆς, πού εἶχε ἐν τῷ μεταξύ μάθει τὸ μυστικὸ τῆς. Ἡ Μαργαρίτα τὰ ὑπέμεινε ὅλα καρτερικὰ καὶ ὡς μόνη τῆς παρηγοριὰ εἶχε τὴν φιλανθρωπία στὴν ὁποία μὲ πάθος ἐπεδίετο.

Μόλις πέθανε ὁ Μπερτέν, ἡ Μαργαρίτα δὲν σκέπτεται ἄλλο παρὰ πῶς νὰ ξαναβρῇ τὴν κόρη τῆς. Ἐνας παλιὸς καμαριέρης τοῦ συζύγου τῆς, ὁ κύριος Πέτρος, πού ἤξερε πολλὰ ἀπὸ τὴν ζωὴ τοῦ ζεύγους, θὰ μπορούσε ἴσως νὰ τὴν διαφωτίσει. Ἡ νέα γυναίκα θάξαι τὸν οἰκόνόμῳ τῆς Ζοζελὲ νὰ τοῦ τηλεγραφήσῃ νὰρθῇ. Ὁ κύριος Πέτρος ἦταν ἐκεῖνὴ τὴν ἐποχὴ μαζί με τὸν νεὸ τοῦ κύριου στὴν Κομπιέννη. Ὅταν ἀρχίξῃ ἡ ἱστορία μας, γίνεσαι ἡ κηδεὶα τοῦ Μπερτέν. Στὸ μέγαρο συγκεντρώνονται πολλοὶ συγγενεὶς καὶ φίλοι. Ἡ Μαργαρίτα ὅμως, ἰόνον δύο δέχεται ἰδιαίτερως: τὸν νεκρὸ ἀνεψιὸ τῆς, Παῦλο Λαντιέ, γυνὴ τοῦ ἐπ' ἀδελφῆ γαμβροῦ τῆς, ἐγγονλᾶδου καὶ ἐπιχειρηματίου Πασκάλ Λαντιέ, καὶ τὴν φίλη τῆς Ὁνωρίνη γιὰ Τερόν, μιὰ νέα καὶ πολὺ ὁμορφὴ κοπέλλα.

Ἐπιστρέφοντας ἀπὸ τὴν κηδεῖα ἡ Μαργαρίτα βρίσκει σπύρι τὸν Πέτρο, τὸν καλεῖ ἀμέσως καὶ τὸν ρωτᾷ γιὰ τὴν κόρη τῆς. Αὐτὸς δὲν εἶναι εἰς θέσιν νὰ τῆς πῇ συγκεκριμένως.

Ἡ Κόρη

τὴν πληροφορεῖ, ὅμως, ὅτι ὁ σύζυγός τῆς τοῦ ὁποῖου ἐκεῖνος εἶχε ἄλλοτε τὴν ἐμπιστοσύνη, τοῦ εἶχε πῇ γιὰ κάποιο γράμμα πού εἶχε λάβει καὶ τὸ ὁποῖο τὸν πληροφοροῦσε γιὰ τὸ μυστικὸ τῆς νεύτητος τῆς συζύγου του. Τὸ γράμμα αὐτὸ τὸ εἶχε κρυμμένο μέσα σὲ μιὰ μικρὴ σιδερένια κασετίνια, στὴν βιβλιοθήκη του. Ἡ Μαργαρίτα πηγαίνει ἀμέσως μαζί με τὸν Πέτρο στὴν βιβλιοθήκη καὶ βρίσκει τὴν κασετίνια καὶ τὸ γράμμα. Προηγήετο αὐτὸ ἀπὸ τὸν ἐραστή τῆς, Ροβέρτο, καὶ κατήγγελλε ἀπὸ ἐκδίκηση στὸν Μπερτέν τὸ παρελθὸν τῆς συζύγου του, τὸ ὁποῖον αὐτὴ τοῦ εἶχε ἀποκαλύψει ἔως τότε. Συνάμα δὲ τὸν ἐπληροφοροῦσε ὅτι ἡ κόρη τοῦ πού εἶχε γεννηθῇ ἐδῶ καὶ 19 χρόνια, ἦταν καταγεγραμμένη στὰ μητρώα τῆς πατρίδος τοῦ Ρομιλλῶ, μιᾶς πόλεως κοντὰ στὸ Παρίσι, ὑπὸ τὸ ὄνομα Ρενέ, κόρη τοῦ Ροβέρτου Βαλλερὰν καὶ τῆς Μαργαρίτας Κλερμόν, (αὐτὸ ἦτο πατρικὸ ὄνομα τῆς χήρας).

Ἡ Μαργαρίτα μένει κατάπληκτη γιὰ τὸ μέγεθος τῆς ἀτιμίας τοῦ ἐραστοῦ τῆς ἀλλὰ καὶ χαίρεται πολὺ πού μαθαίνει ἐπὶ τέλους κάτι γιὰ τὴν κόρη τῆς. Γιὰ πρώτη φορὰ τώρα, ἐπληροφορεῖτο ὀλόκληρον τὸ ὄνομα τοῦ ἐραστοῦ τῆς. Ἔτσι, ἀνακαλύπτει ὅτι ἦσαν καὶ λίγο συγγενεῖς. Ἡ μητέρα τοῦ Πασκάλ Λαντιέ, τὸν πατέρα τοῦ Παύλου, Λουκία Βαλλερὰν καὶ ὁ Ροβέρτος ἦσαν ἀδελφοί! Ἡ Λουκία ἦταν μεγαλύτερη, εἶχε σχεδὸν τὰ διπλάσια χρόνια τοῦ Ροβέρτου... Ἐξ ἄλλου ἡ δεύτερη ἀδελφὴ τοῦ Ροβέρτου, Μαρία Βαλλερὰν, εἶχε παντρευτῇ τὸν θεῖο τοῦ Πασκάλ, Ἰωάννην Λαντιέ. Ἡ Μαργαρίτα θυμάται τώρα ὅτι εἶχε ἀκούσει συχνὰ νὰ μιλοῦν γιὰ κάποιον συγγενὴ τοῦ Ροβέρτου πού εἶχε φύγει στὴν Ἀμερικὴ καὶ ὁ ὁποῖος δὲν ἔγραφε σὲ κανένα καὶ δὲν εἶδε σημεῖα ζωῆς, ἀλλὰ δὲν φαντάσθηκε ποτὲ ὅτι ἐπρόκειτο γιὰ τὸν ἐραστή τῆς. Τώρα ὅλα διευκρινίζονται.

Ἡ Μαργαρίτα, ὅστερ' ἀπὸ αὐτὰ πού ἔμαθε ἀποφασίζει νὰ πάῃ στὸ Ρομιλλῶ καὶ νὰ πληροφορηθῇ καλλιτερά.

Τὸ ἄλλο πρωῒ, ἔπαιρνε, προηγουμένως τὸ τραῖνο γιὰ τὴν ἰδιαίτερα πατρίδα τοῦ ἐραστοῦ τῆς, ἀλλὰ προηγουμένως ζήτησε ἀπὸ τὸν Πέτρο νὰ ξαναγορίσῃ καὶ νὰ μείνῃ ὀριστικῶς στὴν ὑπηρεσία τῆς.

Ἀφ' ὅπου τότε γιὰ λίγο τὴν Μαργαρίτα νὰ ταξιδεύῃ γιὰ τὸ Ρομιλλῶ, καὶ πηγαίνοντες στὸ Τροάι, μιὰ μικρὴ ἐπαρχιακὴ πόλη κοντὰ στὸ Ρομιλλῶ. Ἐκεῖ ὑπῆρχε ἕνα πολὺ καλὸ ἐκπαιδευτικὸ καθίδρυμα, τὸ οἰκοτρο-

φείο τῆς Καρ Λερμὴ καὶ ἀπέναντί του, πολὺ κοντὰ, μιὰ παλιὰ, ἱστορικὴ πιά φυλακὴ, πού τὴν ἐχρησιμοποιοῦσαν ἀκόμη. Σ' ἕνα κελλί τῆς φυλακῆς αὐτῆς πού τὰ παράθυρά του ἐβλεπαν στὸν κήπο τοῦ οἰκοτροφείου, ἦταν φυλακισμένος ἕνας νέος ἄνδρας ἔως 40 ἐτῶν, ὁ Λεοπόλδος Λαντιέ. Εἶχε καταδικασθῇ σὲ ἰσόβια δεσμά γιὰ κάποια κλοπὴ μετὰ διαρρήξεως καὶ τὸν εἶχαν φέρεי προσωρινῶς ἀπὸ τὴν φυλακὴ τοῦ Κλαϊρβῶ γιὰ ν' ἀνακριθῇ ὡς μάρτυς γιὰ τὸν φόνο κάποιου φύλακος τῆς φυλακῆς αὐτῆς. Ὁ Λαντιέ τυχαίως πληροφορεῖται στὸν προθάλαμο τοῦ ἀνακριτοῦ ὅτι βουλευτὴς τῆς περιφέρειᾶς ἐκεῖνης ἦταν ὁ Ροβέρτος Βαλλερὰν, θεῖος του, μόλις πρὸ πενταετίας ἐπιστρέψας ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴ πάλιν πλούσιος, καὶ ὅτι ὁ κ. Βαλλερὰν ἦταν τώρα θαρμὴ ἄρρωστος.

Ὁ Λεοπόλδος Λαντιέ, πού τῷ ἤδη σκοπὸ νὰ ἀποδράσῃ ἀποφασίζει νὰ ἐπισπεύσῃ τὴν φυγὴν του, προτοῦ τὸν μεταφέρουν πάλι στὸ Κλαϊρβῶ καὶ γιὰ νὰ προλάβῃ ζωντανὸ τὸν θεῖο του, ἀπὸ τὸν ὁποῖο ἔλπιζε νὰ ἀποσπάσῃ ἀρκετὰ χρήματα, ὥστε νὰ φύγῃ κι' αὐτὸς μετὰ τὴν σειρά του στὴν Ἀμερικὴ εἰς ἀναζήτησιν τύχης. Προμηθεύεται μιὰ λίμα καὶ μιὰ νύχτα λιμάρει τὰ κάγκελλα τοῦ κελλιοῦ του. Πρίν γίνῃ αὐτό, συνεννοεῖται μὲ δύο νεαροὺς τροφίμους τοῦ οἰκοτροφείου πού ἦταν στενὲς φίλες, τὴ ξανθεῖα Ρενέ πού τὴν εἶχε θάλει στὸ οἶκο τροφείῳ κάποιος προστάτης τῆς ποὺ τὸν ἤξερε ἀπλῶς γιὰ κ. Ροβέρτο, καὶ τὴν μαλαχροινούλα Παυλίνα, ῥίχνοντάς τους ἕνα γράμμα μέσα στὸ δωμάτιο τους πού ἦταν πολὺ κοντὰ πρὸς τὸν κελλὶ του. Στὸ γράμμα αὐτὸ παρουσιάζει τὸν ἑαυτὸν τοῦ ὡς ἕνα φιλήσυχο οἰκογενειαρχὴ, ἀδίκως καταδικασθέντα καὶ παρακαλεῖ τίς δύο νέες νὰ τὸ βοηθήσουν νὰ ἀποδράσῃ καὶ νὰ προφθάσῃ ζωντανὸς τὴν γυναίκα του πού ἦταν θαρμὴ ἄρρωστη.

Οἱ δύο νέες συγκινοῦνται πολὺ καὶ τοῦ διευκολύνουν τὴν ἀπόδραση.

Στὸ Ρομιλλῶ ἡ Μαργαρίτα πληροφορεῖται γιὰ πρώτη φορὰ τὴν θέσιν τοῦ πρώην ἐραστοῦ τῆς. Βιάζεται λοιπὸν νὰ πάῃ νὰ τὸν βρῇ.

Πραγματικὰ ὁ Ροβέρτος Βαλλερὰν εἶναι πολὺ ἄρρωστος, καὶ τὴν ὥρα πού ἡ Μαργαρίτα Μπερτέν καὶ ὁ Λεοπόλδος Λαντιέ διευθύνοντο πρὸς τὸν πύργο Βιρὸ ὅπου διέμεινε, αὐτὸς συνδιελένετο μὲ τὸν ἱατὸν τοῦ Ταλλαντιέ παρουσία καὶ τῆς οἰκονόμου τοῦ Κ. Αἰμιλίας Σολλιέ γιὰ τὴν κατάστασίν του. Δὲν πιστεύει στίς διαβεβαιώσεις τοῦ γιατροῦ

τῆς Μαθηταίας

δον

ἘΙΜΑΙ δὺςπιστος γιατρε, γιὰτί σὰς εἶπα, ξεύρω τὴν κατάστασίν μου, ἀπὴντησε θλιβερά ὁ ἄρρωστος. Δὲν ἔχω, ὅμως, κανένα παράπονο μαζὺ σὰς. Κάνετε ὅ,τι ἦταν δυνατόν νὰ γίνῃ. Ξέρετε πῶς πέρασα τὴν ζωὴ μου. Ξέρετε τί θλίψεις ὑπέστην. Μιὰ ἀπὸ τίς θλίψεις αὐτές, ἡ μεγαλύτερη τῆς ζωῆς μου, μὲ ἐδηλητηρίασε ἀπὸ τὰ νεανικά μου χρόνια καὶ νὰ τὰ ἀποτελέσματα. Ἡ ἀκατάπαυστη κατόπιν προσπάθειά μου, ἡ νυχτοήμερη ἐργασία μου στὴν Ἀμερικὴ γιὰ νὰ κάνω τὴν περιουσίαν μου ἔχω σήμερα, ἐπεδινώσαν τὴν κατάστασίν μου... Αἰσθάνομαι τώρα πῶς τὸ τέλος μου δὲν εἶναι μακριά. Αἱ δυνάμεις μου σιγά—σιγά μὲ ἐγκαταλείπουν... Θὰ πεθάνω... Ὁ θάνατος δὲν με τρομάζει, σὰς βεβαίω. Ἐχὼ τὴ συνειδήσιν μου ἡσύχη, πεθαίνω τίμιος ἄνθρωπος καὶ αὐτὸ εἶναι τὸ κυριώτερον. Λίγο πρὶν, λίγο πρὶν ὅστερα, τί σημαίνει; Εἶμαι ἔτοιμος. Μιὰ τελευταία ἐκδούλευση περιμένω τώρα ἀπὸ σὰς γιατρέ...

— Ποιάν;

— Ὑποσχεθῆτε ὅτι θὰ μοῦ ἀπαντήσετε εὐκρινῶς.

— Τί θέλετε νὰ μάθετε;

— Πόσες μέρες θὰ ζήσω ἀκόμη;

— Μά...

— Δὲν ἔχει μά, διέκοψε ὁ Ροβέρτος Βαλλερὰν. Φανήτε σκληρὸς ἀλλὰ πείστε μου τὴν ἀλήθειαν. Ὑπάρχει εὐσπλαχνία καὶ στὴν σκληρότητα, ὅταν αὐτὴ προέρχεται ἀπὸ μιὰ καλὴ καρδιά καὶ πρόκειται νὰ ἀνακουφισθῇ μιὰ ψυχὴ πού βασανίζεται τόσον καιρὸ τώρα. Πείστε μου, λοιπὸν, πόσον καιρὸ θὰ ζήσω ἀκόμη;

— Ἐπιμένετε νὰ τὸ μάθετε;

— Ναι.

— Λοιπὸν ἐφέλλισε συγκινημένος ὁ γιατρός, σὰς μένουν μόνον τρεῖς μῆνες τὸ πολὺ, ἂν δὲν ὑποστίτῃ ἐν τῷ μεταξύ καμμιά δυνατὴ συγκίνηση...

— Καὶ ἂν δοκιμάσω αὐτὴ τὴ συγκίνηση;

— Τότε ἡ καταστροφὴ θὰ ἐπέλθῃ ἀμέσως.

— Εὐχαριστῶ γιὰ τὴν εὐκρινειάν σας, ἀγαπητὴ μου Ταλλαντιέ. Προειδοποιήθηκα καὶ αὐτὸ μὲ ἀνακουφίζει...

Τὰ λόγια αὐτὰ εἰπώθηκαν μὲ φωνὴν πού ἔτρεμε. Ἡ Κ. Αἰμιλία ἔκρυψε τὸ πρόσωπό της μέσα στὰ ἔνδρια τῆς.

— Κοιμήσου, Αἰμιλία, εἶπεν ὁ Ροβέρτος Βαλλερὰν, στρεφόμενος πρὸς τὸ μέρος τῆς, σὲ παρακαλῶ, μὴν κλαῖς. Σὲ τί ὠφελοῦν τὰ δάκρυα; Περίμενε μὲ θάρρος τὴν στιγμή τοῦ ἀποχωρισμοῦ μας. Ἡ ζωὴ σου ἔναι ἕνα σκοπὸ, τὸν ξέρεις καλά. Σοὺ μένει νὰ ἐκπληρώσῃς μετὰ τὸν θάνατό μου ἕνα σπουδαῖον καθήκον... Ὅταν σημάνη ἡ ὥρα δὲν

ἕνα δραματικὸ
* * *
μοιγώνιό
μυθιστόρημα
τοῦ
J. Y. MONTPELLEN

θὰ σοῦ πῶ χαίρει ἀλλὰ εἰς τὸ ἐπανειδεῖν. Θὰ συναντηθῶμε στὸν οὐρανό...

Ἡ φωνὴ τοῦ Ροβέρτου ἦταν τώρα σταθερὰ καὶ ἡρεμὸς. Ὁ καθεὶς καταλάβαινε ὅτι περίμενε μὲ θάρρος τὸν θάνατον.

Ἡ Κ. Αἰμιλία ἐπινξε τοὺς λυγμούς της. Ὁ ἄρρωστος ἐστράφηκε κατόπιν πρὸς τὸν γιατρό:

— Θὰ μπορούσα, ἐν τῷ μεταξύ, γιατρε μου νὰ θῶ ἔξω;

— Ὅχι! Αὐτὸ εἶναι ἀδύνατον!...

— Ὅστε πρέπει νὰ παραιτηθῶ καὶ ἀπὸ βουλευτῆς. Λυποῦμαι πολὺ γι' αὐτό. Εἶχα τόσα νὰ κάμω!... Τέλος πάντων, ἴσως νὰ παρουσιασθῇ κανένας ἄλλος ἱκανώτερός μου καὶ νὰ παρηγορηθῶ. Ἐν τῷ μεταξύ, μπορῶ τούλάχιστον, νὰ δεχθῶ ἐπισκέψεις: — Βεβαίως. Χωρὶς, ὅμως, νὰ κουράζομαι.

— Γράψατε τὴν νέα σας συνταγή;...

— Ναι, εἶνε ἐπάνω στὸ τραπέζι.

— Ἡ Αἰμιλία θὰ πάγῃ αὐριο στὸ Ρομιλλῶ νὰ τὴν φτιάσῃ.

— Αὐριο θὰ ἦταν πολὺ ἀργά. Εἶναι ἀνάγκη νὰ γίνῃ ἀμέσως. Θὰ παίρνετε κάθε ὥρα ἀπὸ ἕνα κουταλάκι τοῦ γλυκοῦ. Τώρα πηγαίνω στὸ Ρομιλλῶ, λοιπὸν, θὰ πάρω μαζί μου τὸν καμαριέρη σας, τὸν Κλαύδιο καὶ θὰ σὰς στείλω τὸ φάρμακον.

— Ὅπως ἀγαπᾶτε, φιλάτε γιατρέ...

— Ἄν δῆτε ὅτι ἡ καρδιά σας σὰς ἐνοχλεῖ συχνότερα, τότε θὰ τὸ παίρνετε κάθε μισὴ ὥρα ἢ ἐν ἀνάγκῃ καὶ συχνότερα, ἐνόσῳ θὰ διαρκῇ ἡ κρίσις.

— Σὰς ὑπόσχομαι νὰ κάμω ὅπως μοῦ λέτε.

— Ὁ κ. Ταλλαντιέ πήρε τὸ καπέλλο του.

— Αὐριο, λοιπὸν, φίλε μου, εἶπε τοῦ ἄρρωστοῦ, σφίγγοντάς του τὸ χέρι. Παίρνω μαζί μου τὸν Κλαύδιο.

— Αὐριο... ἐπανελάβε ὁ κ. Ροβέρτος.

Ἡ Κ. Αἰμιλία συνώδευσε ὡς τὴν θύραν τὸν γιατρό καὶ ἐπέστρεψε κατόπιν στὸν κύριό της.

— Κε Ροβέρτε, ἔκαμε μὲ κλάμματα, γονατίζοντας κοντὰ του, μπρὸς τὴν σαίη—λόγκ, γιὰτί εἶσθε τόσο ἀπιστιόδοξος; Γιὰτί ἔχετε αὐτές τίς μαύρες ἰδέες;...

— Αἰμιλία, εἶπε ὁ βουλευτῆς, σοῦ εἶπα καὶ ἄλλοτε ὅτι δὲν θέλω οὔτε δάκρυα οὔτε ἀδυναμίες. Πρέπει νὰ τάχῃς ὑπ' ὄψιν σου ὅλα. Τώρα ξέρω πιά πόσον καιρὸ ἔχω νὰ ζήσω. Λοι-

— Σῶπα καὶ φύγε!... φώναξε γεμάτος θυμὸ ὁ Ροβέρτος Βαλλερὰν

πόν. θά έπωφεληθώ από τό λίγο διάστημα πού μου μένει γιά νά τακτοποιήσω τίς υποθέσεις μου. Σήκω τώρα καλή μου Αιμιλία κι' έχομε νά μιλήσουμε.

Η ΚΑ ΣΟΛΛΙΕ ύπήκουσε καί εκάθησε σέ μιά χαμηλή έδρα, κοντά στον κύριο της.

— Δέν φοβάσθε μήν κουρασθήτε; τόν ρώτησε.

— "Οχι, θά μιλω σιγά...

— Θά μου πητε, θέβαια, γιά την Ρενέ...

— Ναί, γιά την Ρενέ, απήντησε θλιβερά ο κ. Ροβέρτος. Η σημερινή κατάστασή μου, δέν μου επιτρέπει νά κρατήσω τόν όρκο πού έκανα. Ώρκισθηκα νά περιμένω μέχρις ότου ή Ρενέ ενηλικιωθί γιά νά της πώ τό όνομά της, τό όνομα της μητέρας της καί τέλος ότι είναι κόρη μου... "Όταν όμως ή Ρενέ θά είναι είκοσι έτών έγώ δέν θά υπάρχω πιά... Γι' αυτό πρέπει νά τά μάθη σήμερα όλα...

— Δυστυχισμένο κορίτσι, έπιθύρισε ή ΚΑ Αιμιλία. Τί έφταιξε αυτή άν γεννήθηκε από κακή μητέρα;

— Ασφαλώς δέν έφταιξε αυτή ! Από της έπιστροφής μου από την Αμερική, υπέφερα πολύ μή μπορώντας νά φωνάξω παντού ότι ήμουν πατέρας της. Νά τό έξομολογηθώ αυτό στο παιδί μου, ήταν αδύνατον, γιατί θά προκαλούσα έτσι έρωτήσεις καί φοβόμουν νά μή μολύνω την άγνή ψυχή της λέγοντάς της τί υπήρξε ή μητέρα της... "Όταν τά μάθη όλα ή Ρενέ, τότε θά κρίνη γιά μένα... Αύριο, Αιμιλία, θά πäs στο Οικοτροφείο.

— Στο Οικοτροφείο; Για νά ζητήσω την Ρενέ;

— Ναί...

— Καί θά την φέρω έδω;

— Ναί. Νά κανονίσω τόν λογαριασμό τοΰ Οικοτροφείου, πληρώνοντας την τριμηνία πού έληξε καί την τρέχουσα ως τό τέλος. "Ημουν πολύ εύχαριστημένος από την καλήν εκείνην Καν Λερμίτ.

— "Όστε ή Ρενέ δέν θά έπιστρέψη πιά στο Οικοτροφείο;

— "Οχι. Θέλω νά την έχω κοντά μου τίς τελευταίες μου στιγμές... ψιθύρισε ο κ. Ροβέρτος, ένω τά μάτια του ύγραίνοντο.

— "Ω! μή συγκινήσεις, μή συγκινήσεις, σάς ικετεύω! φώναξε ή ΚΑ Αιμιλία, πνίγοντας έναν λυγμό. Θυμηθήτε τά λόγια τοΰ γιατροΰ. Παίζετε με την ζωή σας...

— Μήν άνησυχείς, έπινεν ο βουλευτής. Θά φανώ ήρεμος. Τί έλέγαμε;...

— "Ότι θά πάω αύριο στο Τροάϊν νά πάρω την Ρενέ.

— Ναί... Αφοΰ την πάρης, θά πάτε μαζί νά ψονίσετε ύφάσματα γιά τά νέα της φορέματα. Πρέπει πιά νά αγοράη τά παιδικά καί την στολή τοΰ Οικοτροφείου. Θάχη, λοιπόν, άνάγκη από πολλά πράγματα... Ξόβεψε όσα θέλεις.

— Θά της πάρω καί κανένα κόσμημα;

— "Οχι, κανένα. Ένόσω ζω θέλω ή Ρενέ νά φοράη μονάχα τό μικρό εκείνο μενταγιόν πού της έδωσες στην πρώτη της μετάληψη. Τό μεν-

ταγιόν εκείνο τό είχα δώσει στην μητέρα της ως απόδειξη της αγάπης μου γι' αυτήν καί της τό πήρα πίσω όταν της έπήρα την κόρη μου.

— "Επειτα καί ή Ρενέ είναι πολύ άπλη καί δέν θά θελήση νά φορέση κοσμήματα, έπινεν ή ΚΑ Αιμιλία.

— Τό άγγελουδι μου, ψιθύρισε με τρυφερότητα ο κ. Ροβέρτος, πόσο την αγαπώ!...

Σώπασε γιά λίγο καί κατόπιν έξηκολούθησε:

— "Ο γιατρός μου έπινε ότι θά ζήσω άκόμη τρείς μήνες, μπορεί όμως νά πεθάνω καί νωρίτερα. Για τοϋτο, καλή μου Αιμιλία, θά σοΰ πώ τί πρέπει νά κάμης... Ας παραδεχθώμε, λοιπόν, ότι δέν θά μπορέσω νά ιδώ την κόρη μου πρὸ τοΰ θανάτου μου...

— "Αλλ' αυτό δέν μπορεί νά γίνη! φώναξε ή Αιμιλία. Είναι αδύνατον, γιατί αύριο θά σάς φέρω έδω την Ρενέ...

— Καί ποιός μπορεί νά έγυνηθί γιά την αύριον; έπινε μελαγχολικά ο κ. Ροβέρτος. "Ορκίσου μου, λοιπόν, ότι σέ περίπτωση κατή την όποία θά πεθαινα έως αύριο δέν θά πής της κόρης μου ποιά ήταν ή μητέρα της...

— Σάς τό όρκίζομαι...

— Η Ρενέ θά μάθη ότι είμαι πατέρας της, δέν θέλω, όμως, νά μάθη από κανένα άλλο στόμα εκτός από τό δικό μου την προδοσία της Μαργαρίτας Κλερμόν. Θέλω ιδίως, άν δέν ζω, νά άγνοή γιά πάντα ότι ζή ή μητέρα της!

— Σάς όρκίζομαι ότι θά τό άγνοή, άν δέν της τό πη κανένας άλλος...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΕ'.

Ο βουλευτής σώπασε καί πάλι καί ύστερα συνέχισε:

— "Όλη ή περιουσία μου είναι της Ρενέ. Έχω λάβη όλα τά μέτρα ώστε νά μήν άναμιχθούν άνθρωποι τοϋς όποιους έθεώρησα πάντοτε καί σήμερα θεωρώ περισσότερο από άλλοτε τοϋ χειριστοϋ είδους... Προέβλεφα εξ άλλου καί την περίπτωση ένός ξαφνικού θανάτου μου...

Ο κ. Ροβέρτος σταμάτησε γιά νά άναπνεύση λίγο καί έφερε τό χέρι του στην καρδιά. Η συγκίνηση τόν είχε κουράσει λίγο. Η ΚΑ Αιμιλία τόν κύτταξε άνήσυχη.

— Ο γιατρός, ψιθύρισε, έπινε νά μήν κουράζεσθε...

— Τί σημαίνει ή κούραση, έξηκολούθησε ο κ. Ροβέρτος. Πρέπει νά είσαι ένήμερη γιά κάθε τι πού άφορά την Ρενέ... Ακουσε... εκτός από τό κτήμα μου τοΰ Βιρύ, ή περιουσία μου φτάνει τά τέσσερα εκατομμύρια τετρακόσιες χιλιάδες φράγκα. Αυτό τό ποσόν αποτελείται από μετοχές στον φέροντα καί είναι παρκατατεθιμένο στον στενό μου φίλο Φίλιππο Ώντουάρ, συμβολαιογράφου στο Νοζάν τοΰ Σηκουάνα.

Ο Ώντουάρ θά παραδώσει τίς μετοχές σ' εκείνον τοϋ θά τοϋ παρουσιάση ένα έγγραφο παραλαβής τό όποϊον έχω ύπογράψει ο ίδιος. Τό έγγραφο αυτό θά έρίσκειαι στο Παρίσι, στο γραφείο τοΰ συμβολαιογράφου κ. Αιμιλίου Ώγκύ, όδός Πυρα-

μίδων αριθμός 18, αυτός δε σεν εσ τό παραδώσει άν δέν πάρη ιδιόχειρό μου έπιστολή... Μαζί με τό έγγραφο της παραλαβής ύπάρχουν καί διάφορα άλλα έγγραφα καί μιά διαθήκη, στην όποια άναφέρεται ή Ρενέ ως ή μόνη μου κληρονόμος, ύπό τόν όρον νά σοϋ πληρώνη καθ' όλην σου την ζωή έξη χιλιάδες φράγκα τόν χρόνο...

— Είναι πολλά, κ. Ροβέρτε, είναι πολλά!... φώναξε κατασυγκινημέ ή ΚΑ Σολλιέ.

— Μόλις δά σοϋ φτάνουν... Η άφοσίωσή σου, οί πολυετείες ύπηρεσίες σου, ήσαν, θέβαια, άξίες μεγαλυτέρας άνταμοιβής, άλλα ξέρω τόν χαρακτήρα σου, την απλότητα σου, καλή μου Αιμιλία. Θά γράψω τώρα τό γράμμα με τό όποϊον θά δοθί τό έγγραφο της παραλαβής, ή διαθήκη καί τά άλλα έγγραφα. Αν πεθάνω ξαφνικά, θά έρής τό γράμμα αυτό στο ύψηλότερο συρτάρι της ντουλάπας μου, μέσα στην κρεβάτοκάμαρά μου. Θά τό δώσης στην Ρενέ, την όποιαν θά συνοδεύσης στο Παρίσι, στοϋ συμβολαιογράφου κ. Αιμιλίου Ώγκύ.

— Θά γίνουν όλα όπως τά θέλετε...

— Κατόπιν θά πäs με την Ρενέ στο Νοζάν, στο συμβολαιογραφείο τοϋ κ. Φίλιππου Ώντουάρ, τόν όποιο νομίζω γνωρίζεις...

— Ναί, τόν έχω ιδί έδω.

— Η Ρενέ θά τοϋ δώση τόν σφραγισμένο φάκελλο πού θά της δώση ο συμβολαιογράφος τοϋ Παρισιοϋ, καί θά ένεργήση σύμφωνα με τίς οδηγίες μου... Πιστεύω νά κατάλαβες όσα σοϋ είπα.

— Μάλιστα, κ. Ροβέρτε.

— "Όλες αυτές οί λεπτομέρειες ήσαν άπαραίτητες. Δέν ξεχνώ ότι έχω φυσικούς κληρονόμους, έναντίον τών όποιων πρέπει νά προφυλαχθώ.

Ο Πασκάλ Λαντιέ θά έποφθαλμιώ, ασφαλώς, την περιουσία μου καί δέν θά θλήπη την ώρα νά πεθάνω. Χωρίς άλλο ξέρει την σημερινή μου περιουσιακή κατάσταση, δέν ύποπτεύεται, όμως, την ύπαρξη της Ρενέ. Αν έκρυφα έως τώρα την κόρη μου, αυτό έγινε γιατί φοβόμουν τόν Πασκάλ.

— Φοβάσθε τόν άνεπιό σας !... έκανε ή ΚΑ Αιμιλία κατάπληκτη. Τόν θεωρείτε, λοιπόν, ικανό νά...

— Τόν θεωρώ ικανόν γιά όλα. Είναι άνθρωπος κακοϋ χαρακτήρος. Δέν είναι καλλίτερος τοϋ εξαδέλφου του Λεοπόλδου Λαντιέ, πού ήταν άξιος τοϋ κατέργου καί σχεδόν τό απήλαυσε. Ο Πασκάλ Λαντιέ θασίζετα στην κληρονομία μου γιό νά τά εγάλη πέρα καί νά σωθί από την καταστροφή.

— Δέν είναι, λοιπόν, πλούσιος;

— Φαίνεται άπλως, άλλα δέν είναι. Γυρίζει εκατομμύρια, άλλα όλα αυτά είναι ξένα λεπτά. Έχει δέ μεγάλη άταξία στοϋς λογαριασμούς του. Μόλις στηρίζεται. Λίγο μετά την άναχώρησή μου στην Αμερική, παντρεύτηκε την αδελφή της Μαργαρίτας Κλερμόν. Πήρε κάποια προίκα, άλλα γρήγορα την εξανέμισε σέ παράτολμες χρηματιστηριακές καί άλλες έπιχειρήσεις. Από στιγμή σέ στιγμή θά νευαγχήση.

Μολονότι έχομε την ίδια ηλικία, ποτέ δέν συνεπάθησε ο ένας τόν άλλον.

— Καί ο άλλος σας άνεπιός, ο Λεοπόλδος Λαντιέ;

— Φαυλόθιος πρώτης γραμμής. Εύτυχώς γι' αυτόν, είναι τώρα φυλακή, Διαφορετικά θά πέθαινε επάνω στην λαίμητόμο... Καταλαβαίνης, τώρα, Αιμιλία τοϋς λόγους γιά τοϋς όποιους έκρυφα τόσο την ύπαρξη της Ρενέ καί γιατί πρέπει νά μέινουν όλα σκοτεινά καί μυστηριώδη μέχρι της ήμέρας κατά την όποία ή κόρη μου θά γίνη κυρία της περιουσίας μου...

— Πιστεύετε, δηλαδή, ότι ή ζωή της Ρενέ θά έκινδύνευε ; ρώτησε τρέμοντας ή ΚΑ Αιμιλία.

— Ένόσω ζω ή Ρενέ δέν έχει νά φοβηθί τίποτα, απήντησε ο κ. Ροβέρτος. Μετά τόν θάνατό μου όμως καί προτοϋ γίνη κυρία της κληρονομίας μου, νά την προσέχης καλά.

— "Ω! θά την προσέχω, σάς τό όρκίζομαι καί έν άνάγκη θά την ύπερασπισθώ μ' όλες μου τίς δυνάμεις.

— Τό ξεύρω καί θασιζομαι σέ σένα, καλή μου Αιμιλία. Δός μου τώρα πέννα καί χαρτί νά γράψω.

— Η ΚΑ Σολλιέ έφερε ό,τι της έζήτησε ο κύριός της καί κατόπιν άποτραβήχθηκε στο διπλανό δωμάτιο, αφήνοντάς τον μόνο νά γράψη.

Ο κ. Ροβέρτος πήρε την πέννα καί άφοϋ σκέφτηκε μιά στιγμή άρχισε νά γράφη.

Τό γράμμα ήταν σύντομο καί έλεγε:

Αγαπητέ μου φίλε,

"Όπως συμφωνήσαμε κατά την τελευταία μας συνάντηση, εύρεστηθήτε νά παραδώσετε στο πρόσωπο πού σάς φέρνει τό γράμμα αυτό τόν φάκελλο με τίς πέντε σφραγίδες πού φέρουν τά αρχικά μου καί τόν όποιο κατέθεσα σέ σας. Υπενθυμίζατε δέ στο πρόσωπο αυτό ότι πρέπει νά παρουσιάση άθικτο τόν φάκελλο στο συμβολαιογραφείο τοϋ συμβολαιογράφου κ. Φίλιππου Ώντουάρ, ες Νοζάν. Αυτό καί μόνος μπορεί νά σπάση τίς σφραγίδες.

Δεγθήτε, αγαπητέ φίλε καί πάλι την διαβεβαίωση της αγάπης καί άφοσίωσέ μου.

Ροβέρτος Βαλλεράν

Πόργος τοϋ Βιρύ, την 21 8)βρίου 1879.

Ο κ. Ροβέρτος διάβασε αυτά τοϋ έγγραφου καί κατόπιν έκλεισε τό γράμμα σ' ένα φάκελλο στον όποιο έγγραψε την διεύθυνση τοϋ συμβολαιογράφου Ώγκύ.

Κατόπιν σηκώθηκε καί θέλησε νά περπατήση. Αναγκάστηκε όμως άμέσως νά σταματήση καί νά φέρη τό χέρι στο άριστερό μέρος τοϋ τήθους του. Η καί διά τοϋ χτυποϋσε δυνατά. Για μερικά δευτερόλεπτα έμεινε ακίνητος. Κατόπιν, όταν οί παλμοί της καρδιάς του έγιναν πάλιν κανονικοί, προχώρησε σιγά-σιγά πρὸς την έξοδο της αίθουσής, διέσχισε ένα μικρό δωμάτιο πού χρησίμευε ως κωνιστήριο

καί μπήκε στον κοιτώνά του.

Εκεί διευθύνθηκε πρὸς μιά μεγάλη παλιά ντουλάπα από σκαλιστό ξύλο πού ήταν μεταξύ δύο παραθύρων, άνοιξε τό πύ ψηλό συρτάρι καί έκρυψε μέσα τό γράμμα πού είχε γράψει. Κατόπιν ξανάκλεισε τό συρτάρι καί επέστρεψε στο μεγάλο δωμάτιο με τό τζάκι.

Την ίδια ώρα μπήκε καί ή ΚΑ Αιμιλία.

— Επέστρεψε ο Κλαύδιος; ρώτησε ο βουλευτής.

— Τώρα μόλις καί νά τό γιατρικό πού σάς έγγραψε ο γιατρός.

— Δόσε μου μιά κουταλιά, σέ παρακαλώ. Αισθάνομαι μεγάλη αδυναμία.

— Βλέπετε; Κουρασθήκατε. Σας τό είπα εγώ.

Ο κ. Βαλλεράν δέν είπε τίποτε. Πήρε τό κουτάλι καί κατάπιε τό φάρμακο. Σέ λίγο ένα ζωηρό κόκκινο χρώμα έέκαψε τά μάγουλά του. Ο άρρωστος φαινότανε ότι είχε άναγεννηθί.

— Δός μου, σέ παρακαλώ τίς έφημερίδες, είπε κατόπιν.

Η ΚΑ Αιμιλία τοϋ έβαλε δίπλα του διάφορα φύλλα. Μεταϋ αυτών ήταν καί ή «Εφημερίς τοϋ Ώμπ» γιά την όποια άναφέραμε ήδη. Η τοπική αυτή έφημεριδοϋλα ένδιέφερε περισσότερο τόν βουλευτή από τά μεγάλα Παρισιανά φύλλα. "Ηθελε πάντα νά είναι ένήμερος της κινήσεως της έπαρχίας του.

Την πήρε λοιπόν πρώτη καί άρχισε νά διατρέχη τοϋς τίτλους. Ξαφνικά συνφρυώθηκε. Ένας τίτλος είχε συγκρατήση την προσοχή του. Έλεγε: «Απόδράσεις εκ της φυλακής τοϋ Τροάϊν».

Καί από κάτω ο βουλευτής κατάπληκτος διάβασε τίς λεπτομέρειες της απόδράσεως τοϋ Λεοπόλδου Λαντιέ, όχι όμως όπως τίς ξέρουμε έμείς, άλλα όπως τίς έφαντάστηκαν οί άρχές από τά στοιχεία πού είχαν. Κανείς δέν είχε ύποπτευθί τί συνέβη στην πραγματικότητα τό περασμένο βράδυ, την συνενοχή δηλαδή τών δύο κοριτσιών καί τίς άλλες λεπτομέρειες.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΣΤ'.

Ο κ. Ροβέρτος Βαλλεράν έρίγησε δόλοκληρος.

— Αυτό !... ψιθύρισε με έκπληξη καί τρόμο συνάμα. Αυτός ο άθλιος! πού έκανε νά πεθάνη από την λύπη της ή ταλαίπωρη αδελφή μου, ή μητέρα του !... Έδραπέτευσε !... Έδραπέτευσε !... Προαισθάνομαι έναν τρομερό καί άναπόφευκτο κίνδυνο...

Διάβασε γιά δεύτερη φορά την άπροσδόκητη είδηση. Τό κόκκινο χρώμα πού είχαν πάρει τά μάγουλά του από τό φάρμακο τοϋ έφυγε μονομιάς. Τά χείλη του έτρεμαν.

— Οί προαισθήσεις μου δέν με έγέλασαν !... συνέχισε. Αλλά δέν θά χαρή επί πολύ την ελευθερία του. Τά άποσπάσματα, ασφαλώς, θά είναι επί τά ίχνη του. Δέν θ' άργήσουν νά τόν συλλάβουν.

Σώπασε καί θυβήθηκε σέ σκέψεις. Σέ λίγο κουρασμένος από την

ταραχή καί ύπό την έπήρεια τοϋ φαρμάκου, έγειρε πρὸς τά πίσω, τά μάτια του έκλεισαν.

Η ΚΑ Αιμιλία τόν έρθηκε νά κοιμάται. Έρριξε μερικά ξύλα στο τζάκι καί βγήκε.

Στάς πέντε ξαναγύρισε γιά νά άνάψη τό φώς. Ο Ροβέρτος ξύπνησε καί θλέποντάς την ρώτησε:

— Κοιμώμουν πολλή ώρα;

— Μιάμιση ώρα, κύριε.

— Θά είναι, θέβαια, από τό φάρμακο. Είναι πολύ εύεργετικό.

Εκείνη τη στιγμή άκούσθηκε ο όδυρος άμαξιού πού έμπαινε στον περίβολο τοϋ κήπου.

— Ποιός νάναι τέτοια ώρα... ψιθύρισε ή ΚΑ Αιμιλία. Νά επέστρεψε μήπως ο γιατρός;

— Είπε πώς θά ξανάρθη αύριο. Θά ναι ίσως κανένας φίλος.

— Θά τόν δεχθήτε;

— Γιατί όχι; Θά είναι γιά μένα μιά μικρή άναψυχή!

Η ΚΑ Αιμιλία βγήκε νά ιδί ποιός είναι. Ο θαλασπιόλος έλεγε εκείνη την ώρα σέ μιά κυρία ύψηλή, με βαρύ πένθος καί βέλο:

— Ο κύριος είναι άρρωστος καί δέν ξέρω άν θά μπορέση νά σάς δεχθί.

— Πρόκειται περί σπουδαιότητας ύποθέσεως... χωρίς άλλο πρέπει νά ιδώ τόν κ. Βαλλεράν...

Η ΚΑ Αιμιλία επένεέθ:

— Ο κ. Βαλλεράν θά σάς δεχθί κυρία, είπε. Τί όνομα πρέπει νά άναγγείλω στον κύριο;

— Τό όνομά μου τοϋ είναι άγνωστο, ψιθύρισε ή Μαργαρίτα — γιατί αυτή ήταν — συνοδέψτε με, σάς παρακαλώ...

Η Αιμιλία προηγήθη καί ή Μαργαρίτα την άκολούθησε.

Σέ λίγο ήσαν μπροστά στον βουλευτή.

Ο άρρωστος κύτταξε με άπορία μιά την έπισκεπτριά του καί μιά την ΚΑ Αιμιλία.

— Η κυρία, είπε αυτή, μου είπε ότι δέν την γνωρίζετε καί γι' αυτό δέν την άνήγγειλα.

— Καθήστε, κυρία, ψιθύρισε ο Ροβέρτος.

Η Μαργαρίτα όμως έμεινε όρθια.

Η ΚΑ Αιμιλία άπεσύρθη έν τω μεταξύ με διάκριση.

— Κυρία μου, δέν έχω την τιμή νά... άρχισε νά λέη ο βουλευτής.

— Ροβέρτε, δέν με άναγνωρίζεις, λοιπόν;

— Μαργαρίτα! Έσύ έδω !... φώναξε κατάπληκτος ο κ. Βαλλεράν.

— Ναί, έγώ!

— Καί τί ήλθες νά κάμης; Πώς έτόλμησες !...

— Ηλθα νά ιδώ την κόρη μου.

— Την κόρη σου! φώναξε με θυμό ο κ. Βαλλεράν. Τολμάς, λοιπόν, νά μου μιλάς γι' αυτήν !... Σώπα καί φύγε γρήγορα !...

(Η συνέχεια στο έπόμενο)

(Εικονογράφησις κ. Άνθ.

Θεοφιλοπούλου)

από την στολή της μαθητευομένης μοναχής και χωρίς να σκεφθώ άλλο είπα:

— Ναι. Θα σε πάρω. Άλλα πώς θα βγούμε από εδώ μέσα χωρίς να μάς ιδή κανείς;

— Αν είχατε μαζί τα φτερά σας, θα μπορούσαμε να πετάσουμε πάνω από τον τοίχο.

— Ο νέος δάγκωσε τα χείλη του για να μη γελάσει και είπε:

— Όταν κατεβαίνουμε στην γη εμείς οι Άρχαγγελοι δεν παίρνουμε ποτέ μαζί μας τα φτερά.

Ύστερα την έπιασε από το χέρι, την βοήθησε να σκαρφαλώσει στοίχοι, σκαρφάλωσε κι' αυτός, πήδησε από την άλλη μεριά και την έπιασε στην αγκαλιά του, καθώς πήδησε κι' εκείνη από κοντά. «Τι ώραία που είναι στην αγκαλιά ενός Άρχαγγέλου», συλλογίζονταν η Ζισλαίν. «Ας μπορούσε να έμεινε για πάντα εκεί! Μά ο Άρχαγγελος την ακούμπησε στην γη και βύτησε την ωδήγησε, κρατώντας την από το χέρι μέσα από διάφορα στενά σοκάκια σε ένα μαγαζί όπου της αγόρασε ένα ωραίο μεταξωτό φόρεμα στολισμένο με χρυσά κεντήματα, έπειδή δεν ήταν δυνατόν να γυρίσει με το καλογριστικό φόρεμα. Η Ζισλαίν δεν ήξερε τί θα είπεί φιλαρέσκεια, δεν μπόρεσε ωστόσο να μην χαμογέλει όταν είδε τον έαυτό της στον καθρέφτη. Ήταν λοιπόν τόσο όμορφη και δεν το ήξερε;

— Είσαι υπέροχη! της είπε ο Άρχαγγελος όταν την αντίκρισε. Έλα, πάμε να εορτάσουμε κι' εμείς.

Η Ζισλαίν τὰ είχε χαμένα. Ποτέ της δεν είχε φαντασθεί ότι υπάρχουν τόσοι άνθρωποι στην πόλη. Κύτταζε δεξιά κι' αριστερά, σαν να είχε έρθει από άλλον κόσμο, και άνοιξε τὰ μάτια της όσο μπόρουσε περισσότερο την ώρα που περνούσε μια μεγάλη παρέλασις. Οί ώραίες κυρίες χειροκροτούσαν από τὰ μπαλκόνια και τὰ παράθυρα, και της φάνηκε ότι ώνευρεύσαν.

— Όταν τελείωσε η παρέλασις, ο συνοδός της την ωδήγησε σε ένα εξοχικό κέντρο επάνω στον Σηκουάνα όπου ό-που έβραζαν έκλεκτα φαγάκια και ήπιαν διαλεγτό κρασί.

— Τι όμορφα που είναι εδώ! είπε η Ζισλαίν. Και να σκέπτεται κανείς ότι τόν Παράδεισο είναι ακόμη πιο ώραία! Πώς είναι, αλήθεια, τόν Παράδεισο;

Ο άγνωστος έβαλε τὸ ένα χέρι του γύρω από τὴ μέση της, πλησίασε τὸ πόδι σωπό του σὸ δικό της, και άκουμπησε τὰ χείλη του επάνω στὰ δικά της. Η Ζισλαίν έκλεισε τὰ μάτια της και αίσθανθηκε ένα ρίγος σὲ ὅλο της τὸ κορμί. Τὴν ἴδια στιγμή όμως ο άγνωστος άποτομήχθηκε και τὴν κύτταζε με έκφραση εὐθρύστου που μετανοούσε για κάποια κακή πράξη.

— Γιατί δεν μ' αφήνετε ακόμη λίγο στον Παράδεισο; ρώτησε η Ζισλαίν.

— Δεν κάνει μικρούλα μου! απήντησε ο νέος. Είσαι ακόμη τόσο άθωα...

Η Ζισλαίν δεν κατάλαβε τί έννουσε ο Άρχαγγελός της, άλλα οὐτε και ζήτησε να της τὸ εξηγήσει.

— Όταν γύρισαν πάλι στην πόλη, ο άγνωστος την άφισε σε μια μεριά να τὸν περιμένει. «Θα γυρίσω άμέσως» της είπε. Μόλις έμεινε μόνη, την πλησίασε μια ω-

ραία κυρία με πλούσιο φόρεμα και της είπα:

— Τὸν γνωρίζετε από καιρό, δεσποινίς, αυτόν τὸν κύριο Ζάν Καστέλ ντέ Ρόκ; Προσέξτε! Φαινόσαστε πολύ άθωα ακόμη και φοβάμαι ότι σὰς έχει μπλέξει στὰ δίχτυά του. Είναι ο χειρότερος γυναικάς τὸυ Παρισιού, έχει χωρίσει πολλά άνδρόγυνα και έχει κάνει δυστυχισμένα πολλά κορίτσια! Είναι σωστός δαίμονας!

Στὸ άκουσμα τὸν τελευταίων λόγων της κυρίας, η Ζισλαίν άρρισε να τρέξει σαν τρελλή από φόβο μήπως ξαναντικρύσει αυτόν τὸν δαίμονα. Έφθασε λαχανιασμένη σὸ μοναστήρι και πήγε κι' έπεσε στὰ πόδια της ήγουμένης, ωμολόγησε τὸ άμάρτημά της και τὴν παρακάλεσε να τὴν τιμωρήσει ὅσο πιο άυστηρά μπόρουσε για να εξαγινωθεί. Η ήγουμένη κατέλαβε από ὅσα της είπα, ότι η Ζισλαίν είχε γυρίσει από τὴν περιπέτειά της τόσο άθωα ὅσο ήταν και πριν, και ότι δεν είχε συμβῆ τίποτα που δεν θά μπόρουσε να διορθωθεί. Καθὼς τὴν κυτούσε ὅμως έτσι, με τὴν μεταξωτή και χρυσοκέντητη τουαλέττα της, έκανε τὴν σκέψη ότι τὸ ὁμορφο και άθωο εκείνο πλάσμα θά μπόρουσε να γίνη μια ιδανική σύζυγος και μητέρα και να προσφέρει με τὸν τρόπο αυτό στην κοινωνία κάτι περισσότερο από ὅτι θά πρόσφερε μένοντας σὸ μοναστήρι.

— Πήγαινε τώρα να ξεκουραστείς, της είπα, και για τὴν τιμωρία θά μιλήσουμε αύριο.

Μόλις είχε δοχῆ η Ζισλαίν από τὸ γραφείο της ήγουμένης, ήρθε μια μοναχή και άνήγγειλε πὼς ο κύριος Ζάν Καστέλ ντέ Ρόκ ήθελε να της μιλήσει.

— Ας περάσει! είπε η ήγουμένη.

— Ἦρθα για να σὰς ζητήσω συγγνώμην, είπε ο νέος μόλις μπήκε μέσα, και να σὰς θεοδώσω με τὸν λόγο της τιμής μου ότι η μικρή μαθητευομένη σας ὅχι μόνον είναι τόσο άθωα ὅσο και πριν αλλά έκανε και έναν άμαρτωλό να μετανοήσει. Είναι τόσο ώραίο πράγμα να είναι κανείς άγνός! Τὰ άθωα μάτια της Ζισλαίν, που μίλησαν για έναν καινούργιο κόσμο, πὸ ὁμορφο και πὸ ιδανικό από εκείνον που γνωρίζω. Αφίστε με να τὴν ξαναϊδῶ, αφήστε τὴν ελεύθερη να γίνη εὐτυχισμένη μαζί μου, και να με κάνει κι' εμένα εὐτυχισμένο...

Τὸ πρόσωπο τὸυ νέου προδίδε τέτοια εὐικρίνεια, ὥστε η ήγουμένη φώναξε τὴν Ζισλαίν και της είπα:

— Αυτὸς ο δαίμονας που γνώρισες κατὰ τὴν γῆν, άποφάσισε να γίνη Άρχαγγελος. Θέλεις να τὸν βοηθήσεις;

Η Ζισλαίν χαμήλωσε τὰ μάτια και ψέλλισε: «Θέλω».

Και οί πασαλινές κωδωνοκρουσίες που ήγουν από μακριά μοιάζουν σαν να εὐλογούν τὴν σωτηρία μιας άμαρτωλῆς ψυχῆς και τὴν άρχὴ μιας οικογενειακῆς εὐτυχίας.

ARMEΛ NTE AA ΦΡΕΝΕΖ

Εξυπνα 500)ο

ΕΞΗΓΗΣΙΣ

— Γιατί χτυπάει η καμπάνα;
— Φαίνεται πὼς κάποιος τραβάει τὸ σχοινί της.

ΔΥΣΚΟΛΙΑ

Μεταξὺ ταξιδιωτῶν:
— Σὰς έτυχε να κοιμηθῆτε καμιά φορά μέσα σὸ ἴδιο διαμέρισμα τὸυ Βαγκόν-Λί με έναν άλλον που ροχάλιζε δυνατά;
— Όχι. Προσπάθησα αλλά δεν τὸ κατάφερα.

ΤΙ ΗΘΕΛΕ ΝΑ ΚΑΜΗ;

— Αυτὸς ο κ. Χ. δεν ξεκόλλησε γόες σὲ ὅλο τὸ κοντσέρτο τὰ μάτια του από επάνω μου.
— Καθόταν δίπλα σου;
— Όχι. Ακριβῶς από πίσω μου.

ΤΟ ΜΟΝΟ

Τὸ άνδρόγυνιο πέφτει σὸ κρεβάτι για να κοιμηθῆ:
— Είναι ὅλα καλά κλεισμένα; ρωτᾷει η γυναίκα.
— Τὸ μόνο που πρέπει ακόμη να κλεισῇ είναι τὸ στόμα σου, άπαντάει ο άνδρας.

ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ

— Ο Άϊδρας μου δεν πίνει κρασί παρὰ μόνον όταν τὸ άρέσει εξαιρετικά τὸ φαί που τὸυ μαγειρεύω.
— Τότε δεν θά ξεδεύετε πολλά για κρασί.

ΠΡΟΤΥΠΟΣ ΦΥΛΑΚΗ

Στὸν νέο κατάδικο, ο διευθυντῆς τῶν φυλακῶν:
— Έδω ὅχνης τὸ πλεονέκτημα να εργάζεσαι ὅπου δουλεύει ὁ έλέας.
Ο κατὰδικος.— Α, έτσι; Τότε λοιπόν θ' άσχοληθῶ σὴν άεροπορία.

ΠΡΟΤΕΡΗΜΑΤΑ

Δυὸ κυρίες συζητοῦν για τὸυς συζύγους τῶν.
— Έσείς, κυρία μου, λέει η μία, είσθε πολύ εὐτυχῆς από αὐτῆς της άπόψεως. Ο σύζυγός σας είναι πολύ καλός. Είναι άνίκανος να κάνει τὸ παρομικρὸ κακὸ σὲ ὅποιονδήποτε, άνίκανος να χτυπήσει κι' ένα μικρὸ παιδί...
— Δυστυχῶς ὅμως...είναι άνίκανος να πλύνει και τὰ πιάτα...

ΛΙΣΘΗΜΑΤΙΚΕΣ ΣΤΙΓΜΕΣ

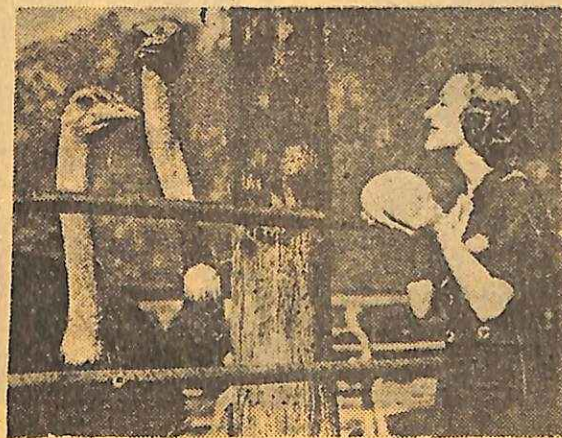
Έκείνος (με ποιητικὸ οίστρο): Π καρδιά τραβά λίγη τρυφερότητα...
Έκείνη: Κι' η δική μου λίγη μπουγάτσα!

ΠΑΣΧΑ ΣΤὸ Χόλλυγουντ

ΠΩΣ ΠΕΡΑΣΑΝ ΤΟ ΠΑΣΧΑ ΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ ΚΑΙ ΤΙ ΠΡΟΚΕΙΤΑΙ ΝΑ ΚΑΜΟΥΝ ΥΣΤΕΡ' ΑΠ' ΑΥΤΟ

ΤΟ ΠΑΣΧΑ τῶν Δυτικῶν, πὸ ἔχει προηγηθῆ, ὡς γνωστὸν κατὰ πολὺ τὸ δικὸν μας, εἰσπράσθηκε μὲ ξεχωριστὸ κέφι ἀπὸ τοὺς διαφόρους ἀστέρας, στὸ Χόλλυγουντ.

Επὶ τῇ εὐκαιρίᾳ αὐτῇ μιὰ μεγάλη ἀ-

Ἡ χαριτωμένη Ἄνν Σίρλεϋ εὐχαριστεῖ τὰς στρουθοκαμήλους τοῦ ζωολογικοῦ κήπου τοῦ Χόλλυγουντ για τὸ ὥραιο δῶρο που της ἔκαναν.

μερικανικῇ ἐφημερίδι ὑπέβαλε σὲ διαφόρους «στὰς» τὸ ἐρώτημα: «Πῶς βλέπετε τὸ Πάσχα και τί θά κάμετε ὕστερ' ἀπ' αὐτό».

Δημοσιεύουμε παρακάτω μερικὲς ἀπὸ τίς ἀπαντήσεις που πήρε.

Ἡ Τζέιν Τζερ Ρότσερς:

— Μὲ ρωτᾷτε τί σκέπτομαι για τὸ Πάσχα και τί πρόκειται να κάμω. Λοιπόν, εἶμαι τῆς γνώμης ὅτι τὸ Πάσχα εἶναι ἡ ὡραιότερη ἐορτὴ τοῦ έτους, για τί μεταξὺ άλλων συμπέτει και με τὴν ὡραιότερη ἐποχὴ τοῦ έτους: τὴν άνοιξη. Ὅσο για τὸ τί θά κάμω μετὰ τὸ Πάσχα εἰς ἀπαντῶ: δυὸ πράγματα: θά παραγγείλω τίς νέες μου τουαλέτες και τὰ φορέματα καί... θά πάρω τὸ διαζύγιό μου!

Ἡ Κάρολ Λόμπαρ:

Τὴν βοήθη ο ρεπόρτερ κρεμασμένη στὸ μπράτσο τοῦ συζύγου της Κλάρε Γκαίημπλ. Προτὸ ἀπατήσῃ στράφιμα και συνδουλεύει με τὸ δέμα τὸν γόητα σύζυγό της. Ἐκείνος τῆς ἀπήντησε μὲ ένα χαμόγελο και ἡ Κάρολ εἶπε:

— Τὸ Πάσχα; Εἶναι για μὲς τοὺς δυὸ μιὰ ἀπὸ τίς πιο μεγάλες γιορτές και για ένα ακόμη λόγο: για τί Πάσχα ήταν ὅταν ποταναπηθήκαμε. Τί θά κάμω μετὰ τὸ Πάσχα; Θά υἱοθετήσω ένα παιδάκι, μιὰ και δεν θέλει ὁ Κλάρε να κάμω ἐγὼ ἡ ἴδια ένα!

Ἡ Ρίτσελ Γκαίημπλ:

— Εἶναι ἡ μεγαλύτερη ἐορτὴ τοῦ

Χριστιανισμοῦ και τῆς Φύσεως. Θά τὴν περάσω ἐγὼ δρέποντας ἄνθη και κάνοντας μπουκέττα, ἀμέτρητα μπουκέττα για τὸ σπίτι μου!..

Ο Λάιονελ Μπάρρυμोर:

— Τὸ Πάσχα; Ἐορτὴ μοναχικὴ για ὅλον τὸν χριστιανικὸ κόσμο και ἰδιαίτε- ρως για μένα, για τί μου δίδεται ἡ εὐκαιρία να κλαδεύω τίς ἀγαπημένες μου τριανταφυλλίδες.

Ἡ Σίρλεϋ Τέμπλ:

— Ἀγαπῶ πολὺ τὸ Πάσχα για τί ὁ μπαμπᾶς μου φέρνει μεγάλα κόκκινα αυγά, γεμάτα ὁμορφες σοκολάτες και ένα ζωντανὸ κάτασπρο κουνελάκι!..

Ο Μίκυ Ρούνεϋ:

— Τὸ Πάσχα εἶναι ἡ χαρὰ κάθε ἀνθρώπου που ξέρει να φά- γει! Ὅσοι τρῶνε ἀπὸ συνήθεια λίγο ἢ κάνουν δίαιτα για λόγους υγείας, εἶναι πολὺ δυστυ- χεῖς κατὰ τὴν μεγάλη αὐτὴ ἐορτή.

Για ὅσους δεν τὸν ξέρουν, ἀποκαλύπτουμε ἐδῶ ὅτι ὁ Μίκυ εἶναι ένας μεγάλος φαγάς, μαγειρεύει δὲ και ὁ ἴδιος περί- φρημα.

—□□—

Θέλετε να μάθετε τώρα και τί δῶρα πασαλιότικα πήραν οί ἀστέρες;

Κατὰ κανόνα σχεδόν, ἦσαν αὐτὰ μεγάλα Πασχαλινὰ αυγά γεμάτα ἄλλα με λογῆς, λογῆς λιγούδιες: γλυκά, μπουμπ- νια, σοκολάτες κλπ., άλλα με ποδοίτια κομμάτια, και άλλα με διάφορα μπαμπέ- Ἔξαιρεση ὡς πρὸς τὴν πρωτοτυπία τῶν δῶρων τρῶς ἀπετέλε- σαν ἡ θελατικὴ Ἄνν Σίρλεϋ που πήρε ένα πραγματικὸ αὐτὸ στρουθοκαμήλου δερμὲ

Ο Λάιονελ Μπάρρυμोर, πέρασε τὸ Πάσχα περιποιοῦμενος τίς τριαν-

μὲ κόκκινες καρδέλλες και που ἦταν δῶρο εἰς ὁνομαστοῦ της φύλακος, στὸν ζωολογικὸ κήπο τοῦ Χόλλυγουντ, ἡ Σίρλεϋ Τέμπλ που ένας μικρὸς φίλος και θαυμαστῆς της τῆς προσέφερε ένα χαριτωμέ- νο κατὰλευκο κουνελάκι και ἡ Μπουνίττα Γκαίημπλ, σὴν ὁποία ἐπίσης ἐδώρησαν ένα ζων- τανὸ λευκὸ κουνελάκι και ε- να καλὰ ἡ γρωματιστὰ αυγά

Ἡ Μπουνίττα Γκαίημπλ με τὸ ζωντανὸ πασχαλινὸ δῶρο της

ΠΡΟΚΛΗΣΙΣ ΖΗΛΕΙΑΣ

α γέλιμα φίρο μου,
Σούστειλα γράμμα τσι άλλες τζόγια μου νά μου
στειλῃς πέρ μαντάτο ντί πόστα τίποτσι
όβολα νά κάω τὰ ναύλα μου γιά νά σοῦ ἀρριδώω φρε-
σκος, καί ἀμορόζος σὸ Τζάντε, γιά τὴν Πασχαλία.
Μέχρι τῇ ὥρας, τίποτσι δὲν ἔλαβα, καί μοῦ φαίνεται
πὼς οὔτε καί θά λάβω. Τόμου κι' ἔχεις αὐίκα μου
τσι οἰκονομικές σου στεναχωρίες, νά κάνης τὴ δουλεία
σου κι' οὔτε νά σέ νοιάζῃ τίποτσι γιά μένα.
Ἐγὼ λογαριάζω, ἄστρο τῇ μέρας μου, νά ἀπερά-
σω τὴν Πασχαλία, μὲ μία φαμίλια πού μὲ ἐνσιτά-
ρισε στὴν ἐπαυλὴ τῇ στο Μαρῶσι. Εἶναι μία πούλι

σέρια φαμίλια κι' ε-
χει ἑφτά-ὀχτὼ κορι-
τσόπουλα, κοπελλίε
παναπὴ σάν τὰ κρύα
τὰ νερά. Οἱ τρεῖς μά-
λιστα, εἶναι καί μὲλο
ἀμορόζες μὲ τὸ Νό-
νιο σου καί μοῦ τάζα-
νε πὼς θά τὴν ἀπε-
ράσωμε μπείκα. Ἡ
μία ἀπὸ τσι τρεῖς
τούτες εἶναι καθαρο-
μελάχροινη μὲ μαύρα
μαλλία καί ματίες
φλογερώτατες, μὰ τὸν
Ἄγιο! Ἡ δευτέρη εἶ-
ναι ξανθογάλανη σάν
τὸ κίτρινο τὸ σιτάρι,
τζόγια μου, κι' ἔχει
καί τὸ δέρμα τῇ ἄ-
σπρο—μπιάνκο πανα-
πὴ—καί τρανσπα-

ράντο πὸ φαίνονται οἱ φλέδες τῇ. Ἡ τρίτη εἶναι
καστανομπιρομπιλομάτα μὲ μάτι τσακίτικο πὸ σέ λυώ-
νει σάν δούτυρο τοῦ γαλάτου σὸ τηγάνι.

Μὲ κράζανε ντούνκουε καί οἱ τρεῖς τσου καί μοῦ τὰ
ρίζανε στὰ γεμάτα, φίρο μου. Καί μοῦπαε, νά πάω
σὸ Μαρῶσι γιά τσι γιορτάδες καί Μεγαλοπαρασκευά-
τικα νά βορτετζάρωμε τσι ἐπιτάφιοι. Μεγαλοσαββατιά-
τικα νά ἀναστήσωμε καί ἀπάνω τσι ντολτσέτες καί τὸ
φιλιὰ τῇ Ἀνάστασης νά δάλουμε τὸν κόμπο, ποῖα θά
μοῦ λάχῃ ἀπὸ τσι τρεῖς νά κάνω Ἀνάσταση, ψυχουλο
μου.

Νά σοῦ πῶ τὴ δεριτά, μὰ τὸ καμπαριό τοῦ Ἄ-
ριου, καί οἱ τρεῖς μοῦρχονται καί εἶναι κατὰ τὰ γούστα
μου καί τσι μεζοῦρες μου, ντούνκουε, θ' ἀπεράσω μία
Πασχαλία φίνα κι' ὁμορφὴ καί μὲλο τὸ ἄλλέγρο
καί θά κάω Χριστὸς Ἀνέστη μὲ κατὶ τζόγιες πὸ τσι
βλέψεις καί τσι λιμπίζεσαι.

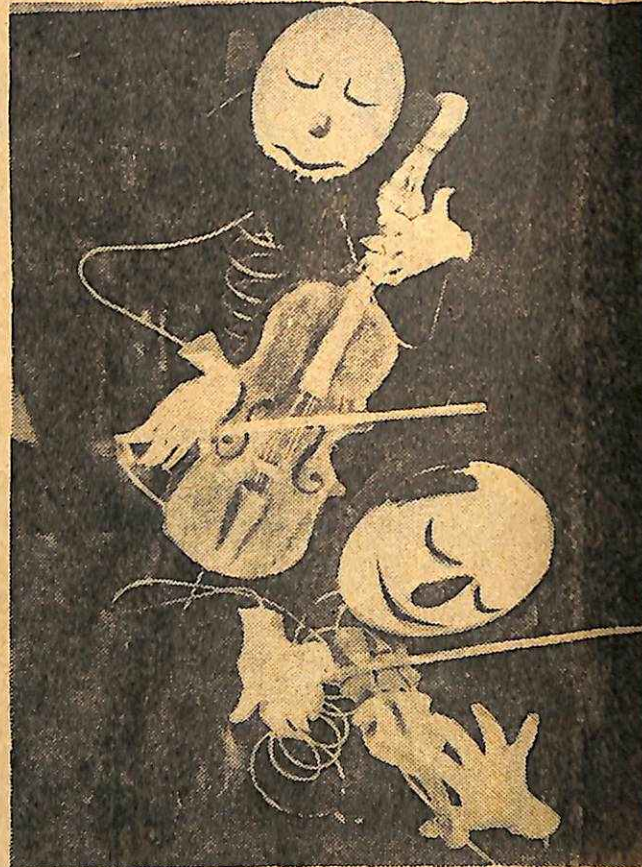
Ἐτσι μὴ μοῦ στεναχωριέσαι, ἄστρο τῇ μέρας μου,
πὸ δὲν θάμει σὸ Τζάντε νά φιλήσω τὰ κρινοδάχτυλά
σου ὄντας θάν τὰ ξεμουσκεύης ἀπὸ τὴ μπουγάδα, μὰ νά
παρηγοριέσαι γιὰτὶ ὁ ἀμορόζος σου καί ἀπὸ μακρὸν θά
ἐξυλλογιέται καί μ' ὅλο πὸ θάναι μὲ τσι ξανθομε-
λάχρυνες τσι κοπελλίε, σ' ἐσένα θάναι ἡ γνώση τοῦ
καί τὸ τσερβέλο τοῦ ὀλάκερο.

Χριστὸς Ἀνέστη, τζόγια μου, καί σέ γλυκοφιλῶ

Ο ΝΙΟΝΙΟΣ ΣΟΥ

Υ. Γ. Τώρα, ἂν δὲ θέλῃς νά συμβοῦνε ὅσα παραπά-
νω σοῦ γράφω, στείλε τὰ ὅβολα γιά τὰ ναύλα καί εἶμαι
ἀπύκω!

ΜΙΑ ΠΑΣΧΑΛΙΝΗ ΟΡΧΗΣΤΡΑ

Ἐνας Βέλγος εἶχε τὴν ἐμπνευση νά δημιουργήσῃ
μιά... πασχαλινὴ ὀρχήστρα (πάρὰ λίγο νά
ποῦμε...ὁ μὲ λέττα!) μὲ πασχαλινὰ αὐγά! Ἡ μέθο-
δὸς τοῦ εἶναι ἐξαιρετικὰ πρωτότυπη: ἔκαμε πρῶτα μιά
μικρὴ τρυπίτσα καί ἔδειασε τὰ αὐγά ἀπὸ τὸ περιεχό-
μενό τους. Ἐπειτα τὰ ζωγράφισε σὲ χαριτωμένα κε

φάλια, τὰ τοποθέτησε πάνω σὲ σοῦστες πού κατασκευά-
σε μὲ λίγο τέλι καί τοὺς ἔβαλε χέρια, μαλλιά, γένεια
κι' αὐτὰ μὲ λίγο χαρτί! Τὰ σπύρτα ἀντικατέστησαν τὰ
δοξάρια καί τίς μπαγκέτες. Ὁ κατασκευαστὴς τοῦ
σχυρίζεται πὼς μπορεῖτε καί σεῖς εὐκόλα νά κατορθώ-
σατε τὸ ἴδιο μὲ λίγα αὐγά καί μὲ λίγη... δεξιότητα!

Τὰ νέα τῆς γειτονιάς

ΛΑΜΠΡΗ!

Λαμπρὴ Μανιώ καί Πασχαλιά
Θά φιληθοῦμε μιά σταλιά
Κι' ἀντίρρησης οὐκ ἔστι...
Θά μοῦρθης σκέτη καί δειλὴ
Γιὰ τῆς Ἀγάπης τὸ φιλή
Καί τὸ Χριστὸς Ἀνέστη!
Μ' ἕνα φιλή σου ὁμολογῶ
Πὼς ἀνασταίνομαι κι' ἐγώ!
Ὅπως μοῦ φαίνεται σωστὸ,
Ἀμνὸ θά σοῦχω σουδλιστὸ
Νά τρῶς νά κάνης τοῦμπες.
Κι' ἔτσι γιά τὴν παρηγοριά
Θά πάρω καὶ σηκοταριά
Νά φτιάξωμε γαρδοῦμπες...
Νά σκάσῃ ὅλος ὁ ντουινιάς
Καί οἱ γαμπροὶ τῆς γειτονιάς!...

Κόκκινα θάχωμε αὐγά
Κι' ἔτσι λοιπόν, χωρὶς καυγᾶ
Μαζί σου θά τσουγκρίσω...
Θά θάλω ζόρι καί στατιὸ
Νά σοῦ τὸ σπάσω, θρὲ Μανιώ,
Γιὰ νά σέ λαχταρίσω!...
Χριστὸς Ἀνέστη θρὲ τρελλή
Καί σκάσε μου καί τὸ φιλή!

Ο ΜΠΟΣΙΚΟΣ

ΛΑΜΠΡΗ!

Δὲν μὲ σκοτίζουν οἱ γαμπροὶ
Ὅταν περνᾶω τὴ Λαμπρὴ
Μὲ ἄντρα πού' ἐν τάξει...
Πὸν τάχει ὅλα κι' ἀρκετὰ
Καί μέσ' τὰ μάτια μὲ κυτᾶ
Μὴ θρέξῃ καί μὴ στάξῃ!...
Ἐγὼ δὲν χάνω τὰ μυαλά
Σάν μ' ἔχη ὁ ἄντρας μου καλὰ
Γλέντι λοιπὸν μέσ' τὴν αὐλὴ
Θάχομ' ἄρνάκι σὸ σουβλί
Ἀφοῦ τὸ θέλεις ἔτσι
Καί πάρε καί σηκοταριά
Νά θάλωμε στὴ ψησταριά
Καί λίγο κοκορέτσι!...
Κι' ἔχω τὴ γνώμη πὼς αὐτὸ
Θά εἶναι γλέντι ζηλευτό!

Ἐτσι αὐτὴ τὴν ἐποχὴ
Ἄς κάνουμε ἀνκωχὴ
Γιατ' ἡ στιγμή ἐπέστη
Νά θροῦμ' ἀγάπης ἀγκαλιὰ
Χίλια νά δώσωμε φιλιὰ
Γιὰ τὸ Χριστὸς Ἀνέστη!...
Βάλε τ' ἄρνι στὴν ψησταριά
Καί θάρα καί μιά κουμπουριά!

Η ΜΑΝΙΩ

Διὰ τὴ πιστὸν τῆς ἀντιγραφῆς ΓΙΑΝΝ.

ΠΑΣΧΑΛΙΝΗ ΕΚΔΡΟΜΗ

ναῖκα ντικό μου, Τακουί, ἐμένα εἶπε:
— Καραμπέτ, μεταῦριο, Πάσχα ἐρχομένο ἐνε-
ται.

— Πάσχα-μάσχα φιλάν φιστίχ, ἐγκὼ ντέν ἡσέρω.
— Πάσχα τζάνουμ, μεῖλο ἑορτὴ ἐνεται...
— Ἰστέ ἐγκὼ Ἰλαμπιρὴ ἡσέρω, Ἰλαμπιρὴ ἐνεται...
— Ἀφεριμ!... Ἰλαμπιρὴ—Πάσχα, τὸ ἴντιο προῖ-
μα λαάμενο κάνει... Ἰστέ, Καραμπέτ, συλλοισμένο ἔκα-
ες πὸν τὰ ἱκάνωμε Ἰλαμπιρὴ...
— Ἰσπίτι ντικό μας, Τακουί, Ἄρνι σουδισμένο ἐν-
εται, Ἰστέ κοκορέτσι: ἄντερα-μάντερα κοτσίδα τυλιγ-
μένο, σούλδα περασμένο νά ἰφῆνεται!... Τσὸκ αὐγά
ροῦζ θαμμένο νά ἱ-
κάνης, Ἰστέ Ἰλαμπι-
ρὴ ὁραῖο προῖμα πε-
ρασμένο νά ἱκάνωμε!..
Ἀμάν!

— Γιόκ Καραμπέτ!
Πάσχα ἐρχομένο ἐνε-
ται, ἀμὰ μόντα εἶνε
ἱταξέιντι τζάνουμ κα-
νωμένο νά ἐνεται, ἱ-
στέ ἐκντρομή, χωριό-
μοριό, ἐξοχή-μεξοχή
ντέν ἡσέρω, ἀμὰ κα-
λὸ κόσμο ἐκντρομὴ
πακίμενο ἐνεται Πά-
σχα ἱκάνη!..
— Ἀμάν! Ἀμάν!..
Καινούργια μόντα ἐ-
νεται. Τακουί, τατλί
Τακουί, Ἰλαμπιρὴ, ἱ-
σπίτι ντικό τοῦ κόσμου
κατισμένο ἱκάνει, με-
ῖλο ἑορτὴ—γχοράντ φέτ— νά ἐνεται...
— Γιόκ Καραμπέτ, γιόκ... Ἰστέ ἐκντρομικὸ σῦλλοο
πακίμενο Ὀλυμπία, ἀκολουτημένο τὰ ἱκάνωμε.

— Ὀλυμπία-κολυμπία ἐγκὼ ντέν ἡσέρω, ἀμὰ κο-
λυμπία τέλει, κολυμπία νά ἐνεται.
— Ὀλυμπία τζάνουμ!..
— Ὀλυμπία-μουχαλεμπία ἐγκὼ ντέν ἡσέρω...
— Ἀρχαῖο ἄλμα ἐνεται, Ἰστέ Ἐρμιτὴ Σπραξινέλη
τὰ ἱδλέπωμε, ὕμνὸ ἄντρα εἶναι.

— Ἐντεσπὴζ Τακουί... ἐντεσπὴζ! Ὑμνὸ ἄντρα τέ-
λει νά ἱδλέψῃς; Ἰλαμπιρὴ βοήθεια ντικό μας ἐνεται,
ἱκάνε εἰς, ὕμνὸ ἄντρα νά ἱδλέψῃς... ἐντεσπὴζ...
— Ἀμάν Καραμπέτ...
— Γιόκ Τακουί!..
— Ἰστέ, ντέν τέλει Ὀλυμπία, πακίμενο νά ἐνεται
Μετέωρα... ἄλλο ἐκντρομὴ, σῦλλοο τὰ ἱκάνη, Μετέωρα.
— Κομμάν;
— Μετέωρα! Ἰβουὸ ἱπιστὸ ἐνεται, ἱδράχο ἐπάνω
ἱμοναστῆρι φοτεμένο ἐνεται, ἀμὰ ἱκάνη ντέν ἔκει, ἱ-
καλὸν ἱμπάινει, ἀνεβάσμένο ἐνεται...
— Ντελὴ ἄντραπο ἔισα; Τακουί! Ἰκαλὸν ἐγκὼ
μέσα ἱμπάινω, ἀνεβάσμένο ἐνοῦαι; Ντέν πακίνο τζά-
νουμ!... Ντέν πακίνο...
— Κόσμο πολὺ πακίμενο ἐνεται...
— Ἐτελοντὴ φαντάρο Νορβηγία πακίνο ἀμὰ τέ-
λεις εἰς, ἀμὰ ἱκαλὸν ἀνεβάσμένο Μετέωρα-Πετέωρα
γιόκ!..
— Καί Πάσχα πὸν τὰ ἐνεται;
— Ἰσπίτι ντικό μας, Τακουί, μεῖλο ἐνεται, Ἰστέ
ἱδὲ ἱφῆμένο ἄρνι τὰ ἱκάνωμε, Ἰστέ ἐγκὼ τὰ λέω:
Χριστὸς Ἀνέστη, σὺλημένο ἐσένα τὰ ἱκάνω!..
Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Γυναίκες του Βυζαντίου

Α NAMEΣΑ στις εύγενείς κοπέλλες, της Βασιλευσύνης— κόρες πατρι- κίων και μαγίστρων, στρατηγών και τιτλούχων— ξεχώριζε η 'Α- γάθη, η κόρη του πατρικίου Πέτρου. Ήγλη, θεωρητική με άρχοντική κορ- μωσασιά και βασιλικό θάδισμα, με κανονικά αδρά χαρακτηριστικά έμοια- ζε με ζωντανέμένο αρχαίο άγαλμα. Στο διάβα της, οι άντρες στεκόντουσαν έχωμοι: από την καλλονή της, και οι γ αίες δάγκαναν τὰ χείλη από ζηλο- τυπία.

Μά η ζηλοτυπία αυτή δεν ήταν δικαιο- λογημένη. Όσο κι' αν ήταν όμορφη, όσο κι' αν ήταν πλούσια, όσο κι' αν ήταν νόφη περιζήτητη για τὰ χαρίσματά της από όλους τους άρχοντες, η 'Αγάθη δεν απέδωπε σε κοσμικές επιτυχίες. Ό θαν- μασιός των ανδρών δεν την συγκινούσε καθόλου και ολόκληρη η σκέψις και η ψυχή της φαινόταν αλλού προσηλω- μένες: Όποιος ήθελε να την δει ή να την συναντήσει, ήξερε πως θα την εύρι- σκε τὸ πρωί να βγαίνει από κάποια εκ- κλησία όταν θ' απέλυε ο Όρθρος, ή τὸ δειλινό όταν οι καμπάνες έσήμαιναν γλυ- κόλαλα τὴν ώρα τοῦ Έσπερινού.

Τὴν υπόλοιπη μέρα τὴν περνούσε με προσευχές και ελεημοσύνες, και ήταν πασίγνωστο στὴν Βασιλεύουσα ὅτι ή Κόρη 'Αγάθη απέκρουε κάθε πρόταση γάμου, γιατί, μολοντί δεν είχε ἐπίση- μα κατ'ή μοναχή, είχε ἀφιέρωσε τὴν ἀ- γνότητά της στὸν Χριστό και ἀκολου- θώντας τὸ τρανὸ παράδειγμα τῆς 'Αγίας Αἰκατερίνης, τῆς 'Αλεξανδρινῆς άρχον- τοπούλας, είχε ὀρκισθῆ να γίνει Έκεί- νου νόμφη πῶμα ἀρετῶν συνθησμένο στὴ θεολογικήτη ἐκείνη ἐποχή.

Τὸ μεγαλύτερο μέρος τῆς προίικας της ή 'Αγάθη, τὸ ἀφιέρωσε στὴν ἱδρυση γηρο- κομείου ὡς πρὸς τὸ φτωχοὶ γέροι, ἀνίκαν: πιά για ἔργα, εὗρισκαν ἄστυλιν και περιθαλψη, και ἐκεῖ περνούσε τὸν περισ- σότερο καιρὸ της.

— — —

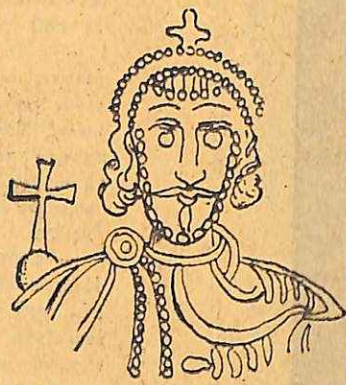
Ήταν τότε ή ἐποχή τῆς εἰκονομαχί- ας και στὸν βυζαντινὸ θρόνο καθόταν ὁ γυνὴς τοῦ Δεόντος τοῦ 'Ισαύρου ὁ Κων- σταντίνος, πού ἔμεινε γνωστός στὴν ἱ- στορία με τὸ χλευαστικὸ ἐπώνυμο τοῦ Κοπρώνυμου, γιατί δὴθεν κατὰ τὸ βάπτισμά του είχε λερώσει τὴν ἁγία κο- λυμβήθρα.

Όπως ὅλοι οἱ εἰκονομάχοι, ὁ Κων- σταντίνος κατεδίωξε και ἐκείνους τὰ μο- ναστήρια πού ἀπορροφούσαν τόσο ἀνθρώ- πιν οὐλὴ, χρήσιμο σε ἄλλα ἔργα ἀπα- ραίτητα για τὴν διοίκηση και τὴν προό- δο τῆς Αυτοκρατορίας. Θέλοντας ὅμως νὰ δείξει ὅτι ή καταδίωξις αὐτὴ δεν στρεφόταν και κατὰ τῶν ἔργων φιλαν- θρωπίας, ὁ Κωνσταντίνος ἔκανε συχνὰ ἐπισκέψεις σὰ διάφορα νοσοκομεία και ἄστυλιν. Στὴν μιά μέρα ἐπεσκέφθη και τὸ γηροκομείο πού είχε ἱδρύσει ή 'Α- γάθη.

Τὴν ἐποχή ἐκείνη ή κόρη τοῦ πατρι-

ΑΓΑΘΗ

ΜΙΑ ΟΜΟΡΦΗ ΚΑΙ ΕΥΣΕΒΗΣ
ΠΑΤΡΙΚΙΑ. — ΜΙΑ ΣΥΝΑΝ-
ΤΗΣΙΣ ΜΕ ΤΟΝ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΑ.
— ΒΑΣΙΛΙΚΗ ΕΡΩΜΕΝΗ. — ΤΟ
ΣΚΑΝΔΑΛΟ ΞΕΣΠΑ. — ΠΙΣΩ
ΣΤΟ ΜΟΝΑΣΤΗΡΙ

Ό έρασστής τῆς 'Αγάθης, Κων-
σταντίνος ὁ Κοπρώνυμος.

κίου Πέτρου δεν ἦτο πιά νέα! είχε πι-
θανώτατα ὑπερβῆ τὰ σαράντα. Δικτηρού-
σε ὅμως τὴν ἐπιδολική της ἐμφάνισι.
τὴν λαμπράσια κορμωσασιά της, τὸ ὑ-
περήφανο θάδισμα. Ότι είχε χάσει σὲ
δρυσία, τὸ είχε κερδίσει σὲ μεγαλοπρέ-
πεια.

Ό Κοπρώνυμος τὴν εἶδε με θαυμασμό,
και γοητευμένος τὴν συνεχάζει για τὴν
λειτουργία τοῦ ἱδρυματός της. Τῆς ὑπε-
σθέθι μάλιστα και οἰκονομική ἐνίσχυσι
τοῦ γηροκομείου της. Πράγματι, τὴν ἐ-
πομένη, ἀντιπρόσωποι τοῦ Παλατιοῦ ἤλ-
θαν κομίζοντας τὴν βασιλικὴ δωρεά, πού
δεν περιωριζέτο μόνον σὲ χρήματα ὑπὲρ
τοῦ ἱδρυματος, ἀλλὰ περιελάμβανε και
βαρύτιμα κοσμήματα πρὸς τὴν ἰδρυτριά
του.

Στὴν ἀρχή, ή 'Αγάθη δρέθηκε σὲ δύσ-
κολή θέσι. Τί θὰ ἔκανε; Θὰ ἐπέστρεφε
τὰ βασιλικά δώρα, ὅπως είχε ὑποχρέω-
ση, αὐτὴ πού είχε ἀφιέρωθι στὸν Θεό;
Ή θὰ τὰ κρατούσε;

Όπως τὴν ἐποχή πού ὅλη ή Κωνσταν-
τινούπολις μιλούσε για τὴν καλλονή της,
ὁ θαυμασιός τοῦ αυτοκράτορος νὰ μὴν
τῆς ἔκανε μεγάλην ἐντύπωση. Τώρα ὅ-
μως, πού ή ὁμορφιά της είχε ἀρχίσει νὰ
μαραίνεται, και είχε λείψει τὸ θυμίαμα
τοῦ θαυμασμοῦ πού τὴν κύκλωνε ὡς τό-
τε, ή 'Αγάθη ἐνοιωσε νὰ ξυπνᾷ μέσα της
ζαφνικά ή καθυστερημένη γυναικεῖα
φιλαρέσκεια.

Στὸς θρασείς πού είχαν τολμήσει νὰ
τὴν εἰρωνεύθουν ὅτι «γέρασε», θ' ἀπαδεί-
κνυε τώρα πὸς ἐξυκολοθεύσε πάντοτε
νὰ γοητεύη.

Δὲν ἀργήσε πρᾶγματι νὰ ξαναδωθῇ
με τὸν αυτοκράτορα Κωνσταντίνου και
τὴ σεμνή και αὐστηρή κοσμοκαλογοραία ἄρ-
χισε νὰ δρῇ σὲ ξεχωριστὸ δέλητρο στὸν
ὄψιμο αὐτοῦ βασιλικὸ θαυμασμό και πρὶν

Ἀπὸ τὴν ἄγνωστη ἱστορία μας

περάση πολὺς καιρὸς ή σιγανοπαπαδιά...
πού ὡς τότε διεκήρυσσε ὅτι είχε
ἀφιέρωθι στὸν Θεό, ξεχνώντας σὲ λί-
γο βρικούς και ταξίματα, ἐγκατεστάθη
στὰ βασίλεια ὡς ἐπίσημος, σκεδόν,
βασιλικὴ ἐρωμένη!

— — —

Στὴς ἐορτές, στὴς δεξιώσεις, ἐμφανίζό-
ταν τώρα ή 'Αγάθη δίπλα στὸν αυτοκρά-
τορα! και οἱ πατρίκιοι και οἱ μεγάλοι
τιτλοῦχοι, προβλέποντας πὸς δεν θ' ἀρ-
γοῦσε ή ἡμέρα νὰ τὴν προσφωνήσῃ Ἀ ὁ-
γούστα, φρόντιζαν νὰ τὴν κολλαέ-
ουν με κάθε τρόπο. Καί μέσα στὴν χλιδὴ
τοῦ παλατιοῦ, ζωογονημένη ἀπὸ τὸν ὀ-
ψιμο αὐτὸν ἔρωτα, λαμπροστόλιστη σὰν
εἰδωλο, ή 'Αγάθη φαινόταν πὸς ξανά-
δρῇ τὴν παλὴά ὁμορφιά της, ὅπως
μερικὲς ὄψεις φθοροπορινὲς μέρες θυμί-
ζουν τὴν ἀνοξιάτικη καλωσύνη, και κά-
νουν τὰ δέντρα νὰ πετοῦν καινούργια
φύλλα.

Μά ὁ λαὸς δεν μπορούσε εὐκόλα ν' ἀ-
νεχθῇ τὸ σκάνδαλο. Ή γυναίκα αὐτὴ πού
στὴν νεότητά της είχε ἀποκρούσει το-
σοὺς μνηστῆρες, διακηρύσσοντας τὴν ἀ-
φοσίωσή της στὸν Θεό, κινούσε τώρα ἀ-
κράτητῃ τὴν εἰρωνεία με τὴς ὄψεις
τρέλλας της. Καί ὁ λαὸς τῆς Κωνσταν-
τινουπόλεως είχε ἐλευθερία πού δύσκολα
στὰ χρόνια μας μπορούμε νὰ φαντασθου-
με. Σατύριζε, ἀπεδοκίμει ή ὑπέδωλλε
διάφορες ἀξιώσεις στὴς μεγάλες σγκεν-
τρώσεις τοῦ Ἰπποδρόμου, ὅπου πα-
ρίστατο ὁ βασιλεὺς, με ἐλευθεροστομία
και θάρρος μοναδικὰ ἴσως στὴν ἱστορία.
Οὕτε στὴν ἀθηναϊκή Έκκλησία τοῦ Δη-
μου, τὸ πλῆθος δεν είχε τὸ θάρρος νὰ ἐκ-
φράξῃ τόσο ἀπροκάλυπτα τὴ γνώμη του
για κάθε τι. Καί κάποια μέρα μεγάλης
πανηγύρεως, πού ὁ Κωνσταντίνος πα-
ρουσιάσθηκε στὸ αυτοκρατορικὸ θεωρεῖο
τοῦ Ἰπποδρόμου ἔχοντας δίπλα του καί
τὸν ταστόλιστῃ τὴν 'Αγάθη, ὁ λαὸς πού
τὴν ἀποκαλοῦσε περιπαικτικὰ «Πῆρ-
γάθη», ἔσπασε σὲ εἰρωνικά «έλια»!

— Ή 'Αγάθη ἐγέρασε, μὰ ἐσύ, βασι-
λεῦ, τὴν ξανένοιωσε! φώναξε με τολ-
μῆ οἰκειότητα τὸ πλῆθος.

Τὸ πείραγμα ὅθιξε κατάκαρδα τὴν
πατρίκια. Μὰ δεν ἐτόλμησε νὰ ζητήσῃ
τὴν τιμωρία τῶν ἐνόχων για τὸ γονόρ-
ο, εἰδὲς ἀστείον τους. Έννοησε πὸς αἱ μὴ
νεανικὴ παρεκτροπὴ μορπὴ κάποτε νὰ
συγχωρηθῇ, τὸ ἀργοπορημένο εἰδύλλιο
της πού ἐρχόταν σὲ τόση ἀντίθεσι με
τὴν προηγουμένη ζωὴ της, μόνον τὸν
χλευασμὸ και τὸ γέλιο μπορούσε νὰ
προκαλέσῃ.

Καί ή 'Αγάθη πικραμένη, μετανοημέ-
νη, κατὰκαρδα πληγωμένη, ἔφυγε σὲ ἄ-
γες μέρες ἀπὸ τ' ἀνάκτορα. Καί τὸ ράσο
ἐκέπασε ὁστικὰ τὴν πρόσκαιρη αὐτὴ
παρεκτροπή.

Κ. ΣΦΑΕΛΑΟΥ

Ένα συγκινητικό πολεϊκό διήγημα

Ο ΑΓΝΩΣΤΙΟΣ ΠΟΛΕΜΙΣΤΗΣ

Ιοι Βόλφγκαγκ
ράϊνερ

τως, για νὰ μπορέσουν νὰ φέρουν σὲ αἴ-
σιο τέλος τὴν μεγάλη περιπέτεια. Ή
Λίτσα, ή Έλσα, ή Γκρέτα και ὅλα τὰ
ἄλλα τὰ κορίτσια είχανε τώρα ἄλλες ἀ-
σχολίες, πολὺ σοβαρότερες. Δὲν τοὺς ἔ-
μενε πιά καιρὸς νὰ ἀσχολοῦνται ὅσο θὰ
ἔπρεπε και ὅσο θὰ ἤθελαν με τὴν 'Αφ-
κνες.

Κι' ἐκείνη περνούσε τώρα τὴς περισ-
σότερες ὥρες ὁλομόναχη. Ἄν μπορούσε
τουλάχιστον νὰ κάνη κάτι κι' αὐτὴ, νὰ
ραγῇ χρήσιμη στὴν πατρίδα, τὴν στιγμή
πού και τὰ μικρὰ παιδιὰ ἀκόμη πρόσφε-
ραν κάποια ὑπηρεσία! Ἐπλεξε δέδια
ἀπὸ τὸ πρωί ὡς τὸ βράδυ κάλτσες, γάν-
τια, φανέλλες για τοὺς στρατιώτες. Μὰ
δὲν εὗρισκε ἀρκετὴ αὐτὴν τὴν ὑπηρεσία.
Θὰ ἤθελε νὰ κάνη κάτι καλύτερο, κάτι
τιὸ χρήσιμο.

Κάποιο ἀπόγευμα πέρασε ή Λίτσα νὰ
εἶς κάνη μιά σύντομη ἐπίσκεψη. Κι'
ἔρχισε νὰ τῆς διηγήτῃ για τὴς διαφορὲς
ἀσβολίες πού είχε ἀπὸ τὸ πρωί ὡς τὸ
βράδυ. Ή Λίτσα ἦταν ἐθελοντὴς σὲ μιά
ὀργάνωση πού φρόντιζε για τὴν ψυχαγω-
γία τῶν στρατιωτῶν τοῦ μετώπου. Τοὺς
ἔστελνε βιβλία, περιοδικὰ, διωοργάνω-
νε ἐιδικὲς συναυλίες τοῦ ραδιοφώνου
για τοὺς στρατιώτες κ. ο. κ. ε.

— Ἄγκνες, τῆς εἶπε, ἔχω μιά ἰδέα.
Μπορεῖς, μού φαίνεται, νὰ δοηθῇς κι'
ἐσύ ἀπὸ τὸ κρεβάτι σου, τὸ ἔργο μας.
Ἰσχύουν σὲ μέτωπο πολλοὶ στρατιῶτες
πού δεν ἔχουν συγγενεῖς ή φίλους στὸν
κόσμο και ζητοῦν νὰ ἀλληλογραφεῖ, με
νέες για νὰ τοὺς λένε τὴς ἐντοπώσεις
τους ἀπὸ τὸ μέτωπο και νὰ μαθαίνουν τί
γίνεται σὲ ἐσωτερικὸ. Σήμερα ἀκριβῶς
μὰς ἔστειλαν μερικὰ ὀνόματα και τὴς δι-
ευθύνσεις τέτοιων στρατιωτῶν.

Τὰ μάτια τῆς Ἄγκνης ἀστράψαν ἀπὸ
χαρὰ. Πόσο ὥραια θὰ ἦταν ἀλήθεια νὰ
μπορέσῃ νὰ γίνῃ ὁ παρήγορος ἄγγελος
ἐνὸς στρατιώτου πού δοισκόταν σὲ με-
τώπο, και πού δεν είχε κανένα, μὰ κα-
νένα σ' αὐτὸν τὸν κόσμο, πού νὰ ἐνδια-
φέρεται γι' αὐτόν! Πόσο ὥραια πράγμα-
τα θὰ τοῦ ἔγραφε για νὰ τὸν κάνη νὰ
ἐξαγῇ τὴν μοναξιά του, νὰ εὐχαριστῇ
θῇ, νὰ διασκεδάσῃ!

— Σὲ παρακαλῶ, Λίτσα, εἶπε, Φέρε
μου αὐτοὺς κίβλους για πέτοια διαβῆναι.

— Ἄ, ὅχι, εἶπε ή Λίτσα. Αὐτὸ δεν
γίνεται. Ή ἀλληλογραφία γίνεται ἐντε-

Ἰπῆρχαν και ἀπὸ τὰ δυο μερῇ
πολλοὶ τραυματίαι

νὰ ἐντελῶς ζωντανέμένο; Αὐτὸ δεν
μπορούσε νὰ τῆς τὸ εἰπῇ οὔτε ὁ γιατρός.

— Τὰ μόνα φάρμακα πού ἀπομένουν
τώρα πιά εἶναι ὁ χρόνος και ή ὑπομονή,
ἔλεγε. Εἶναι δέδια δυσάρεστα ὅταν
καρτείνωνται πολὺ. Εἶνε ὅμως ἐντελῶς
ἀσφαλῇ.

Καί ἔκανε ὑπομονή ή Ἄγκνες ὅσο
περισσότερο μπορούσε. Ή ἀλήθεια εἶναι
ὅτι τὸν πρῶτο καιρὸ δεν τὴν ἀφιναν και
οἱ φίλες της νὰ σπενωχωρηθῇ. Ἐρχόν-
τουσαν ὅσο πῶς τακτικά μπορούσαν νὰ
τῆς κάνουν συντροφιά, ἔφταναι μαζί τους
τὸ κέντημα, τὸ πλέξιμο ή ὅτι ἄλλη δου-
λειά είχαν και ἔμεναν ὥρες ὁλόκληρες
κοντὰ σὲ πλεονὸς τῆς προσπαθώντας νὰ
τῆς κάνουν ὅσο μπορούσαν πῶς εὐχάριστη
τὴν ὥρα. Μὰ ἀπὸ τὸν Σεπτέμβριο κι' ἐ-
δῶθε τὰ πράγματα ἄλλαξαν. Ή Έλσα, ή
Γκρέτα, ή Λίτσα και ὅλες οἱ ἄλλες φίλες
της, δεν είχαν πιά τόσο καιρὸ ὥπως
παῖν. Ό πόλεμος πού εἶχε ξεσπάσει γα
μὴν ἀκόμη φορὰ ἐπάνω ἀπὸ τὴν πατρί-
δα τους, ἔδωσε ξαφνικά καινούργια κα-
θήκοντα και καινούργιες ὑποχρεώσεις σὲ
ὅλους και σὲ ὅλες. Ἐπρεπε νὰ προσφέ-
ρουν ὅλοι τὴς ὑπηρεσίες των, ἄνδρες, γυ-
ναῖκες, μικροὶ, μεγάλοι, ὅλοι ἀναγκα-

Η ΑΓΚΝΕΣ ἦταν ἐκείνη τὴν ἡμέ-
ρα ἀκόμη πῶς μελαγχολικὴ ἀπὸ
κάθε ἄλλη φορὰ. Ἐκπλωμένη σὲ
κρεβάτι, τῆς συλλογιζόταν πὸς
πῶς εὐτυχισμένες ἦταν οἱ φίλες της πού
μπορούσαν και γύριζαν ἐλεύθερες και
φαινόταντες χρήσιμες στὸν ἑαυτὸ τους
καί σὲ τοὺς ἄλλους.

Ἐκείνη είχε τραυματισθῇ βαρεῖα σὲ
κάποιο αὐτοκινητιστικὸ δυστύχημα και
ἔφου πάλαιψε δύο ὁλόκληρους μῆνες με
τὸν θάνατο, δοισκόταν τώρα ἀκόμη κα-
τάκοιτη, περιμένοντας ἀνυπόμονα τὴν ή
μέρα πού θὰ μπορούσε νὰ ξαναζήσῃ κι'
προκαλέσῃ.

Καί ή Ἄγάθη πικραμένη, μετανοημέ-
νη, κατὰκαρδα πληγωμένη, ἔφυγε σὲ ἄ-
γες μέρες ἀπὸ τ' ἀνάκτορα. Καί τὸ ράσο
ἐκέπασε ὁστικὰ τὴν πρόσκαιρη αὐτὴ
παρεκτροπή.

λως άνώνυμο. Οά παραδίνης τὰ γράμμα-
τα που θά γράφης στήν οργάνωσή μας,
κι' εμείς θά φροντίζουμε γιά τήν απο-
στολή τους και θά σου διαβιιάζουμε τήν
άπάντησή. Τό πολύ-πολύ μπορείς να
γράψης τό μικρό σου όνομα άν δέν θέ-
λεις να χρησιμοποιήσης ψευδώνυμο. Τι-
ποτ' άλλο όμως.

Τήν άλλη μέρα παρέδωσε ή "Αγκνες
στήν Λίζα τό πρώτο της γράμμα πρὸς
τόν άγνωστο τοῦ μετώπου. Ήταν ένα
πολυσέλιδο γράμμα μέσα στο όποιο τοῦ
διηγόταν πόσο δυστυχισμένο αισθανόταν
τόν έαυτό της που ήταν αναγκασμένη να
φυλάξη τό κρεβάτι, και πόσο χαίροταν
πού θά μπορούσε να διασκεδάξή λίγο με
τά γράμματά της ένας πολεμιστής. «Σας
υπόσχομαι να είμαι πολύ τακτική και ε-
πιμελής στήν αλληλογραφία μου, έγραψε
στο τέλος, και έλπίζω ότι θά κάνετε και
εείς τό ίδιο».

Η άπάντησή δέν άργησε να έρθη. "Ο
άγνωστος πολεμιστής τήν ευχαριστούσε
για τό γράμμα της που, καθώς έγραφε,
τοῦ είχε δώσει μεγάλη χαρά, τής έγραφε
διάφορες λεπτομέρειες από τήν ζωή
τοῦ μετώπου και τής εύχόταν να μπορέ-
ση πολύ γρήγορα να εγκαταλείψη τό
κρεβάτι. "Ο γραφικός του χαρακτήρας
και ό τρόπος με τόν όποιο έγραφε, προδύ-
ναν ένα άνθρωπο που βρισκόταν σε άνώ-
τερο πνευματικό επίπεδο και που είχε ά-
γνά και ειλικρινή αισθήματα. Η Λίζα
δέν πρόφθανε να πληγυνόφερν ή γράμμα-
τα και πότε-πότε όταν βρισκόταν στα κά-
φια της, τής άρρεσε να πειράξή τήν "Αγ-
κνες λέγοντάς της πώς ήταν εύτύχημα
ότι ό άγνωστος τοῦ μετώπου ήταν στ' α-
λήθεια άγνωστος.

— "Αγκνες, νομίζω πώς είσαι τρελλά
έρωτευμένη μ' αυτόν τόν άνθρωπο που
ούτε άντικρύσεις ούτε θ' άντικρύσης ποτέ
στήν ζωή σου.

— Πούς ξέρει; είπε ή "Αγκνες. "Υ-
πάρχουν τόσες συμπτώσεις στήν ζωή...

— — —

Πέντε δόλοκληρους μήνες διακοῦσε ή
αλληλογραφία αυτή, με τόν ίδιο πάντοτε
ξήλο. Κατά τό τέλος τοῦ τετάρτου μηνός
ή "Αγκνες είχα γράψει στον άγνωστο
ότι τό πόδι της είχε γίνει πιά έντελώς
καλά και ότι σε λίγες ημέρες θά άνε-
λάμβανε ύπηρεσία σε κάποιο στρατιωτικό
νοσοκομείο, επειδή ήταν φοιτήτρια τής
ιατρικής. αλλ' άποσώχεται, έν τούτοις
πως αυτό δέν θά με έμποδίση στο να
έξακολουθήσω να είμαι πάντοτε τακτική
στήν αλληλογραφία μου, έγραψε στο τέ-
λος.

Κι' ή "Αγκνες μίσησε τήν απόγερσή
της. Μ' όλα αυτά που τήν έμεινε στ'
αλήθεια πούθε καμιά έννοια πάντοτε
με μεγάλη ποσότητα στήν άγνωστο. Ήχε
φύγη πιά από τό Βερολίνο κι' βρισκόταν
σε κάποιο στρατιωτικό νοσοκομείο, στα
μετόπισθεν. Στο νοσοκομείο αυτό τής έ-
πέλενε τακτικά ή Λίζα τά γράμματά
τοῦ άγνώστου. Εμφανικά όμως τά γράμ-
ματά του έπαψαν να έρχονται. Η "Αγ-
κνες έγραψε και ξανάγραψε στήν Λίζα
για να μάθη μήπως είχε παύσει να
έρχεται ή μήπως ύπόκειτο κάποια
παραπομπή για τήν άγνωστο. Μά κι ή
Λίζα έβλεπε τίποτα. Έπαιναν στενάζοντα
πως δέν ήξερε τίποτα. Μαζεύει ιδέες εί-

χαν άρχίσει να θανατίζουν τό μυαλό της
"Αγκνες. Ήχε γίνει πάλι μελαγχολική
και πολλές φορές έδινε τό μικρό της
μαντηλάκι για να σκουπίση μυστικά μι-
ρικά δάκρυα. Οί φόβοι της είχαν γ' η
ακόμη μεγαλύτεροι, επειδή είχε άκούση
ότι τις τελευταίες ημέρες είχαν ζωηρέ-
ψη οί έλθροπραξίες στο μέτωπο και ή
πύρριαν κι' από τις δύο μεριές περισσο-
τεροι νεκροί και τραυματίες από κάθε
άλλη φορά. Αυτό τό έδωσε άλλωστε
και στο μικρό στρατιωτικό νοσοκομείο
πού έρχόταν. Τά άδεια κρεβάτια, που
δέν ήταν και ες άρχής πολλά, είχαν γεμί-
ση όλα και ή "Αγκνες, καθώς κι οί άλλες
νοσοκόμες, δέν πρόφταναν να σταθούν.

— "Αδελφή "Αγκνες, είπε στήν νέα
ένα θράδυ ή προϊσταμένη. "Απόψε φο-
ράμαι ότι ή ύπηρεσία σας δέν θά είναι
εύχρηστη. "Ο στρατιώτης Ρούντολφ Μ.,
στον δεύτερο θάλαμο, δέν θά ξημερώση
ίσως.

— Μά ή διανοητική του κατάσταση
είναι έντελώς καλή, είπε ή "Αγκνες.
Πρό δέκα λεπτών ακόμη μιλούσα μαζί
του και μου έδωσε τήν έντύπωση πώς
δέν είχε τίποτα τό σοβαρό.

— Τό ξέρω, άπάντησε ή προϊσταμένη.
"Αλλά δυστυχώς αυτό είναι έντελώς
φαινομενικό. "Ο άρχίατρος περιμένει μια
φοδερή κρίση που κατά πάσαν πιθανότη-
τα θά είναι θανατηφόρος. Φροντίστε να
τοῦ κάνετε εύχρηστικές τις τελευταίες
του στιγμές. "Ισως έχει γυναίκα, γυναίκα,
παιδιά... Ρωτήστε τον με τρόπο για τις
τελευταίες του επιθυμίες.

"Όταν έμεινε μόνη ή "Αγκνες άρρισε
να κλαίει δυνατά. "Ο άγνωστος γι' αυτήν
πολεμιστής Ρούντολφ Μ., δέν θά ξημε-
ρωνε ίσως. "Αδελά της έφερε στο μυαλό
της κάποιον άλλον άγνωστο πολεμιστή
από τόν όποιον είχε τόσον καιρό να πύ-
ρη είδήσεις. "Ισως βρισκόταν κι' αυτός
σε κάποιο στρατιωτικό νοσοκομείο, ίσως
δέν θά ξημέρωνε κι' αυτός. "Ισως μάλι-
στα... Η "Αγκνες άνατίχισε. Κάποια
ιδέα πέσσε από τό μυαλό της, κάποια
φοδερή ιδέα που προσπαθούσε να μή τήν
πιστέψη. Πλησίασε όσο πιο άθόρυβα
μπορούσε στο κρεβάτι τοῦ τραυματία,
κάθισε δίπλα του και άρχισε να τόν πα-
ρατηρή.

— Σας ευχαριστώ αδελφή που μου
κάνετε τόσο τακτικά συντροφιά, είπε ό
στρατιώτης. Είμαι μόνος, όλομνηστος
σ' αυτόν τόν κόσμο και είμαι εύγνώμων
σε κάθε εύγενική ψυχή που δείχνει κά-
ποιο ένδιαφέρον για μένα.

— Μόνος, όλομνηστος; ρώτησε ή
"Αγκνες με φωνή που έτρεμε. Δει έχε-
τε γυναίκα, γυναίκα, παιδιά.

— Κανένα, κανένα, είπε ό τραυματίας
στενάζοντας.

— Ούτε μια μικρή φίλη, μια μη-
στή; έπέμεινε ή "Αγκνες.

Τά μάτια τοῦ τραυματία πήραν για
μια στιγμή μια χαρούμενη έκφραση. "Υ-
στερα όμως τά σκέπασε πάλι ή μελαν-
χολία.

— "Έχω μια μικρή φίλη, είπε. Μια
καλή κι' εύγενική ψυχή. Δέν τήν αντί-
κουνω όμως ποτέ μου ως τά σήμερα, δέν
έξω τίποτα άλλο γι' αυτήν παρά ότι
είναι ή πιο εύγενική ψυχή και τήν
λέω "Αγκνες. Καλό, γουόο χαρίτσι.

Δέν τήν γνωρίζω παρά μονάχα από τά
γράμματά της...

Η "Αγκνες έκανε μια τεράστια προ-
σπάθεια για να συγκρατήσει τήν συγκί-
νησή της. "Υστερα ρώτησε με ήρεμη,
γλυκειά φωνή.

— Είχατε μαζί της αλληλογραφία;

— Ναι, από τό μέτωπο. Τώρα όμως
έχω καιρό να τής γράψω και πούς ξέ-
ρει τί θά σκέπτεται για μένα. Γιατί να
μή τής τό γράψω από πριν ότι τήν άγα-
πούσα; Μήπως δέν μπορεί να άγαπήση
κανείς ένα άνθρωπο που δέν τόν άντι-
κρυσε ποτέ του;

— Δέν έτυχε να πλάσατε ποτέ στήν
φαντασία σας τήν εικόνα της; ρώτησε ή
"Αγκνες δειλά.

— "Ω! ναι, αδελφή. Και είμαι δέδικας
πώς είναι ακριβώς έτσι όπως τήν φαν-
τάστηκα. Γλυκειά, με πιστά, άφωτισμέ-
να μάτια, με πρόσωπο σαν τής Παναγί-
ας, μια προσωποποιημένη καλωσύνη.

Τά μάτια τοῦ στρατιώτη είχαν καρ-
φωθή τώρα επάνω στο πρόσωπο τής "Αγ-
κνες. Τόν είδε να τήν κυττάζει παραέ-
να, είδε τό στήθος του να φουσκώνει από
τήν άγωνία, τόν είδε να προσπαθή να ά-
ναστηκωθή στο κρεβάτι του και τόν έ-
κρυσε να λέη:

— Τήν φαντάστηκα ακριβώς σαν κι'
εσάς "Αδελφή...

— "Αδελφή "Αγκνες, είπε ή νέα προ-
σταθώνας να συγκρατήσει τους λυγμούς
της.

Τήν ίδια στιγμή πλησίασε άθόρυβα ό
άρχίατρος και έκανε νόημα στήν αδελφή
να άπομακρυνθή. "Υστερα άρρισε να εζο-
τάξη τόν τραυματία προσεκτικά.

— Θάρρος! τού είπα. "Ελπίζω ότι πο-
λύ γρήγορα θά πάρετε από τόν έλθρό τή
ρεβάνε γι' αυτό τό τραύμα.

"Όταν βγήκε από τόν θάλαμο φώναξε
τήν "Αγκνες και τής είπα:

— "Αδελφή. Η σωτηρία αυτός τοῦ
άνθρώπου εξαρτάται πολύ από σάς. Μεί-
νετε κοντά του όλη τήν νύχτα. Μιλήστε
του. Δώστε του θάρρος. "Ο οργανισμός
του είναι δυνατός. Χρειάζεται όμως μια
ψυχική δύναμη για να παλέψη και
ζήσει.

— Θά ζήση! είπε με σταθερή φωνή ή
"Αγκνες.

— — —

"Ο Ρούντολφ βρίσκεται στο τελευταίο
στάδιο τής αναρρώσεως. Μέσα στο μ-
κρό περίβολο τοῦ μικροῦ νοσοκομείου συ-
ναντίζεται τακτικά με τήν αδελφή "Αγ-
κνες.

— "Έρχονται στιγμές που θά προτι-
μούσα να είσαι πιο βαρύνει τραυματισμέ-
νος, τού λέει εκείνη. "Όσο συλλογίζομαι
ότι σε λίγες ημέρες θά σε χάσω πάλι...

— "Ο Θεός προστατεύει τήν άγάπη
μας, είπε ό Ρούντολφ. "Ο Θεός που σ' έ-
στειλε φύλακα άγγελό, για να μή σου
σπας. Δέν θά με χάσης ποτέ πιά. Κι' ή
σου γράφω, θά σου γράφω. Δέ, θά είσαι
πιά για μένα ή άγνωστη από τό Βερο-
λίνο.

— Ούτε κι' εσύ ό άγνωστος πολεμι-
στής, είπε ή νέα, σφουγγίζοντας ένα
δάκρυ.

ΒΟΛΦΓΚΑΓΚ ΡΑΙΝΕΡ

Τό έδιμο τοῦ Πασχαλινού

αύγου

ΔΙΑΦΟΡΑ και περίεργα είναι τά
έθιμα με τό πασχαλινό αύγό
στις διάφορες χριστιανικές χώ-
ρες τοῦ κόσμου. Στήν Πολωνία ύ-
πήρχε ή συνήθεια να προσφέρεται
πάντα ένα σκληρό αύγό κατά τήν ή-
μέρα τοῦ Πάσχα, σε κάθε ξένον, που
περνούσε τήν είσοδο τοῦ σπιτιοῦ. "Ο
έσπαζε τό αύγό και έτρωγε τό μισό,
δίνοντας τό άλλο μισό στον ιδιοκτή-
τη τοῦ σπιτιοῦ.

Στή Βοημία, κάθε χωρικός, που
ήθελε να παντρευτή μια κοπέλλα, έ-
πρεπε να πάη τήν ημέρα τοῦ Πάσχα
να χτυπήση πρωί-πρωί στήν πόρτα
της. "Η πόρτα άνοιγε και ό μνηστή-
ρας... κυνηγιώντας με τό σκουπόξυ-
λο! "Αλλά έτσι ή αίτησή του γινόταν
δεκτή. Γιατί, παρά τό σκουπόξυλο,
ό έρωτευμένος νέος έπέμεινε και
έβαζε στήν τσέπη τοῦ κοριτσιοῦ
ένα αύγό. "Εάν, λοιπόν, τό κορίτσι
έσπαγε τό αύγό, θά πη ότι δεχόταν
τήν αίτηση τοῦ έρωτευμένου, εάν δέ
δέν τό έσπαγε, έσήμαινε ότι τήν ά-
πέρριπτε.

Σε ώρισμένες περιφέρειες τής
Γαλλίας επικρατεί ή συνήθεια οί έ-
ρωτευμένοι νέοι να χορεύουν, κατά
τήν ημέρα τοῦ Πάσχα μέσα σ' έναν
κύκλο από κόκκινα αύγά. Καί πρέ-
πει να προσέχουν να μή τά σπάσουν,
γιατί θεωρείται αυτό ως κακό ση-
μάδι και μπορεί να χαλάση ένα συ-
νοικέσιο.

"Υπάρχει, όμως, κι' ένα Ιστορικό
άνέκδοτο, που συνδέεται με τόν πα-
σχαλινόν κύκλο τών κόκκινων αύ-
γών. Σύμφωνα, λοιπόν, με μια Ισπα-
νική παράδοση, ή "Ινφάντη Μαργα-
ρίτα, χήρα τοῦ Δον Ζουάν, τοῦ γιου
τής περιφήμου "Ισαβέλλας τής Κα-
θολικής, βρισκόταν σε προσκύνημα
στή Μπρού, όταν παρέστη σ' ένα τέ-
τοιο χορό πασχαλινών αύγών. Εξ-
φινικά, ένας ώραίος καθολάλλρης,
που ήπνεσε ένα θαυμάσιο άσπρο ά-
λογο, σταμάτησε μπροστά της και
τή ρώτησε, άν ήθελε να δοκιμάση
μαζί του τό χορό τών αύγών. Η "Ιν-
φάντη δέχθηκε. Τό επόμενο έτος, ή
πριγκίπισσα ήταν ή εύτυχισμένη σύ-
ζυγος τοῦ χορευτοῦ της, τοῦ πρίγκη-
πος τοῦ Πεδεμοντιού, γιατί κανένα
αύγό δέν έσπασε τό ζεύγος κατά τό
χορό τους.

Είς ανάμνησιν, λοιπόν, αὐτῆς τής
συνήθειας, στήν οποία απέδιδαν τήν
εὐτυχία τους οί δύο σύζυγοι επέρσ-
φοναν καθε- γνόμο στους φίλους των
τεχνητά εύγά, γεμισμένα με διάφο-
ρα νλικά.

Γιό να γνωρίσετε
τόν έαυτό σας --

Είσθε καλός (-ή) ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ;

Σ' ένα γραφείο όπου εργάζονται πολλοί υπάλληλοι, και όπου οί όροι
τῆς εργασίας είναι ίδιοι, παρατηρούμε ότι άλλοι μεν προοδεύουν ταχύτα-
τα κι' άλλοι μένουν στάσιμοι. Μή φαντασθήτε ότι αυτό οφείλεται στήν
τύχη; οφείλεται στους ίδιους τους εργαζομένους. "Ας προσέξουν τόν έαυ-
τό τους: μήπως δέν είναι καλοί υπάλληλοι; Στόν έλεγχο αυτό
θα τους βοηθήσουμε, με τήν πεποίθηση ότι όχι μόνο τους διασκεδάσαμε,
αλλά και φαινόμενα χρήσιμοι σ' αυτούς. "Όσοι λοιπόν εργάζεσθε, άπαν-
τήστε ειλικρινά στα κατωτέρω 20 ερωτήματα μ' ένα ναι ή ένα ό-
χι. Μετρήστε πείτα τά «ναι» και τά «όχι». "Αν υπάξουν 10 «ναι» εί-
σθε καλός υπάλληλος. Δέν θά προοδεύσετε άν δέν διορθώθτε. "Αν ύ-
πάρχουν 5—7 «ναι» είσθε μέτριος υπάλληλος: δέν έχετε μεγάλες ελπί-
δες προόδου. "Αν υπάξουν 3—4 «ναι» είσθε καλός υπάλληλος, και σύντομα
θα πάρετε αύξηση. Με 1—2 «ναι», είσθε άριστος υπάλληλος και θα
προοδεύσετε άσφαλώς.

— Μιλάτε στους συναδέλφους σας,
άν να είστε σεις ό διευθυντής;

— "Όταν κτυπή τό τηλέφωνο, τό
παίρνετε άρρεσθημένα, άν να έπρό-
κειτο να κάμειε μια άγγαρεία;

— Τελειώνετε τήν τουαλέττα σας
στο γραφείο; Χτενίζετε εκεί τά μαλ-
λιά σας; (Κι' άν είστε γυναίκα) δά-
φετε ε' κι τά χείλη σας και κάνετε
μυικιούρι;

— Είστε ντυμένος στή δουλειά σας
σαν να έπρόκειτο να πάτε σε γάμο;

— Βγαίνετε κάθε δέκα λεπτά απ'
τό γραφείο σας, με χίλιες προσφάσεις,
πότε για να καπνίσετε ένα τσιγάρο,
πότε για να πλύνετε τά χείρη σας,
πότε για να πιήτε νερό;

— Στοιλίζετε τό γραφείο σας με ά-
τομικά σας αντικείμενα, πρέσ-παιπέ,
φωτογραφίες κ. ά;

— "Αφίστε τά σφράγια σας άνοι-
χτά, ώστε να τακίζουν τά πόδια τους
όσοι περνούν;

— "Υπάρχει πάνω στο γραφείο σας
τέτοιο πλήθος χαρτιών, ώστε να μην
μπορή κανείς να βρη αυτό που ζητά;
ούτε σεις άλλωστε;

— Προσπαθήτε να αυξήσετε τήν
μεσημβρινή σας διακοπή, φεύγοντας
λίγα λεπτά έωρότερον και επιστρέ-
φοντας λίγα λεπτά μετά τήν επανά-
ληψιν τῆς εργασίας;

— Διαγείσθε στους συναδέλφους
σας τις οικογενειακές σας υποθέσεις;

— Κλείνετε τις πόρτες με θόρυβο
κανονιού;

— Είσθε διαρκώς έρωτευμένος πότε
με τήν μια ή πότε με τήν άλλη συ-
νάδελφό σας; (Και άν είσθε γυναί-
κα, με τους συναδέλφους σας;)

— Κατηγορείτε σε όλα τόν προϊ-
στάμένο σας;

— "Αν μάθετε κάτι από τήν ιδιω-
τική ζωή τοῦ προϊσταμένου σας,
σπεύδτε άμέσως να τό διαδώσετε σ' ό-
λους;

— Βγάζετε τά παπούτσια σας κα-
τά τήν ώρα τῆς δουλειάς, άν να βρι-
σκόμαστε στο σπίτι σας;

— Πρίν πιάσετε δουλειά, κάνετε
πάντα μια σύντομη άνασκόπηση τοῦ
καίροῦ, τῶν πολιτικῶν γεγονότων και
τῆς κοινωνικής κινήσεως;

— "Όταν σάς αναθέσουν κάποια
δουλειά που τήν έτελει συνήθως κά-
ποιος άλλος, λέτε «Δέν είναι δική μου
δουλειά»;

— Παραπονείσθε ότι σας παίρνουν
διαρκώς οί συναδέλφοι σας τά πρά-
γματά σας, μολόβια, πέννες κ.λπ., ή
νύ άπλούστατα έχετε ξεχάσει τά
αφίστα;

— Κατηγορείτε τους συναδέλφους
σας μόλις γυρίσουν τήν άργη;

— "Όταν ξενογυρίσετε σε μια
σκέδαση ή μια τήν πρώι κάμειε
μένος στή δουλειά σας;

Η ΚΟΡΗ

ΜΕΓΑ ΙΠΠΟΤΙΚΟΝ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ

της ΦΑΡΜΑΜΕΥΤΡΙΑΣ ΒΟΥΑΖΕΝ

Τό προηγούμενα

Ἡ Κατερίνα Βουαζέν, διάσημη ἀστρολόγος καὶ μάγισσα τοῦ Παρισι τοῦ 14ου αἰῶνος, ἔχει μὴ ὥραιότατη κόρη, τὴν Μαργαρίτα, τὴν ὁποία ἀγαπᾷ τελλὰ ὁ νεαρὸς Ἀγγλὸς εὐγενὴς Τζάκ Μάκ Κάθου. Ὁ Τζάκ δὲν ξέρεי ποῖά εἶναι ἡ μητέρα τῆς Μαργαρίτας καὶ ἕνα θράδυ τὸ μαθαίνει ξαφνικά. Ἐν τῷ μεταξύ οἱ δηλητηριάσεις προσώπων τῆς Αὐλῆς δίνουν καὶ παίρνουν στὸ Παρίσι. Ἀποφασίζεται δὲ ἀπὸ τὴν Βουαζέν καὶ τοὺς συνενόχους τῆς νὰ δηλητηριασθῇ καὶ ὁ ἴδιος ὁ βασιλεὺς. Ἡ Μαργαρίτα ὅμως, πληροφώραται τὰ τῆς συνομιλίας καὶ εἰδοποιεῖ μὲ ἕνα γράμμα τῆς τὸν Τζάκ Μάκ Κάθου.

17ον

Η MARIETTA φοβισμένη στριμγνῶν κοντὰ στὸν ἀδελφὸ τῆς, ἐνῶ ὁ Τζάκ δὲν μπορούσε ν' ἀποσπᾷ τὸ βλέμμα τοῦ ἀπὸ τὸ γράμμα ἐκεῖνο μὲ τὸ διστακτικὸ καὶ καθαρὸ χαρακτῆρα, ποὺ ἐρχόταν ὅπως καὶ κάποτε ἄλλοτε, νὰ σώσῃ μὴ ἀπειλουμένη ζωὴ. Καὶ ἡ σκέψη τοῦ νέου ξαναγύριζε στὸ παρελθόν καὶ ξαναζοῦσε μὲ πόνο τούτῃ τῇ φορᾷ τίς δραματικὲς καὶ ταυτοχρόνως ἐσχάριστες στιγμὲς ποὺ ἔζησε στὸ μοναστήρι τοῦ Σαιν-Πάτρικ.

Ὁ ἀδελφὸς, ποὺ ἦταν συνηθισμένος στὶς τραγικὲς καταστάσεις, παρατήρησε ἐπειτα ἀπὸ μικρὴ σκέψη:

— Ἡ λειτουργία γίνεται στίς 10. Ὁ βασιλεὺς δὲν ἀναχωρεῖ παρὰ μὴ ὥρα ἰσχυρότερα. Πρέπει λοιπὸν νὰ τὸν εἰδοποιήσωμε καὶ νὰ τὸν ἐμποδίσωμε νὰ δεχθῇ τίς ἀναφορές.

Ὁ Τζάκ ἐπέδοκίμασε.

— Ἐγὼ τὴν τιμὴν νὰ εἶμαι φίλος τοῦ κ. Ντέ Μορισάκ, λοχαγοῦ τῶν σωματοφυλάκων τῆς φρουρᾶς καὶ ἐκ τῶν ἐμπιστῶν τοῦ βασιλέως. Θὰ τοῦ δώσω αὐτὸ τὸ σημεῖωμα καὶ ἐκεῖνος θὰ τοῦ τὸ δώσῃ:

— Θανατία! φώναξε ὁ κ. Γκρήν ἀνακουφισμένος. Θὰ φύγωμε εὐθὺς μὲ τὴν ἐντιμότητά σας τὸ κρίνει σκόπιμο, νομίζω ὅμως πὼς ἔχομε ἀρκετὸ καιρὸ μπροστὰ μας. Ἐν τῷ μεταξύ θὰ ἐτοιμάσω τὸ ἀμάξι.

Ὁ Τζάκ χαμογέλασε στοὺς δυὸ νέους καὶ τοὺς ἔβαλε νὰ καθίσουν.

— Παιδιά μου, εἶπε μὲς φέρτε ἕνα γράμμα μεγάλῃς σπουδαιότητος. Πρόκειται γιὰ τὴν ζωὴ τοῦ βασιλέως. Θὰ κάρωμε ὅτι πρέπει. Δεσποινίς, ἰδοὺ συμπάνια, γλυκίσματα, φρούτα. Καὶ σεῖς νέε μου, πάρτε μερικὰ ἀναψυκτικά. Ἡ μοῖρα σὰς διάλεξε γιὰ νὰ ἐκτελέσετε μὴ μὲγάλῃ περὶ.

Καὶ ἐκκιβήθη.

«Καὶ ἀκόμα γὰ νὰ μοῦ φέρετε μὴ μὲγάλῃ εἰδηση».

Πραγματικὰ ἡ παράκλησις πρωτοδουλίας τῆς Μαργαρίτας τὸν ἐπειθε γιὰ τὴν εὐθύτητα τοῦ χαρακτῆρος τῆς καὶ τὴν καλωσύνη τῆς καρδιάς τῆς.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 6ον

ΤΟ ΑΙΜΑ ΤΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ

Τὸ ἐγκλημα ἔγινε μὲ τέτοια ἀστραπιαία ταχύτητα, ἦταν τόσο ἀθρόοιο καὶ τόσο ἀπλό, ὥστε οἱ αὐτόπται μάρτυρες τῆς ἀπαίσιας σκηνῆς, δὲν ἀντελήφθησαν ἀμέσως περὶ τίνος ἐπρόκειτο καὶ αὐτὸ ἔσπευσε τοὺς ἐγκληματίες ποὺ τὸ ἐξετέλεσαν.

«Ὅπως θὰ ἐκατάλαβε ὁ ἀναγνώστης οἱ κακοῦργοι αὐτοὶ δὲν ἦσαν ἄλλοι ἀπὸ τὸν Ρομανὺ καὶ τὸν Λεσάζ».

Ἀλλ' ἂς πάρωμε τὰ πράγματα μὲ τὴν σειράν ποὺ συνέβησαν.

Ὅταν ἡ Φρόνι Βουαζέν ἐπέστρεψε ἀπὸ τὴν νυκτερινὴ τῆς ἀποστολῆς ποὺ δὲν εἶπαμε τῆς ἐπέβαλε ἡ δυστυχισμένη ἀνεψία τῆς καὶ ἀνοίξε τὴν γρίλλια τοῦ ἀντροῦ τῆς Βουαζέν, βρέθηκε ἀπὸτομα ἀντιμέτωπη μὲ δυὸ σκιάς.

Ἀποκαμωμένη ἀπὸ τὴν κόπωση καὶ τὴν ἀγωνία, σταμάτησε ἀποκαυλωμένη. Οἱ δυνάμεις τῆς τῆς εἶχαν ἐγκαταλείψει. Ὁ Ρομανὺ—αὐτὸς ἦταν ἡ μὴ σκιά—τὴν ἔπιασε γερὰ ἀπὸ τὸ μπράτσο καὶ τὴν κούνησε σύγχωρμη:

— Ἀπὸ ποῦ ἔρχεσαι;

Τρομοκρατημένη ἡ δυστυχισμένη γεροντοκόρη, προσπάθησε ν' ἀπαντήσῃ, δὲν τὸ κατόρθωσε ὅμως καὶ ἀπὸ τὸ στόμα τῆς δὲν ἐξέφυγε καμμιὰ λέξις.

Ἡ ἄλλη σκιά, ἄνδρας καὶ αὐτὸς ποὺ δὲν ἦταν ἄλλος ἀπὸ τὸν Λεσάζ σπρώχνοντας τὴν, τὴν ἔπιασε μὲσα στὸ χαμηλὸ σαλόνι τοῦ περιπτέρου.

— Μίλα λοιπὸν, ἐπανελαμβάνει ὁ Ρομανὺ μὲ φωνὴ βραχνή ἀπὸ τὸ θυμὸ. Ἀπὸ ποῦ ἔρχεσαι;

Καὶ τῆς δάγκωσε μὲ λύσσα τὸ χεῖρ.

— Ἐλεος, φώναξε ἡ Φρόνι καὶ σωριάστηκε θαρεῖα στὰ γόνατά τῆς.

— Μίλα, ἀλλοιότικα θὰ πεθάνης.

Ἐνα ἔγχειριδιο ἄστραψε.

Ἡ ἀτυχὴς γεροντοκόρη μὲ μάτια σβυσμένα ἀπὸ τὸν φόβο, κατέβαλε μὴ τελευταία προσπάθεια. Ξαφνικά ὅμως τὰ χαρακτηριστικά τῆς σκληρύνθηκαν, ἐσθεῖς οὐτίδες τὸ πρόσωπό τῆς ἀλλάχωνσαν, καὶ μὴ ἀναβῆναι κραυγὴ τῆς ἐξέφυγε.

Μὴ φοβικῶδες στιγμὴ μεσολάβησε.

Ἐπειτα οἱ δυνάμεις τῆς τὴν ἐγκατέλειψαν ὀλισθιδίου καὶ ἡ δυστυχισμένη γυναῖκα ἔγειρε τὸ σῶμα πρὸς τὰ ἐμπρός, ρογγίζοντας:

— Σαῖν Σεβερέν... Μπερλουώ.

Ἀναβοὶ οἱ δυὸ ληστές χαλάρωσαν τὸ σφίξιμο τῶν χειρῶν τῆς καὶ ἡ δυστυχισμένη γρη῏ σωριάστηκε σὰν κεραυνόπληκτη.

Δὲν ὑπῆρχε καιρὸς γιὰ χάσιμο. Πρίν

ξημερώσῃ, οἱ δυὸ ἐγκληματίαι προμηθεύθηκαν δυὸ γερὰ ἄλογα καὶ ἔπειτα ἀπὸ λίγη ὥρα κάλπικαν στὸ δρόμο καὶ ὠδηγοῦσε στὶς Βερσαλλίες. Στίς ἔξη ἡ ὥρα τὸ πρωῒ, εἶχαν φθάσει σὲ ἀπόστασι μισῆς λεύγας ἀπὸ τὸ ἀνάκτορο καὶ παραμόνευαν πίσω ἀπὸ τίς πυκνὲς ἄλλεες ποὺ πλαισίωναν τὸν δρόμο.

— Τί ὑποπτεύεσαι, εἶπε ὁ Λεσάζ, νὰ συμβαίνει πίσω ἀπὸ ὅλα αὐτά;

— Ὅτι ἡ Μαργαρίτα ἔστειλε μὲ τὴν θεία τῆς κάποιο γράμμα στὸν παπᾶ τοῦ Σαῖν-Σεβερέν. Ἡ Βουαζέν τὸν ξέρει τὸν παπᾶ αὐτό. Ὑπῆρχε παιδαγωγὸς τοῦ Ἰρλανδοῦ μὲ τὸν ὁποῖον ἔχω κάποιο μικρὸ λογαριασμὸ. Τώρα μοῦ δίδεται μὴ ὥρα εὐκαιρία νὰ τοῦ πληρώσω καὶ τὸ κεφάλαιο καὶ τοὺς τόκους, ἂν δέξαι μὴ μὴ δόξῃ νὰ ἀναμιχθῇ στὴν ὑπόθεσι καὶ βρεθῇ στὸ δρόμο μας. Εὐτυχῶς, ποὺ ἔως ἐδῶ ποὺ βρισκόμαστε δὲν μπορεῖ νὰ μᾶς ξεφύγῃ.

Ὁ Λεσάζ ποὺ εἶχε ὀξυτάτη δρασι εἶπε ξαφνικά.

— Προσοχή... Ἐνα ἀμάξι ἔρχεται!

— Ἄν ὁ Ἰρλανδοὺς εἶναι μὲσα θὰ καλοπεράσῃ εἰπεν ὁ Ρομανὺ. Ἐδῶ εἶμαι καὶ τὸν περιμένω.

Καὶ μὲ τὰ λόγια αὐτὰ ὁ Ρομανὺ ἔβγαλε ἕνα τριγωνικὸ φλωρεντίνὸ στυλετο καὶ τὸ κράτησε γερὰ στὸ χεῖρ τοῦ.

— Διάβολε! νὰ ἕνα ἀθρόοιο παιγνιδάκι μουρμούρισε ὁ Λεσάζ. Βλέπω ὅτι στὴν Ἰταλία δὲν ἐμαθαίνε νὰ χρησιμοποιοῦν μόνο τὰ δηλητήρια.

Ὁ ἄλλος δὲν φάνηκε νὰ πρόσεξε τὰ λόγια αὐτά.

— Λοιπὸν, ἐπὶ εἶπε, θὰ τὸ σκάσεις μὲ ἕνα κόλπο ἀπ' αὐτὸ τὸ μονοπάτι καὶ ἐγὼ ἀπὸ τὸ φράκτη θὰ συναντηθῶμε στὸ σπιντι τῶν φίλων μας.

— Χαμήλωσε τὸ κεφάλι σου.

Τὸ ἀμάξι ἔφτανε. Τὰ ἄλογα ἦσαν ἰδρωκοπῆμένα ἀπὸ τὴν σκληρὰ τοῦς προσπάθεια νὰ διασχίσουν ὅσο τὸ δυνατό ταχύτερα τὸν κακοφτιαγμένον δρόμον ποὺ ὠδηγοῦσε ἀπὸ τὸ Παρίσι στὶς Βερσαλλίες καὶ ὁ κ. Γκρήν ὤλεσεν καὶ τὰ ἔδωκε περισσότερο.

Τὸ ὁρμηρὸ ἔργο τῶν δολοφόνων δὲν διήρκεσε περισσότερο ἀπὸ ἔξη δευτερόλεπτα. Ὁ Ρομανὺ ἀναγνωρίζοντας τὸν Τζάκ μὲσα στὸ ἀμάξι, πίσω ἀπὸ τὸ δεξιὸ παράθυρο, προχώρησε σὰν ἐπαίτης, κρεμάστηκε στὴν πόρτα καὶ ἐμπήξε τὸ δόλο τοῦ στῆθος τοῦ ἐχθροῦ του.

Οἱ δυὸ κακοῦργοι, βρισκόντοσαν κιόλας πολὺ μακριά, ὅταν οἱ κραυγὲς τοῦ ἀδελφὸ Μπερλουώ ἔφτασαν σὲ αὐτὰ τοῦ κ. Γκρήν.

— Σταματήσατε! Γκρήν! Μπερμπινώ, βοήθεια.

Οἱ δυὸ ἄνδρες κατέβηκαν σὰν τρελλοὶ. Ὁ Τζάκ Μάκ-Κάθου, εἶχε καταληφθῇ ἀπὸ ἕνα εἶδος ληθάργου. Οἱ δαντέλλες τοῦ

περιστερίου τοῦ εἶχαν διαφῇ ἀπὸ λίγο αἵμα.

— Πέθανε; κλαυθμόριζε ὁ ἀδελφός.

— Μὰ ὄχι... Δὲν εἶναι δυνατόν! φώναζε ὁ κ. Γκρήν. Ποῖος τὴν χτύπησε;

— Κάποιος ἀγνωστος ποὺ ὤρμησε ἀπὸ τὴν πορτίτσα.

— Ἐκεῖνος ὁ ἐπαίτης; Πῶς δὲν τὸν ἀντελήφθηκα ὅταν ἐπλησίαζε!... Ποῦ τὸν χτύπησε;

Μὲ πολὺ κόπο ἀνεκάλυψαν τὸ τραῦμα στὴν καρδιά... Μὴ κόκκινη σταγόνα σὰν μαργαρίτα τὸ ἐπρόδιδε.

— Ὁ Κλέος Θεός, δὲν εἶναι δίκαιος, λοιπὸν; μουρμούριζε συγκεκινημένος ὁ ἱερεὺς. Ὅχι... Δὲν θὰ τοῦ συγχωρήσω τὸν θάνατον τοῦ παιδιοῦ μας... Ὅχι!

Κατόπιν γονάτισε στὸ ἔδαφος. Πρῶτος ὁ ἀδελφὸς σκούπισε τὰ δάκρυά του καὶ εἶπε:

— Γκρήν, πρέπει νὰ φθάσωμε ὅσο τὸ δυνατόν ταχύτερα στὶς Βερσαλλίες καὶ νὰ φροντίσωμε νὰ τοῦ παρασχεθῇ βοήθεια. Θὰ τὸν σώσωμε! Ἐμπρός, δρόμο!

Ὁ γέρος ὑπηρέτης ἔμεινε ἀκίνητος σὰν ἀγγέλου.

— Πρέπει νὰ ἀναλάβουμε ἐμεῖς τὴν ἀποστολὴν τοῦ, γιὰ τὴν σωτηρία τοῦ βασιλέως...

— Καὶ νὰ τιμωρήσωμε τοὺς δολοφόνους βουγγήθηκε ὁ Μπερμπινώ.

Ὁ Γκρήν σήκωσε στὸ τέλος τὸ κεφάλι καὶ κύτταξε τὸν συντροφὸ τοῦ μὲ βλέμμα ἀπάνευς.

— Ναί! Εἶναι ἀλήθεια. Ἀς ἀφήσουμε γιὰ ἀργότερα τὰ κλάμμά μας.

Καὶ λέγοντας αὐτά, φίλησε τρυφερὰ μὲ σεβασμὸ καὶ πόνο τὸ χεῖρ τοῦ Τζάκ.

— Ὅσο εἶναι ὥραϊο! Κρατᾷτε τοὺς καλὰ κύριε ἀδελφοί! Σὰς ζηλεύω ποὺ θὰ μπορεῖτε νὰ τὴν ἔχετε στὴν ἀγκαλιά σας. Μπερμπινώ ἀνέδρα μαζί μὲ τὸν κύριον Μπερλουώ καὶ βοήθησέ του.

Ἀμέσως κατόπιν ὁ κ. Γκρήν, σκαρφάλωσε μὲ κόπο στὸ καθισμά του καὶ τὸ ἀμάξι συνέχισε τὸ δρόμον τοῦ. Ὁ κ. Γκρήν μὲν κατόρθωνε νὰ διακρίνῃ τὸ δρόμον ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ δάκρυά του.

Ἐνα ὁρμηρὸς πλήθος ἀνθρώπων μὲ ἀναφορὰς στὸ χεῖρ περιμένει τὴν ἐξοδὸ τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος.

Ἦταν συνήθεια ὁ βασιλεὺς νὰ δέχεται αὐτοπροσώπως ὅσους εἶχαν κανένα παράπονον νὰ τοῦ υποβάλουν ἢ καὶ νὰ τοῦ ζητήσουν.

Οἱ θαλαμηπόλοι εἶχαν στημένο ἕνα μακρὸ τραπεζεῖο σκεπασμένο μ' ἕνα πράσινο βελούδο καὶ πάνω σ' αὐτὸ θὰ συσσωρευόταν οἱ ἀναφορές. Δύο εἰσηγηταὶ τῶν ἀναφορῶν προήσταν στὸν ὀρόνον τοῦ εἶχε τοποθετηθῇ γιὰ τὸν Ἀνώτατον Λογοντα.

Τὸ πλήθος ποὺ περιμένει ἀπετελεῖτο ἀπὸ λογίων-λογίων ἀνθρώπων, γυναῖκες, κοῦλες, τοῦ λαοῦ, γέροντες καὶ παιδιά, ταυματομηχανισμοὺς ἀξιοματικούς, παπὰδες, καλλιτέχνες, μὲ τὰ γιορτινὰ τους, ἀπὸ τοὺς μὲ ξεθωριασμένα ροῦχα, χωρικούς καὶ τὰ φαντακτερά τους κοστούμια. Ὁ κ. Γκρήν αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι κρατοῦσαν τίς εἰρήσεις των καὶ εἶχαν στηλμένο τὸ βλέμμα στίς ζωνοφίες τῆς ὁροφῆς καὶ τοὺς μεγάλους ζωγραφικούς πίνακες, ἄλλοι συνιστάμενοι καὶ ὀπηρεφάνοι γιατί βρισκόντοσαν ἐκεῖ, ἄλλοι σιωπηλοὶ ἢ φλύαροι, καὶ ὅλοι ἀνήσυχτοι καὶ ἀνυπόμονοι.

Ἀνάμεσά τους καὶ ἡ Κατερίνα Βουαζέν. Ἡ μάγισσα φλωρούσε μὲ τὴν γυναῖκα ποὺ ἔστειλε ἀριστερὰ τῆς, μιλώντας τῆς γιὰ τίς οικονομικὰς τῆς στενοχώριες, ἐνῶ τὸ δεξιὸ καὶ ἐρευνητικὸ τῆς βλέμμα ἦταν στρωμένο στὴ κλειστὴ πόρτα. Ἡ μοιραία ἀναφορὰ, προφυλακτικὰ τυλιγμένη μὲσα σ' ἕνα μεταξωτὸ μαῦρο φακέλλο, ἦταν τοποθετημένη σὲ μὴ ἀπὸ τίς ἐσωτερικὰς τσέπες τοῦ παλτοῦ τῆς.

Ἡ μέγαιρα διαζόταν νὰ τελειώσῃ. Ἡ ἀναμονὴ τὴν ἐξενεούριζε. Ἐκεῖνο ὅμως ποὺ τὴν ἀνησυχόυσε περισσότερο ἦταν ἡ σκέψις μήπως ἡ κόρη τῆς εἶχε ἴσως κατορθώσῃ νὰ ματαιώσῃ τὰ σχέδια τῆς, προδίδοντας τὴν συνωμοσίαν.

Τί ἔπαυε, σκεπτόταν, νὰ συνέβῃ στὸ δρόμον; Θὰ κατόρθωναν τὰ νὰ σταματήσουν τὸν λοχαγὸ Μάκ Κάθου; Ἄν αὐτὸς κατόρθωνε νὰ φθάσῃ στὸν πύργον ὅλα θὰ κατέρρεαν. Θὰ τὴν ἐπιαναν καὶ θὰ τὸν ἀποκεφάλιζαν στὴν πλατεία τῆς Γκρένις... Στὴ σκέψι αὐτὴ ἡ μέγαιρα ἐρρίγησε δόλοισμα.

Ξαφνικά ἄκουσε μὴ φωνὴ νὰ μουρμούριζῃ στὸ αὐτὸ τῆς:

— Ὅλα πάλιν καλά. Πλήρωσα τὸν κόμητα. Δὲν θὰ μᾶς ἐνοχλήσῃ πιά. Τελειώσαμε.

Ἦταν ὁ Ρομανὺ.

Τὰ λόγια τοῦ ἀνακούφισαν καὶ ἔδωκαν νὰ ζωὴ στὴ Βουαζέν.

— Καὶ τώρα, ἡ σειρά σου, μουρμούρισε πάλιν ὁ κακοῦργος, στὴν Βουαζέν.

Ναί! Ἦταν ἡ σειρά τῆς. Ἀπὸ αὐτὴν, ἀπὸ τὴν ψυχραιμία τῆς, ἐξαράτο τὸ πᾶν. Ἐκείνη τὴν στιγμὴ, ἡ ἀσχημὴ ἐκείνη μικροκαμωμένην γυναικούλα, κρατοῦσε στὰ χεῖρά τῆς τὴν τύχη τῆς Γαλλίας, τῆς Εὐρώπης ὅλου τοῦ πολιτισμένου κόσμου. Ἐφθάνε νὰ ἐμφανισθῇ ὁ βασιλεὺς στὴν ἐξοδὸ τοῦ ναοῦ καὶ νὰ σκύβῃ πάνω σ' αὐτὴ τὴν φοβερὴ ἀναφορὰ καὶ οἱ τύχες τοῦ κόσμου θὰ μεταβάλλοντο.

Μὰ τί συνέβαινε, λοιπὸν;

Τὸ πολυτελὲς ὀρολόγιον τῆς θερμάστρας ἔδειχνε ἑνδεκά κατὰ τέταρτον. Ἡ λειτουργία θὰ ἔπρεπε νὰ ἔχῃ τελειώσῃ καὶ ὁ βασιλεὺς νὰ ἔχῃ ἐμφανισθῇ.

Ἡ Κατερίνα περιέφερε ἀνήσυχος τὸ βλέμμα δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ, ψυχρὴ καὶ βλοσυρὴ ἀνάμεσα σ' αὐτὸ τὸ πλήθος τῶν τιμίων ἀνθρώπων, ὅμοια μὲ φαρμακερὴ ἔχιδνα ποὺ ὀφθαλμοὶ τὸν σωματὸν κεφαλῆς τῆς, παραδοκῶντας τὸ ὄμμα τῆς μὲσα στὰ λουλούδια τοῦ κήπου. Ὁ Ρομανὺ καὶ ὁ Λεσάζ ἔστειλαν πίσω τῆς κρατῶντας τὴν ἀναπνοήν της.

Ξαφνικά, κάποιο ψιθύρον ἀκούστηκε πίσω ἀπὸ τὴν πόρτα, σὲ λίγο αὐτὴ ἀνοίξε καὶ ἀνεφάνισθη ὁ δούξ ντέ Μπουῖν: ὁ μέγας καγκελάριος, ἀκολουθούμενος ἀπὸ ἕναν ὑπακιστὴ καὶ τοὺς σωματοφυλάκους.

— Ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότητος, δὲν θὰ δεχθῇ σήμερα τίς ἀναφορές εἶπε.

Καὶ στρεφόμενος πρὸς τὸν ὑπακιστὴ πρόσθεσε:

— Κύριε ἔχετε τὴν καλωσύνη νὰ συνοδεύσετε ὅλους αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους πίσω ἀπὸ τὰ κινηλιδώματα.

Τί συνέβη, λοιπὸν;

Ἡ Βουαζέν νόμισε ὅτι τὸ ἔδαφος ἔσειε κάτω ἀπὸ τὰ πόδια τῆς. Ὅλοι, λοιπὸν, οἱ κόποι τῆς, θὰ πήγαιναν χα-

μένα;

Ὡστόσο ἔπρεπε ν' ἀντιμετωπίσῃ τὰ πράγματα ὅπως ἦλθαν. Τακτοποιώντας λοιπὸν, ἐξ ἀμνηστίας τὸ καλὸν μὲ τὴν κεφαλὴν τῆς, προχώρησε ἀργά, ἀνάμεσα ἀπὸ τὸ πλήθος καὶ κατορθώσας ξεπερνώντας τὰ κινηλιδώματα νὰ φθάσῃ στὸ ὄρονον.

Ὁ Ρομανὺ καὶ ὁ Λεσάζ ποὺ τὴν ἀκολουθοῦσαν, τὴν ἐπρωῶντο μὲσα σ' ἕνα ἀμάξι ποὺ τοὺς περιέμενε ἑτοίμο νὰ ἐκκιβήσῃ.

Μόλις τὸ ἀμάξι ἐκίνησε ἡ μέγαιρα εἶπε μὲ ὑπόκοφον φωνή:

— Ἀποτυχία!... Μήπως μᾶς πρόδωσαν; Καὶ ὅμως...

— Πρέπει νὰ ξαναρχίσωμε, εἶπεν ἡ γυναῖκα ὁ Ρομανὺ.

— Ἴσως, μουρμούρισε ὁ Λεσάζ. Μοῦ φαίνεται, ὅμως πὼς κάτι κρύβεται πίσω ἀπὸ αὐτὴ τὴν ἀναβολή. Κάτι κακὸ ὑποπτεύομαι.

Τὴν ἴδιαν ἐκείνην στιγμὴν, ὁ ἀδελφὸς Μπερλουώ ἐνεφανίσθητο μπροστὰ στὸν βασιλέα.

Ἦταν ἡ ὥρα τοῦ γεύματος καὶ ἔστρωσαν τὸ τραπέζι. Ἡ Α. Μεγαλειότης ὁ βασιλεὺς καθυστέρησε ἐξαιρετικὰ ὅλες τίς καθιερωμένες τελετὰς ἐξ αἰτίας τῆς σοβαρότητος τῆς καταστάσεως.

Ὁ ἀδελφός, ὁ ἀρχηγὸς τῶν σωματοφυλάκων καὶ ὁ Μέγας Αὐλάρχης εἶχον εἰσαχθῇ εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ βασιλέως καὶ ὁ Λουδοβίκος 14ος μὲ τὸ πρόσωπο ὀλιμμένο κάτω ἀπὸ τὴν πλατεία τοῦ περὺκα, μὲ τὰ δυὸ τοῦ νευρώδη χεῖρα στηριγμένα στὰ πλάγια τῆς πολυθρόνας τοῦ σὰν νὰ ἐπρόκειτο νὰ σηκωθῇ ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴν, ρώτησε μὲ φωνὴ ξερὴ.

— Σεῖς εἰσθε, κύριε, ποὺ παρακαλέσατε τὸν Μέγα Αὐλάρχην τὴν ὥρα τῆς λειτουργίας, νὰ τοποθετήσῃ αὐτὸ τὸ γράμμα στὸ προσευχητήριό μου;

— Μάλιστα, Μεγαλειότηε, ψιθύρισε ὁ ἀδελφὸς Μπερλουώ, ποὺ ἡ τραγικὴ περιπέτεια τοῦ πρωῒνου ἐκεῖνου τὸν εἶχε γερᾶσαι κατὰ δέκα χρόνια.

Ὁ ἀπλοῦκος ἐκεῖνος ἀδελφὸς μόλις τολμοῦσε ν' ἀπεικίξῃ ἀπὸ τόσο κοντὰ τὸ πρόσωπο τοῦ μονάρχου, ποὺ ὡς τότε μόνο ἀπὸ μακριὰ εἶχε ἰδ

Εύδυμες ιστορίες

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΕΥΑΙΣΘΗΣΙΑ

Από ένα πλοίο που τορπιλλίστηκε στο ωκεανό σώθηκαν πάνω σε μία βάρκα πέντε άνδρες και μία γυναίκα.

Δυστυχώς όμως οι μέρες περνούν και καμιά βοήθεια δεν φαίνεται από πουθενά. Η πείνα θορρίζει τους ναυαγούς, οι όποιοι κινδυνεύουν να πεθάνουν μέσα στη βάρκα. Τότε ο πλοίαρχος του τορπιλλισθέντος πλοίου που βρίσκεται μεταξύ των ναυαγών λέει:

— Ξέρω το καθήκον μου: εγώ πρέπει να θυσιάσω για να σώσω τους άλλους. Θα αυτοκτονήσω λοιπόν και σεις θα φάτε το κρέας μου.

Και χωρίς να διστάση, δαγκώνει το περιστόμο και το στηρίζει στο κρόταφό του. Η γυναίκα δάζει τις φωνές:

— Μή! Μή!

Ο πλοίαρχος την κυττάζει με ευγνωμοσύνη και λέει:

— Δεν υπάρχει δυστυχώς άλλη λύση, κυρία μου...

Και η κυρία προσθέτει:

— Όχι! Αποφύγετε όμως να τινάξετε τα μυαλά σας: είναι το κομμάτι που μ' αρέσει!

ΕΘΕΛΟΝΤΗΣ

Ο Μάριος κατελήφθη από πολεμικό μένος και πάει να εγγραφή έθελοντης. Στο ναυτικό όμως γραφείο όπου παρουσιάστηκε, του απαντούν:

— Δυστυχώς, η ηλικία σας δεν είναι κατάλληλη για να καταταχθείτε ως ναύτης.

Μα ο Μάριος επιμένει και ρωτά:

— Ούτε ως ναύαρχος δεν μπορώ να καταταχθώ;

ΓΕΩΓΡΑΦΙΑ

Ο δάσκαλος της γεωγραφίας δάζει το δάχτυλό του πάνω σ' ένα σημείο του χάρτου, και ρωτά τον Τότη:

— Τι είναι αυτό;

Κι' ο Τότης με αφέλεια:

— Ένα βρώμικο δάχτυλο.

ΛΥΣΙΣ

Η σύζυγος παραπονείται στον άντρα της:

— Με δυο δραχμές που μου μένουν, δεν μπορώ να φωνίσω τίποτα...

Κι' ο Τότης:

— Δόσε τις τότε σε μένα, να πάρω μια σοκολάτα!

ΣΤΟ ΜΕΤΑΞΥ

Ένα μικρό παιδί κατάνιξε ότι εβρίσκετο μπροστά του. Κάποια μέρα κατάνιξε ένα μολύβι. Η μητέρα του έσπευσε να τηλεφωνήσει στον γιατρό, αλλά εκείνος απουσίαζε. Τηλεφώνησε λοιπόν στον άντρα της:

— Ο γιατρός λείπει, και θα επιστρέψει σε μία ώρα. Στο μεταξύ, τί να κάνω;

Κι' εκείνος:

— Γράφε με πέννα!

ΝΕΑ

από τον κινηματογράφο

ΤΑ ΜΑΤΙΑ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

Εν υπάρχει θεντέτα του κινηματογράφου που να μην έχει διαφορετικά μάτια. Σ' αυτό θα συμφωνήστε βέβαια. Αν τις δότε όμως στο φυσικό είναι αδύνατο να μην παραδειχθώτε ότι και οι—δηλ. αί...—επίγειοι αστέρες είναι άνθρωποι σαν εμάς και έχουν όλα τα ελαττώματά μας. Έτσι, η Μπέττε Ντάβις και η Έλίζα-

μπετ Μπέγγαν, είναι εξοφθαλμοί, δηλ. έχουν μάτια πεταγμένα έξω από τις κόγχες των γουρλωμένων μ' άλλους λόγους και η γοητευτική ταίη Ι. ρμα Σήρερ και την λαοφιλή Τζίντζερ Ρότζερς, στραβίζουν ελαφρώς! Πώς κατορθώνουν λοιπόν όλες αυτές—κι' άλλες ακόμη—να μ' ας κρύβουν τα ελαττώματά τους αυτά και να ρ' ας παρουσιάζουν μάτια διαφορετικά, που να γοητεύουν και να μαγνητίζουν; Με το μακιγιάζ, την πανάκριστη αυτήν του γυναικειού κόσμου, όσον αφορά την περιποίηση του προσώπου.

Η Τζίντζερ Ρότζερς όμως εξομολογείται ότι με λίγο ανοιχτό πρόσωπο που δάζει επάνω στα βλέφαρα, εξουδετερώνει τον στραβισμό της.

Η Μύρια Λού που επίσης έχει εξοφθαλμικά μάτια, αντί να δαγκώνει τονώνει απανταίως τις τρίγες των φρυδιών της και βάζει το από κάτω των ματιών μέρος με ανοιχτό καστανό χρώμα, αφήνοντας άδεια τα βλέφαρα.

Η Μόριαν Χόπκινς, ομοιοπαθής και αυτή, βάζει μόνον τα τσινουρά της με «μάσκα» ανοιχτού καφέ. Δεν δαγκώνει ποτέ τα φρύδια της.

Η Ντολорές ντέλ Ρίο, χρησιμοποεί επιτυχώς το καθαρό αρχικό κόμμι και το ριμέλ.

Τέλος η Λωρέττα Γιούγκ, κάνει ένα είδος... γυναικειακής των ματιών, κινώντας ρυθμικά τον βολβό!

ΘΑΝΑΤΟΣ ΚΑΛΑΙΤΕΧΝΟΥ

επ' α την άτυχη Λά Γιάννα ο Γερμανικός κινηματογράφος χάνει ένα ακόμη έλκετο στοιχείο του:

τον Ράλφ Άρθουρ Ρόμπερτ. Ο καλλιτέχνης αυτός ήταν ένας από τους πιο διακεκριμένους και δημοφιλείς της Γερμανίας. Τελευταίως διηύθυνε ένα μεγάλο θέατρο του Βερολίνου. Είχε πρωταγωνιστήσει σε πολλά μεγάλα φιλμ της Τόμπις, και μεταξύ άλλων στα εξής: «Το φίμωτρο», «Χορός επάνω σε ήφαιστειο», «Η εύτυχία κάθεται δίπλα».

ΕΝΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑΚΙ

διάσημος κωμικός και σκηνοθέτης, Τέο Λίγκεν, έχει ένα κοριτσάκι, που δεν είναι πάντα εν τάξει με τον ελεγχό του. Ο πατέρας της για να ενθαρρύνει την μικρή της λέγει μία μέρα:

— Άκουσε Λί, κάθε φορά που θα απαντάς σε μία ερώτηση του δασκάλου σου στην οποία δεν έχουν απαντήσει οι συμμαθητριάς σου, θα σου δίνω ένα μάρκο.

Την άλλη μέρα η Λί, επιστρέφοντας γραφίς της γοητευτικής «Ολ τας από το σχολείο Τσέχοβα. Η Τσέχοβα λείο πήδησε στο πρωταγωνιστεί στο νέο μεγάλο λαϊκό του πατέρ φιλμ: «Απόκρυφες επιθυμίες» της και φώναξε:

— Μπαμπά,

μάρκο! Απάντησα μόνη εγώ σε μία ερώτηση που μ' ας έκανε ο κύριος.

Ο Τέο Λίγκεν, κατευχαιστημένος της έδωσε το νόμισμα και την ερώτησε:

— Και τί σ' ας ερώτησε;

— Ποιά δεν έχει γράψει τα χείρη της!

ΤΑ ΝΕΑ ΦΙΛΜ

Ο διάσημος Ιταλός τενόρος Μπενζαμίν Τζίλλι: έφθασε στο Βερολίνο όπου θα γυρίσει ένα νέο μικρό φιλμ, για λογαριασμό της Τόμπις υπό τον τίτλο: «Ονειρώδης Μουσική». Για το φιλμ αυτό λένε ότι θα αποτελέσει τον μεγαλύτερο θρίαμβο του Τζίλλι.

Ο αγαπημένος των Αθηνών, Γκιουστάβ Φράιλιχ θα είναι ο πρωταγωνιστής ενός φιλμ με τον παρθένο τίτλο «Μία καρδιά επιπλωμένη με μοντέρνο στυλ». Το γούρισμα της ταινίας αυτής έχει αρχίσει.

ΤΟ ΚΗΡΥΓΜΑ που δαυματοργεί

ΑΝΣΕΛΜΙΟΣ ΜΑΝΤΡΟΚ έτυχε να γνωρίσει στην ένορία του Ρίζιγκ, όπου υπηρετούσε ως εφημέριος, την Μαίρου, και αποφάσισε να την κάνει γυναίκα του. Η Μαίρου ήταν πραγματικά πολύ όμορφη κοπέλλα και δεν είχε κατά τα φαινόμενα καμιά αντίρρηση να γίνει δαυματοργισσα. Η μόνη δυσκολία που παρουσιαζόταν ήταν οικονομικής μορφής. Ένας εφημέριος ακόμη και όταν είναι εφημέριος αγγλικανικής εκκλησίας, συχνά δεν κερδίζει τόσο πολλά ώστε να μπορεί να συντηρήσει ολόκληρη οικογένεια. Όσο για την Μαίρου, όλα της τα πλούτη είχαν συγκεντρωθεί στην όμορφη της και στην εξουσία της. Με λίγα λόγια, το συνολικό ήταν καθ' όλα έτοιμο, και ο γάμος θα μπορούσε να γίνει κάθε στιγμή, αν δεν υπήρχε στην μέση η οικονομική δυσχέρεια. Ο Άνσελμος είχε και κάποιον πλούσιο συγγενή, τον περίφημο θείο-Ρούπερτ, που είχε υποκτήσει μεγάλη φήμη για δυο πράγματα. Πρώτον για την συλλογή του των γραμματοσήμων που, καθώς έλεναν οι ειδικοί, ήταν μια από τις πιο πολυτιμες συλλογές, και δεύτερον για την τσιγκουνιά του που ήταν περίφημη σε όλη την περιφέρεια. Ο Άνσελμος χαιρόταν και για τις δύο αυτές ιδιότητες του θείου του, επειδή ήταν ένας από τους λίγους κληρονόμους του. Τον στενοχωρούσε όμως το ότι ο θείος Ρούπερτ δεν έδειχνε την παραμικρή διάθεση να φύγει από τον κόσμο αυτό ή τουλάχιστον να του δώσει μια πλούσια δωρεά για να καλυτερέψει τις συνθήκες της ζωής του. Περισσότερο όμως από το Άνσελμο στενοχωριόταν η Μαίρου, που έβλεπε να περνάει ο καιρός χωρίς να κατορθώνει να πραγματοποιήσει τα όνειρά της.

Φαντασθήτε τώρα την χαρά της όταν, πλύνοντας κάποια ημέρα από το σπίτι του επισκόπου, στο οποίο κατοικούσε και ο Άνσελμος, είδε τον νεκρό εφημέριο να χοροπηδάει σαν τρελλός γύρω από ένα γονδρό φάκελλο που δριτσάνει επάνω στο τραπέζι. Μόλις την αντίκρισε, ο Άνσελμος έτρεξε και την αγκάλιασε και ύστερα συνέχισε μαζί της τον τρελό χορό του.

Η Μαίρου ετοιμαζόταν κιόλας να δάλλει τα κλάμματα με την ιδέα πως ο άρραβωνιστικός της είχε τρελλαθεί. Όταν όμως έμαθε την αφορμή της εθιμικής του, άρχισε να χοροπηδάει κι' η ίδια γύρω από το τραπέζι. Κάποιος άλλος μακρινός συγγενής του άρραβωνιαστικού της είχε πεθάνει και του είχε άφισε κληρονομιά μια συλλογή γραμματοσήμων. Θα έλεγε κανείς πως οι γραμματοσημοσυλλογές ήταν κληρονομική αρρώστια στην οικογένειά τους! Η συλλογή βρισκόταν μέσα στον γονδρό φάκελλο γύρω από τον οποίο χοροπηδούσε ο Άνσελμος.

Η Μαίρου ετοιμαζόταν κιόλας να δάλλει τα κλάμματα με την ιδέα πως ο άρραβωνιστικός της είχε τρελλαθεί. Όταν όμως έμαθε την αφορμή της εθιμικής του, άρχισε να χοροπηδάει κι' η ίδια γύρω από το τραπέζι. Κάποιος άλλος μακρινός συγγενής του άρραβωνιαστικού της είχε πεθάνει και του είχε άφισε κληρονομιά μια συλλογή γραμματοσήμων. Θα έλεγε κανείς πως οι γραμματοσημοσυλλογές ήταν κληρονομική αρρώστια στην οικογένειά τους! Η συλλογή βρισκόταν μέσα στον γονδρό φάκελλο γύρω από τον οποίο χοροπηδούσε ο Άνσελμος.

ΕΝΑ ΧΑΡΙΤΩΜΕΝΟ ΔΙΗΓΗΜΑ
ΤΟΥ Κ. Π. ΓΚΟΥΝΤΧΑΟΥΖ

— Κι' έχει μεγάλη αξία; ρώτησε κόποια σιγνή η Μαίρου.

— Άξια λέει; Είναι ασφαλισμένη στην Ασφαλιστική Έταιρία Γραμματοσήμων για πέντε χιλιάδες λίρες! Μόλις άκουσε αυτό το αστρονομικό νόμισμα η Μαίρου άρχισε να χοροπηδάει ακόμη πιο τρελλά.

— Πέντε χιλιάδες λίρες; Μπορούμε λοιπόν να παντρευθούμε άμέσως; είπε.

— Βέβαια! Προηγούμενος όμως πρέπει να εισπράξουμε τις πέντε χιλιάδες λίρες σε μετρητά.

Η απόγνωση του ήταν απεριγρύπητη. Αφού σκέφθηκε αρκετά...

— Πρώ πάντων κούταξε να κούψης καλά τα γραμμάτσικα, είπε η Μαίρου, που ήταν πάντα πρακτική. Στην σημερινή εποχή δεν μπορεί κανείς να είναι ποτέ ασφαλής.

— Δεν πιστεύω να φαντάζεσαι πως μπορεί να μου κλέψη την συλλογή ο επίσκοπος;

— Όχι, δεν φοβόμαι τον επίσκοπο. Άλλα ο φίλος σου ο Τζός...

Πράγματι, ο Τζός ήταν ένας από τους επιστήθιους φίλους του άρραβωνιαστικού της. Κανείς βέβαια δεν μπορούσε να ειπεί πως δεν ήταν καθώς πρέπει άνθρωπος. Μα όσοι γνώριζαν πως είχε καταδικασθεί δεκαεπτά φορές για κλοπή—και αυτό το ήξερε η Μαίρου πολύ καλά—είχαν κάποιο λόγο να τον φοβούνται.

— Δεν έχεις δικήν να σκέπτεσαι; έτσι για τον καυμένο τον Τζό! Θα φροντίσω ωστόσο να εξασφαλίσω την συλλογή. Άλλως τε, σκέπτομαι προηγουμένως να την δείξω στον θείο-Ρούπερτ. Έχει τέτοια μανία με γραμμάτσικα, ώστε δεν αποκλείεται να μ' ας κάνει μια καλή προσφορά για να την απακτήσει.

— Μπαβό, μπαβό! φώναξε η Μαίρου ένθουσιασμένη. Να πού είχες και σύ μια

φορά μία πρακτική ιδέα.

Το ίδιο βράδυ παρουσιάστηκε ο 'Ανσέλμος στον θείο-Ρουπερτ κρατώντας σφιχτά-σφιχτά την συλλογή κάτω από τη μασχάλη του.

— Τι τρέχει; πάλι; ρώτησε με δυσφορία ο θεός του μόλις τον αντίκρουσε. Μήπως έχουμε κανέναν καινούργιο έρωτα πέρα της εκκλησίας;

— Όχι, όχι, αποκρίθηκε δειλά ο 'Ανσέλμος. Αυτή την φορά δεν έρχομαι για να ζητήσω παρά για να προσφέρω.

— Να προσφέρεις; Και σάν τί έχεις να προσφέρεις;

— Μία συλλογή από πολύτιμα γραμματοσήμα. Φθάνει να σάς πω ότι είναι ασφαλισμένη για πέντε χιλιάδες λίρες.

Ο θεός Ρουπερτ πήρε αδιάφορα την συλλογή στα χέρια του, την ξεφύλλισε γρήγορα-γρήγορα και ύστερα είπε:

— Πέντε λίρες μπορείς να τις πάρεις! Ο 'Ανσέλμος χλώμιασε μόλις άκουσε αυτά τα λόγια.

— Μά αφού είναι ασφαλισμένη για πέντε χιλιάδες λίρες; τώμησε να ρωτήσει.

— Αυτό δεν έχει σημασία, είπε ο θεός του. Κάθε συλλέκτης γραμματοσήμων έχει την ιδέα πως η συλλογή του είναι η πιο πολύτιμη συλλογή του κόσμου και την ασφαρίζει αναλόγως. Όπωςδήποτε, έχει όψιν σου ότι η συλλογή αυτή δεν είναι περισσότερο από πέντε λίρες.

Ο 'Ανσέλμος γύρισε απελπισμένος σπύτι του και άρχισε να σκέπτεται. Η απόγνωση του ήταν απερίγραπτη. Αφού σκέφθηκε άρκετα πήγε να διηγηθεί στην Μαίρου τα αποτελέσματα της επισκέψεώς του.

— Και τώρα; ρώτησε εκείνη.

— Και τώρα, πρέπει να περιμένουμε.

Η Μαίρου έμεινε για λίγο συλλογισμένη. Ύστερα σήκωσε το όμορφο κεφάλι της και είπε στον 'Ανσέλμο:

— Η συλλογή αυτή είναι ασφαλισμένη για πέντε χιλιάδες λίρες. Αυτό σημαίνει πως αν την εξαφανίσουμε, θα εισπράξουμε από την ασφαλεία ένα τέτοιο ποσό.

— Αυτό είναι απάτη! φώναξε ο έφημος άγανακτισμένος. Δεν πιστεύω να με νομίζουν ικανό να κάνω μία τέτοια πράξη; Ξεχνάς έντελώς...

— Δεν ξεχνάω τίποτα, τον διέκοψε η Μαίρου. Έσύ ξεχνάς ότι οι ασφαλιστικές εταιρίες πραγματοποιούν τεράστια κέρδη εις βάρος του κοσμάκη. Αν κατορθώσουμε λοιπόν και πάρουμε πίσω ένα μέρος από αυτά τα άδελφια κέρδη, θα κάνουμε μίαν αγαθοεργό πράξη.

— Α! Όχι. Αυτό πάει πολύ! Δεν μπορεί ένας κήρυξ της αρετής να γίνει συνεργός σε μία τέτοια συνωμοσία!

— Πολύ καλά, απάντησε η Μαίρου απορηστικά. Τι πρόκειται να κάνεις;

— Θα βγω έξω να κυττάζω μερικές δουλειές.

— Και την συλλογή που σκοπεύεις να την κρύψεις;

— Την έβαλα μέσα στο συρτάρι του επισκόπου, δίπλα στα Ευαγγέλια. Εκεί μου φαίνεται δεν διατρέχει τον παραμικρό κίνδυνο.

— Ας το ελπίζουμε, είπε η Μαίρου καθώς αποχαιρέτους τον μηστήρα της.

Η πρώτη της δουλειά ήταν να περάσει ακατά τύχη από το σπίτι του Τζέι και να το ελπίζει μία καλημέρα.

— Τι νεώτερα έχετε; ρώτησε εκείνος.

— Σκοτούρες, σκοτούρες, αποκρίθηκε η Μαίρου. Ο 'Ανσέλμος κληρονόμησε μια συλλογή γραμματοσήμων που στοιχίζει τουλάχιστον πέντε χιλιάδες λίρες και αντί να την κλειδώσει πουθενά σίγουρα την έβαλε μέσα στο συρτάρι που φυλάει ο δεσπότης τα Ευαγγέλια. Καθώς θα ξέρεις, το συρτάρι αυτό βρίσκεται στο γραφείο του ισογείου, δίπλα ακριβώς από το παράθυρο και δεν έχει καν κλειδαριά. Φθάνει ν' αποφασίσω κανείς να κλειψή την συλλογή και είναι άμεσως δική του!

Κατά τα μεσάνυχτα της ίδιας ημέρας ο 'Ανσέλμος ξύπνησε από ένα παραξένιο θόρυβο και από τις δυνατές φωνές του δεσπότη που ακουγόντουσαν από το ισόγειο. Έτρεξε άμέσως για να ιδεί τί συνέβαινε και είδε τον δεσπότη να κείται κατάκλιμα με το ένα μάτι μαυρισμένο. Τί είχε συμβεί; Κάποιος διαρρήκτης είχε γωβή μέσα στο σπίτι για να κλέψη. Ο δεσπότης τον άκουσε που ψαχούλευε στα συρτάρια και πήγε να τον συλλάβη. Ο διαρρήκτης φάνηκε όμως πιο επιδέσιος, τον ξάπλωσε χαμω με μία γροθιά στο πρόσωπο και έσπευσε να εξαφανισθή.

Τα ευαγγέλια ήταν όλα στην θέση τους. Έλειπε όμως η συλλογή των γραμματοσήμων! Αφού πέσασε η πρώτη συγκίνηση, ο 'Ανσέλμος συλλογίστηκε: «Τόσο το καλύπτει! Τώρα θα μπορέσω να εισπράξω με ήσυχη συνείδηση τις πέντε χιλιάδες λίρες».

Ο δεσπότης τον έδραλε από τους συλλογισμούς αυτούς λέγοντας:

— Και τώρα, πώς θα κάνω εγώ αύριο το βράδυ κήρυγμα στην εκκλησία; Ο κόσμος έχει ειδοποιηθεί και θα τρέξει! Πως πάντοτε στην εκκλησία. Δεν μπορώ όμως να παρουσιασθώ από τον άμωωνα με το μαυρισμένο μάτι.

Σ'ι λυγνά; πρόσθεσε:

— 'Ανσέλμιο, πρέπει να κάνεις εσύ το κήρυγμα!

— Ε-ε-ε-

Το άλλο βράδυ η εκκλησία ήταν ασυνήθιστα γεμάτη από κόσμο που περίμενε ν' ακούσει το κήρυγμα. Είχε μαθευτεί κιόλας από νωρίς πως ο δεσπότης ήταν άρρωστος και κρυολογημένος και ότι αντί γι' αυτόν θα κήρυξε ο έφημος.

«Ίσως γι' αυτό είχαν τρέξει οι πιστοί με τόση προθυμία επειδή ήσαν όλοι από κάνα-δύο φορές που είχε κηρύξει πριν, ότι το κήρυγμα του ήταν πολύ ανώτερο από του δεσπότη. Και πρέπει να όμολογηθώ πως κανείς δεν μετανόησε γι' αυτό. Ο 'Ανσέλμος μίλησε για τους ανθρώπους εκείνους που προσπαθούν να ωφεληθούν οι ίδιοι εις βάρος των άλλων. Με πόρινα λόγια κατέδρασε τις πράξεις τους, έκανε έκκληση προς τα ανθρώπινα αισθήματά τους, έφερε για παράδειγμα τον Θεάνθρωπο που έγινε θυσία για τους άλλους, και κατάφερε με λίγα λόγια να συγκινήσει το εκκλησίασμα σε τέτοιο βαθμό που ακουγόντουσαν πιδ δυνατά τα κλάματα των πιστών ή των ημαρτωλών που μετανοούσαν. Όταν τελείωσε το κήρυγμα έσπευσαν όλοι να τον συγχωρούν και να τον ευχαριστήσουν για το υπέροχό του κήρυγμα. Ήταν σωστός θρίαμβος».

— Ποτέ δεν φανταζόμουν πως θα μπορούσες να κηρύξεις τόσο υπέροχα, του έλεγε η Μαίρου λίγο αργότερα, καθώς περπατούσαν πλάι-πλάι μέσα στον κήπο

του δεσποτικού. Τώρα όμως, συνέχισε, πρέπει να γράψω άμέσως στην 'Ασφαλιστική 'Εταιρία και να ζητήσω τις πέντε χιλιάδες λίρες αποζημίωση.

Την ίδια στιγμή παρουσιάστηκε μπροστά τους ο Τζέι. Κρατούσε στα χέρια του κάτι που έμοιαζε σαν βιβλίο και το είχε τυλιγμένο σε μίαν εφημερίδα. Η Μαίρου κατάλαβε άμέσως ότι θα ακολουθούσε κάποια συμφορά, γι' αυτό φώναξε όσο πιο δυνατά μπορούσε:

— Τζέι! Είσαστε ανάγωγος! Βλέπετε ότι μιλάμε ιδιαιτέρως και εργάσαστε να μάς ενοχλήσετε. Φύγετε άμέσως από εδώ.

— Με συγχωρείτε αλλά ήθελα...

— Ότι κι' αν θέλατε, δεν είναι κατ' ανάγκη η ώρα! Φύγετε!

Ο Τζέι όμως άπλωσε το χέρι που κρατούσε το δέμα και είπε στον 'Ανσέλμο:

— «Ημαρτον! Συγχώρησέ με! Το σημερινό σου κήρυγμα με έκανε άλλον άνθρωπο! Χθες την νύχτα έκλεψα από το συρτάρι του Δεσπότη αυτήν την συλλογή. Πάρε την πίσω και συγχώρησέ με!» Ο 'Ανσέλμος είδε μονομιάς να καταστρέφονται για μίαν ακόμη φορά όλα τα όνειρά του.

—Σε συγχωρώ Τζέι, είπε. Και για να σου το αποδείξω, σου επιτρέπω να κρατήσεις αυτήν την συλλογή.

— Όχι, όχι! φώναξε ο Τζέι και έφυγε τρέχοντας αφού άρπασε προηγουμένως το δέμα του επάνω σε ένα παγκάκι του κήπου.

—Ποιός σου είπε να δολίξες τέτοια κηρύγματα; του φώναξε η Μαίρου έξω φρενών. Τώρα τι θα γίνουμε; Πάει και η τελευταία μας ελπίς.

Δεν είχε όμως πρόβλεψη να τελειώσει την φράση της όταν εμφανίστηκε μπροστά τους ο θεός Ρουπερτ που σκούπιζε τα δακρυσμένα του μάτια με ένα μαντήλι.

— 'Ανσέλμιο! Συγχώρησέ με, φώναξε. Το κήρυγμά σου έφθασε θαλάσσια μέσα στην καρδιά μου, και με έκανε άλλον άνθρωπο. Ντρέπομαι για όσα έχω κάνει ως σήμερα και περισσότερο από όλα, ντρέπομαι επειδή θέλησα να σε εξαπατήσω και να σου πάρω την συλλογή για πέντε λίρες. Με συγχωρείς, 'Ανσέλμιο!

Η συλλογή σου αξίζει περισσότερο από πέντε χιλιάδες λίρες, και για να είς διαβεβαιωσώ το σφάλμα μου, είμαι πρόθυμος να σου δώσω τα διπλά. 'Ιδοί! Σου έχω και το τέκνέτο μου! Σε παρακαλώ δέξου το. Ο 'Ανσέλμος πήρε με το ένα χέρι το τέκνέ και έδωσε με το άλλο την κατάγνη, είχε μείνει άφωνος από την πληγή του και ξέχασε ακόμη και να πει την ευχαριστία στον θεό του καθώς έφευγε. Από την κατάσταση αυτή τον έδραλε η φωνή της Μαίρου, πάντοτε πρακτικής, που έλεγε:

— Τρίτη φορά δεν κάνεις να την πάρουμε. 'Ανσέλμιο! Αύριο πρέπει να πιάς πρωί-πρωί να εξαργυρώσεις το τέκνέ μου. 'Αν δεν το βρούμε στη ζούγκλα; Δεν ήταν βέβαια δικό του αφού αυτός ξη! Μετά στιγμιαία αγωνία έτρεξε στο τηλέφωνο και τηλεφώνησε στον Κάρσον:

— Έλατε άμέσως. Κάτι φοβερό συνέβη!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 27ον
ΕΝ ΑΝΑΜΟΝΗ

Ο Κάρσον έφθασε στη βίλλα μισή ώρα ύστερ από το τηλεφώνημα της

Η. ΓΚΟΥΝΤΛΑΟΥΖ

ΤΟ ΤΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΜΑΥΡΟΥ ΚΡΙΝΟΥ

Περίληψις προηγουμένων

Ο μηχανικός Νέδ Κάρσον, διευθυντής μιας επιχείρησης στην 'Ιάδα είναι αρραβωνιασμένος με την νεαρά και όμορφη Τρέσσα Δίξον με την οποία επρόκειτο να παντρευθή. Την ίδια νέα έποφθαλμιά και κάποιος 'Αρμστρογκ, τον οποίον ο Κάρσον υποπτεύεται ως δολοφόνο του αδελφού της Τρέσσας, Πέρσου Δίξον. Ο 'Αρμστρογκ απειλώντας την νέα την παρασύρει μαζί του. Ο Κάρσον και ο φίλος του γιατρός Μάινερ, τρέχουν εις καταδίωξίν του. Ταυτοχρόνως και χωρίς να το ξέρουν κυνηγεί τον 'Αρμστρογκ ο αστυνομικός Μώρτσεζον δια να επιτύχη καλύτερα θάζει φωτιά στο δάσος. Η Τρέσσα κινδυνεύει αλλά σώζεται από τον Κάρσον. Από τον Μάινερ ο νέος πληροφορείται ότι ο 'Αρμστρογκ θώρηκε οίκτρο θάνατο μέσα στις φλόγες. Η Τρέσσα όμως εξομολογείται στον Κάρσον ότι δεν ήταν ο 'Αρμστρογκ που κάηκε αλλά ο αδελφός της που είχε σκοτώσει αυτός τον 'Αρμστρογκ την νύκτα εκείνη του φόνου «του» και πήρε την μορφή και το όνομά του. Ο Κάρσον παρ' όλα αυτά αγαπά πάντα την νέα και της επαλαμβάνει την απόφασή του να ενώση μαζί της την τύχη του. Το μαύρο παρελθόν δεν υφίστατο πια γι' αυτούς, τα είχαν ξεγιάσει όλα, και ζούσαν με τ' όνειρο της προσεχούς ένωσης τους.

18ον

Κάποιο βραδάκι, όμως, συνέβη κάτι τόσο απάντεχο, ώστε η Τρέσσα το θέσπασε κατ' αρχάς αστειότητα.

Μία επιστολή απευθυνόμενη σ' αυτήν ήρθε στη βίλλα.

Εταράχθηκε όταν είδε τον γραφικό χαρακτήρα του φακέλλου. Την άνοιξε άποτομα και διάβασε με θλίψη αφάνταστη:

Αγαπητή Τρέσσα,
Θάρρω απόψε στις δέκα. Χρειάζομαι λεφτά. Για όνομα του Θεού, δώθ' μου.

Η. Δ.

Ήταν από τον Πέρσου Δίξον. Δεν υπήρχαν αμφιβολία και ήρχετο από τη Σινναπούρη. «Όστε ο αδελφός της ζούσε και βρισκόταν εκεί κρυμμένος την ημέρα; Αλλά τότε το πτώμα που βρέθηκε στη ζούγκλα; Δεν ήταν βέβαια δικό του αφού αυτός ξη! Μετά στιγμιαία αγωνία έτρεξε στο τηλέφωνο και τηλεφώνησε στον Κάρσον:

— Έλατε άμέσως. Κάτι φοβερό συνέβη!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 27ον
ΕΝ ΑΝΑΜΟΝΗ

Ο Κάρσον έφθασε στη βίλλα μισή ώρα ύστερ από το τηλεφώνημα της

Τρέσσας. Από την έκφραση του προσώπου του ή νέα κατάλαβε ότι υπέφερε πολύ.

— Τι συμβαίνει; την ρώτησε, η φωνή σου με άνησυχισε κ' έκλεισες το τηλέφωνο πριν σε ρωτήσω λεπτομέρειες.

— Δεν θα μπορούσα να στις πω

τηλεφωνικώς. Λίγο πριν σε ειδοποιήσω έλαβα αυτό το γράμμα.

Το έδωσε το γράμμα και εκείνος το διάβασε ταραγμένος. Η έκπληξη του δεν ήταν μικρότερη από την έκπληξη της Τρέσσας. Κάθισε σαν κουρασμένος και την κύτταζε.

— Είναι από... τον αδελφό σου;

— Ναι. Το γράψιμο κι' η μονογραφία είναι δικά του. Δεν υπάρχει αμφιβολία. Έβγάλαμε τα συμπεράσματά μας πολύ γρήγορα. Ζη κι' έρχεται.

— Έρχεται πάλι για λεφτά! Δεν μπορώ, όμως, να καταλάβω. Αν γλύτωσε από τη φωτιά, γιατί έρχεται εδώ; Εξ άλλου είχε πολλά λεφτά και τα μέσα να προμηθευθώ περισσότερα.

— Κι' εγώ δεν έννοω όπως κι' εσύ. Τι θες να γίνει; Τι νομίζεις πως πρέπει να γίνει;

— Δεν ξέρω. Δεν μπορώ να καθορίσω τί σκέπτομαι. Θέλω να γίνει ότι είναι δικό. Πές μου εσύ, Νέδ, τί είναι όρθο να γίνει;

Ο Κάρσον εδάγκωσε τα χείλη. Η συνείδησή του του έλεγε ότι ο Δίξον όφειλε να πληρώσει για το έγκλημά του, αλλά έπρεπε να ληφθώ υπ όψιν ότι η Τρέσσα είχε δεσμούς αίματος μ' αυτόν τον άνθρωπο. Ο Κάρσον δεν ήξερε τί ν' αποφασίσω.

— Δεν μπορώ να σου δώσω γνώμη Τρέσσα, είπε. Είνε από τα ζητήματα στα οποία αποφασίζει καθένας μόνος του. Ότι όμως αποφασίσω εγώ θα γίνει.

— Σ' εόναριστώ. Ξέρω πως θα έπρεπε να παραδοθώ στη δικαιοσύνη, πρέπει, όμως, να τον παροδώσω εγώ ή αδελφή του; Μπορούσα να αδιαφορήσω και ν' αφήσω να συλ-

ληφθώ. Πρέπει όμως να βοηθήσω την σύλληψή του αυτή;

— Όχι, αυτό δεν μπορείς να το κάνεις. Θα ήταν καλύτερα να το άρνηθής, να του πής να πάη αλλού να θρή τη σωτηρία του.

— Αλλά χρειάζεται λεφτά! Νομίζεις πως δεν πρέπει να του δώσω;

— Νομίζω πως θα έπρεπε ν' αντιμετώπισης την κατάσταση όχι σαν γυναίκα αλλά σαν άνδρας.

— Ναι, έχεις δίκιο, απάντησε εκείνη έπειτα από μικρή σκέψη. Δεν θα του επιτρέψω να εξαθλίωη στο σπίτι. Όταν έρθη θα του το πω. Ώς τότε όμως θα μείνεις μαζί μου Νέδ;

— Βεβαίως, αν νομίζεις πως θα είναι έτσι καλύτερα; Φυσικά δεν παρασύρεσαι απ' ό,τι είπα;

— Όχι. Υποφέρω που ενεργώ έτσι, αλλά έτσι πρέπει να γίνει.

Την εφίλησε θερμά, θαυμαζόντας το θάρρος της. Προσπαθούσε και ο 'Ιδιος να θρή λίγο οίκτο για τον Δίξον αλλά εστάθη άδύνατον. Θα τον συγχωρούσε αν έκανε το έγκλημα σε θρασμό ψυχής, έδω όμως έπρόκειτο περί έγκληματος προμελετημένου και για χρήματα.

Ενώ η Τρέσσα άλλαζε τουαλέττα εκείνος πήγε στον κήπο να κάνει ένα γύρο. Σ' ένα μέρος του κήπου ήθελε να σκάψει για να διαρρώση μία προεξοχή κοντά στις τριανταφυλιές. Έτσι θα περνούσε και η ώρα του. Ξαφνικά, καθώς έσκαδε, η σκαπάνη χτύπησε σε κάτι σκληρό. Τράβηξε το χώμα με το φυάρι.

Κάτι σκούρο φάνηκε, άκαθόριστο, όμως. Το έσυρε έξω με κόπο. Ήταν το κεφάλι ενός γορίλλας.

Στάθηκε κατάπληκτος. Μέσα στο χώμα φαινόταν ο σκελετός και οι τριχές του ζώου. Μήπως το τετράχειρο αυτό χρησίμευσε στο φόνο; Να ρωτήσει την Τρέσσα; Α! όχι, δεν έπρεπε ακόμα να πη τίποτα. Βιστικά, έβλεπε πάλι το μακάθριο εύρημά του. Ήταν καιρός γιατί φάνηκε η Τρέσσα.

— Τι έβλεπες;

— Ένα λ'... τοπική σκάβοντας τα καλάμια. Έχουν τόσο μεγάλες ρίζες!

— Δε θαρούεσαι, πόσο θα μείνουμε εδώ;

— Ναι, ναι. Το σπίτι έχει τόσες θλιβερές αναμνήσεις για σένα. Γιατί δεν πήρες ένα σκυλί; Ο σκύλος είναι ένας θαυμάσιος σύντροφος και φύλακας.

— Πολλές φορές το σκεφθήκαμε, ο αδελφός μου, όμως, δεν αγαπούσε τα ζώα.

— Μά είπες πως ενδιαφέρεται γι' αυτό;

— Από επιστημονική άποψήως μόνο. Κατάρρωσε να τα υπνωτίζη.

Ο Κάρσον έταραχτηκε με την πα-
ρατήρηση αυτή:

— Δεν έφερνε, λοιπόν, ζώα εδώ;
— Όχι. Για τὰ πειράματά του είχε
την ποικίλια που ήθελε στον Βοτα-
νικό Κήπο.

Ήξερε τώρα αρκετά. Φαίνεται
πώς η Τρέσσα δεν γνώριζε τίποτε
για τὸ θαμμένο ζώο. Ποιὸς ἄλλος,
λοιπόν, θὰ τὸ ἔθαψε ἐκτὸς ἀπὸ τὸν
Δίξον; Καὶ γιατί νὰ τὸ θάψῃ κρυ-
φά; Τοῦ εἶπε πὼς μπορούσε νὰ ὑ-
πνωτίσῃ τὰ ζώα. Δὲ θὰ μπορούσε,
ἀρὰ γε, νὰ μεταχειρισθῇ τὸν πίθη-
κο στὴν δολοφονία, ἐκεῖ που ἡ ἀνα-
πνοία του δὲν τὸν βοηθοῦσε;

Κατόπιν σκέφθηκε τὸ μεγάλο κι-
νώσιο γιὰ τὸ ὅποιο τοῦ εἶπεν ὁ Κινέ-
ζος, πὼς τὸ ἔφερε ἐκεῖνο τὸ δράδυ
στὸ σπίτι κι' ἦταν πολὺ βαρὺ. Μέσα
ἐκεῖ θὰ ἦταν ὁ γορῖλλας.

Υστερὰ ὁ σωλήνας ἐκείνος γιὰ
τὸν ὅποιο τοῦ μίλησαν δὲν μπορού-
σε μήπως νὰ χρησιμοποιηθῇ γιὰ τὸ
ζώο;

— Εἶσαι πολὺ σκεπτικός, ψιθύρι-
σε ἡ Τρέσσα. Σὲ ἀνησυχεῖ ἀκόμα τὸ
γράμμα;

— Δὲν ἀνησυχοῦ ἀλλὰ ἐνοχλοῦμαι,
φυσικά. Δὲν εἶπε στίς δέκα;

— Ναί, κι' εἶναι μόλις ἑπτὰ. Εἶμαι
πολὺ εὐτυχὴς Νέδ, πού εἶσαι ἐδῶ.
Μποροῦσε νὰ συνέβαινε αὐτὸ ὅταν
ἦμουν μόνη καὶ δὲν θὰ ἤξερα τί νὰ
κάνω. Εὐχαριστῶ τὸ Θεὸ που εἶσαι
κοντὰ μου.

Τὸν κύτταξε με πεποίθηση καὶ ἀ-
γάπη. Εἶχε πιά πάρει τὴν ἀπόφασή
της γιὰ τὸ στίγμα τῆς οἰκογενείας
της.

Ἐφαγαν μαζί, κατόπιν ἡ Τρέσ-
σα ἔπαιξε λίγο πιάνο. δὲν μπορούσε
ὅμως ἀπὸ νευρικότητα νὰ δώσῃ ἑκ-
φραση στὸ κομμάτι που ἔπαιζε.

— Δὲν μπορῶ νὰ παίξω! εἶπε. Τί
ώρα εἶναι Νέδ;

— Ἐννέα καὶ τέταρτο. Θάρρος ἀ-
γαπητή μου, ἴσως νὰ μὴ φανῇ κα-
θόλου.

— Θάρρῃ, τὸν ξέρω καλά.

Ἐξαφνὰ ἀκούσθηκε τὸ κουδούνι
τῆς ἐξώπορτας.

Τὴν εἶδε νὰ τρέμῃ, νὰ χλωμιάξῃ
καὶ νὰ τὸν κυττᾷ περίτρωμη.

— Αὐτὸς εἶναι;

— Δὲν μπορεῖ, ἐκτὸς ἀν... Μὰ ἡ
ὕπνερτρα πῆγε ν' ἀνοίξῃ ἄς τὸν
περιμένουμε ἐδῶ. Εἶναι καλύτερα.

Ἦταν ὁ Μώρτσεζον.

— Λυποῦμαι που ἔρχομαι σὲ ἀκα-
τάλληλη ὥρα, εἶπε.

Ο Κάρσον σιωπῶντα δυσχερῆ-
μένος.

— Πὼς τολμάς; εἶπε.

— Περιμένε παρακαλῶ, ἀπῆντησε
ὁ Μώρτσεζον. Δυὸ ἀστυνομικοὶ μου
εἶναι στὸ χῶλ. Ἐχῶ κάποια σπου-
δαία ἐντολὴ νὰ ἐκτελέσω. Λυποῦμαι
ἀν σὰς ἐνοχλῶ ἀλλὰ πρὸ παντὸς τὸ
καθῆκον. Διάφορα γεγονότα συνέβη-
σαν ἀφότου σὰς εἶδα νὰ τελευταῖα
φορὰ. Ἴσως νὰ σὰς ἐνδιαφέρῃ καὶ
ἡ εἰδηση ὅτι ὁ Ἰωσήφ Ἀρμστρογκ
βρίσκειτὶ στὴ Σιγισαπούρη αὐτὴ τῇ
στιγμῇ.

— Ἀπατάσαι, ἀπῆντησεν ὁ Κάρ-
σον. Ο Ἀρμστρογκ δὲν ὑπάρχει οὔ-
τε στὴ Σιγισαπούρη οὔτε πουθενά.
Ο Μώρτσεζον τοὺς κύτταξε καὶ
τοὺς δυό.

— Τότε θὰ τὸ πῶ με ἄλλα λόγια.
Ο Πέορ Δίξον εἶναι στὴ Σιγισαπού-
ρη καὶ κρύπτεται.

— Ὡστε... τὸ ξέρετε;... εἶπεν ἡ

Τρέσσα.

— Ναί, ξέρω. Τὸ ἤξερα πρὸ πολ-
λοῦ. Μὲ γέλασε στὴν Ἰάβα, ἀλλὰ
τὸν ἀνεκάλυψα κατόπιν. Ἦρθε μ' ἑ-
να ἱστιοφόρο, κι' αὐτὴ τῇ φορὰ δὲν
θὰ μοῦ φύγῃ. Ὑπέθεσα πὼς θὰ ζη-
τοῦσε νὰ πλησιάσῃ τὴν διὰ Δίξον
καὶ δὲν γελάστηκα.

— Τί ἐννοεῖτε;

— Ἐχῶ πληροφορίες ἀπὸ τὸ τα-
χυδρομεῖο ὅτι σὰς ἔστειλε μιά ἐπι-
στολὴ. Θὰ ἤθελα νὰ τὴν δῶ.

— Ἀκούσ' ἐδῶ, φώναξε ὁ Κάρσον,
μπορεῖ νάχῃς τὸ δικαίωμα νὰ μπαί-
νῃς στὰ σπίτια, δὲν ἔχει ὅμως τὸ
δικαίωμα νὰ διαβάσῃς καὶ τὰ ξένα
γράμματα.

Ο Μώρτσεζον κούνησε τοὺς ὤ-
μους καὶ κύτταξε τὴν Τρέσσα.

— Δὲς Δίξον εἶπε με καλωσύνη. Θὰ
εἶναι γιὰ καλὸ δικό σας νὰ μοῦ δεί-
ξετε αὐτὸ τὸ γράμμα. Ὑπάρχουν με-
ρικὰ πράγματα πού τ' ἀγνοεῖτε καὶ
πού θὰ σὰς προσεγγίσουν μεγάλην
ἐκπλήξιν. Ἐχῶ π.χ. ἕνα πρόσωπο,
τὸν Δά-Κόστα πού...

— Δά-Κόστα; Δὲν τὸ γνωρίζω
αὐτὸ τὸ πρόσωπο.

— Θὰ τὸ γνωρίσετε ἀργότερα. Τῶ-
ρα θέλω νὰ μάθω ποιά ὥρα θάρρῃ
ὁ Δίξον. Ἀνῶφελα δὲ θελήσετε νὰ
τὸ κρύψετε. Θὰ φυλάξουμε ἐδῶ γύ-
ρω καὶ θὰ τὸν συλλάβουμε. Ἄν μοῦ
τὸ πῆτε θὰ μοῦ χαρίσετε καιρὸ γιὰ
τὸν ὅποιον θὰ σὰς κάνω μιά εὐχάρι-
στη ἀνακοίνωση ἀργότερα.

Ἐκείνη γύρισε καὶ εἶδε τὸν Κάρ-
σον.

— Κάνε ὅπως νομίζεις Τρέσσα τῆς
εἶπε αὐτὸς σιγὰ.

— Μὰ θὰ τὸν πιάσουν!

— Αὐτὸ φαίνεται ἀναπόφευκτο.
Δὲν θέλω νὰ σὲ ἐπηρεάσω ὅμως ἀ-
γαπητή μου.

— Καὶ ὅμως μ' ἐπηρεάζεις, ἀπῆν-
τησε με δάκρυα. Μοῦ ζητεῖς νὰ τὸν
παραδώσω. Φαίνεται πὺ σκληρὸς
τώρα, πολὺ πὺ σκληρὸς.

Ἦταν ἀλήθεια. Ἡ ἀνακάλυψις
τοῦ κήπου ἔκανε τὸν Κάρσον νὰ μὴν
αἰσθάνεται κόκκινον οἴκου γιὰ τὸν
Δίξον.

— Δὲν μπορῶ νὰ σοῦ πῶ ψέμματα,
τῆς εἶπε. Νομίζω πὼς εἶνε καλύτερα
νὰ τοῦ πῆς τί γράφει τὸ γράμμα.

Ἐδῆσε τὰ χέρια της καὶ τοὺς εἶδε
καὶ τοὺς δυὸ ἀμειλίχτους. Ἡ ψυχὴ
της ὑπέφερε φριχτά.

— Εἶναι γι' ἀπόψε; ρώτησε ὁ ἀ-
στυνομικὸς.

Ἐκείνη τὸν κύτταξε λίγο καὶ κα-
τόπιν χαμήλωσε τὸ κεφάλι.

— Καὶ ποιά ὥρα; Στάς ἐννέα;
Στάς δέκα;

Ἡ Τρέσσα ἔκαμε τὴν ἴδια κίνηση.
Κατόπιν ἔβαλε τὸ πρόσωπο μέσα
στὶς παλάμες κι' ἔκλαψε πικρά. Ο Κάρ-
σον τὴν ἐχάιδεψε στὸν ὦμο:

— Ὅλοι ὑποφέρομε, τῆς εἶπε. Κι'
ἐγὼ καὶ σὺ κι' ἐκεῖνος. Τὸ πεπρωμέ-
νον δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ τὸ ἀποφύ-
γῃ.

— Ἔτσι εἶναι, πρόθεσε καὶ ὁ Μώρ-
τσεζον. Δὲς Δίξον πρέπει νὰ εἰσθε
εὐχαριστήμητι γιὰ τὴν γλυτώνετε ἀπὸ
τὶς θρωμὲς αὐτές.

Τὸν ἀτένισε με μάτια δακρυσμένα
χωρὶς νὰ φανῇ ὅτι τὸν κατάλαβα.
Ο Κάρσον ἀντελήφθη ὅτι κάτι συ-

βαρὸν ἤξερε ὁ Μώρτσεζον. Ο ἀστυ-
νομικὸς ἔκρυψε τοὺς δυὸ ἄνδρες
του, ἕναν πίσω ἀπὸ τὸ παραβάν, τὸν
ἄλλον στὸ διάδρομο.

— Εἶναι δέκα παρὰ εἴκοσι, εἶπαν.
Νὰ τὸν προσκαλέσετε ἐδῶ μέσα ὅ-
ταν θὰ φθάσῃ. Ποιὸς θὰ τοῦ ἀνοίξῃ;

— Ἡ ὑπηρετρία, εἶπεν ὁ Κάρσον.

— Τὸν γνωρίζεις;

— Όχι. Ποτέ δὲν τὸν ἔχει δῆ, εἶ-
πεν ἡ Τρέσσα.

— Ὡραία. Ἔσεῖς καὶ ὁ κ. Κάρσον
νὰ καθήσετε ὅπως τώρα. Ἐγὼ θὰ
κρυφτῶ πίσω ἀπὸ τὸ παραπέτασμα.

— Εἶναι ἀνάγκη νὰ μείνῃ ἡ Δε-
σποινίς; ρώτησε ὁ Κάρσον. ἔχει ὑ-
ποφέρει τόσες συγκινήσεις...

— Όχι, θὰ μείνω, διέκοψεν ἡ
Τρέσσα. Ἄν δὲν με δῇ, πιθανὸν νὰ
ἀντισταθῇ καὶ νὰ δημιουργήσῃ
σκάνδαλον.

— Σωστά, ἐλπίζω ὅμως νὰ γίνουν
ὅλα ἥσυχα καὶ νὰ ξέρετε πὼς δὲν
ἔχετε γιὰ τίποτε νὰ μεμφθῇτε τὸν
ἑαυτὸν σας.

Τὰ λεπτὰ πέρασαν μέσα σὲ νε-
κρικὴ σιγὴ. Δέκα παρὰ δέκα χτύ-
πησε ἡ πόρτα. Ο Μώρτσεζον ἔβαλε
τὸ δάχτυλο στὰ χεῖλη καὶ κρύφτηκε
πίσω ἀπὸ τὸ παραπέτασμα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 28ον

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΟΥ ΜΩΡΤΣΕΖΟΝ

Υστερ' ἀπὸ λίγα λεπτὰ ἡ ὑπηρε-
τρια μπαίνοντας ἀπόρησε γιὰ τὴν
μυστηριώδη ἐξαφάνισιν τῶν τριῶν
ἀνδρῶν καὶ γιὰ τὴ χλωμάδα τῆς
κυρίας της.

— Ἐνας κύριος σὰς ζητᾷ δεσποί-
νις, εἶπε. Λέγει πὼς τὸν περιμένετε.
Ἡ Τρέσσα δὲν μπόρεσε ν' ἀπαν-
τήσῃ.

— Πές του νάρθῃ μέσα, εἶπε ὁ
Κάρσον.

— Πολὺ καλὰ κύριε.

Ο ἔνοχος μπῆκε σὲ λίγο.

Στάθηκε στὸ κατώφλι τῆς θύ-
ρας κυττάζοντας ἐκπληκτὸς τὸν
Κάρσον. Δὲν περίμενε νὰ τὸν βρῇ
ἐκεῖ.

Ἦταν ἕνα ἐρείπιο τοῦ παρελθόν-
τος τώρα. Τὸ πρόσωπό του εἶχε φο-
βερὰ σημάδια καὶ τὰ φορέματά του
ἦσαν ρυπαρὰ καὶ καταρρακτωμένα.

Ἦταν ἕνα ναυάγιο τοῦ ἑαυτοῦ του.
Τὸ ἀριστερό του χεῖρ ἔλειπε καὶ τὸ
κενὸ μανίκι ἦταν χωμένο στὴν τσέ-
πη τοῦ σακακιῦ του.

— Πέρσυ! φώναξε ἡ Τρέσσα.

— Τί θέλει αὐτὸς ἐδῶ; εἶπε ἐκεῖ-
νος με θαραίᾳ φωνῇ. Ἐγὼ ζήτησα
νὰ σὲ δῶ μόνη.

— Ποτέ δὲν θὰ τὴν βρῇς πιά μόνη,
ἀπῆντησε ὁ Κάρσον. Τώρα πιά ξέ-
ρουμε με ποιὸν ἔχουμε νὰ κάνουμε.

— Νὰ μὰς ἀφήσῃς τοὺς δυὸ μό-
νους, εἶπε ὁ Δίξον. Τί διάολο θές
ἀπὸ μὰς καὶ φυτρώσεις πάντοτε στὴ
μέση;

Ο Κάρσον κύτταξε τὴν Τρέσσα.

Ἦταν ἑτοιμὴ νὰ ἐνδῶσῃ ἀπὸ λιπο-
ψυχία. Δὲν μπορούσε νὰ μείνῃ ἀδιά-
φορη στὴ δυστυχία τοῦ ἀδελφοῦ της.
Φοβήθηκε πὼς θὰ ἐπρόδιδε τὸ μυσ-
τικὸ τῆς συλλήψεώς του.

(Ἡ συνέχεια στὸ ἐπόμενο)

Ο ἄνθρωπος

ΤΩΝ

οὐρανοξυστῶν

ΑΡΧΙΤΕΚΤΩΝ ΠΡΙΝ... ΓΕΝΝΗΘΗ!
ΚΛΕΒΕΙ ΤΑ ΒΙΒΛΙΑ ΤΟΥ ΠΑΤΕ-
ΡΑ ΤΟΥ.— ΒΟΗΘΟΣ ΤΟΥ ΜΕΓΑ-
ΛΥΤΕΡΟΥ ΑΡΧΙΤΕΚΤΟΝΟΣ.— ΤΟ
ΜΙΣΟΣ ΤΩΝ ΣΥΝΑΔΕΛΦΩΝ.

Ο ΤΑΝ μιλούμε ἢ ἀκούμε νὰ μι-
λοῦν ἄλλοι γιὰ τὴν Ἀμερικὴ,
φέρνομε ἄθελα στὸ μυαλό μας
τοὺς πανύψηλους οὐρανοξυστῆς
πού μοιάζουν σὰν νὰ προσπαθοῦν νὰ ξε-
περάσῃ ὁ ἕνας τὸν ἄλλον στὸ ὕψος.

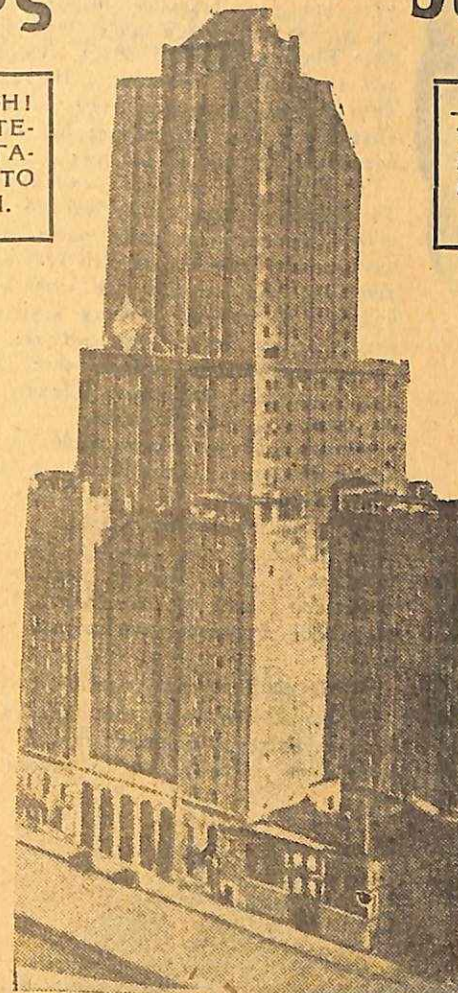
Ο περιφημότερος ἀρχιτέκτων καὶ
κατασκευαστὴς οὐρανοξυστῶν ὑπῆρξε
χωρὶς ἀμφιβολία ὁ Φρανκ-Λόυντ Ράιτ.
Πρὶν ἀκόμη γεννηθῇ, ἡ μητέρα του ὠ-
νευροῦταν νὰ τὸν κἀνῃ ἀρχιτέκτονα! Ἡ
οἰκογενεὶά του δὲν ἦταν πλούσια, γι'
αὐτὸ καὶ ὁ Ράιτ σπούδασε με μεγάλη
στενοχώρια καὶ πολλὰς στερήσεις.

Πῆρε στὴν ἀρχὴ διπλωμα πολιτικοῦ
μηχανικοῦ, ἐπειδὴ στὸ Πολυτεχνεῖο τοῦ
Οὐίνσκιον σὶν δὲν ὑπῆρχε ἔδρα Ἀρ-
χιτεκτονικῆς. Μόλις ὅμως πῆρε τὸ δι-
πλωμά του, σκέφθηκε πὼς θὰ εἶχε πῶς
εὐρὺ μέλλον ἂν πήγαινε νὰ ἐγκατασταθῇ
σὲ μιά ἀπὸ τὶς μεγάλες πόλεις τῆς Ἀμε-
ρικής. Ἐκλεψε λοιπὸν μερικά ἀκριβὰ βί-
βλια ἀπὸ τὴν βιβλιοθήκην τοῦ πατέρα
του, τὰ πούλησε, καὶ ξεκίνησε με τὰ λε-
πτά που εἰσέπραξε γιὰ τὸ Σικάγο ὅπου
κατάφερε νὰ προσληφθῇ σχεδὸν ἀμέσως
στὸ γραφεῖο ἑνὸς ἀρχιτέκτονος.

Τὴν θριαμβευτικὴν του ὁδὸς καριέρα
τὴν ἄρχισε ὁ Ράιτ ἀπὸ τὴν ἡμέρα που
προσλήφθη στὸ γραφεῖο τοῦ Σώλλιθαν.
Ο Σώλλιθαν, ἕνας περίφημος ἀρχιτέ-
κτων, εἶχε τὴν φιλοδοξίαν νὰ γεμίσῃ τὸ
Σικάγο με ὠραίους καὶ ἐπιβλητικούς
οὐρανοξυστῆς. Καὶ κατάφερε ὥστε νὰ
χαρακτηρισθῇ τότε στὸ Σικάγο ὡς ἡ
πρὸ μοντέρνα πόλις τοῦ κόσμου. Οἱ οὐ-
ρανοξυστῆς ξεφύτρωναν ὁ ἕνας μετὰ τὸν
ἄλλον, κι' ὁ ἕνας πῶς ψηλὸς ἀπὸ τὸν
ἄλλον.

Ο Ράιτ ἔγινε σὲ λίγο βοηθὸς τοῦ
περίφημου Σώλλιθαν. Ἐργατικὸς, φιλο-
δοξος, φιλότιμος, κατέρωθεσε νὰ προσδεύ-
σῃ ἀλλὰ καὶ νὰ ἐπισύρῃ τὸ θανάσιμον μί-
σος τῶν συναδέλφων του στὸ γραφεῖο
τοῦ Σώλλιθαν, πού τὸν ἔδλεπαν ὅλοι με
κακὸ μάτι ἐπειδὴ ἦταν πολὺ πῶς ἱκανὸς
ἀπὸ αὐτοὺς. Τόσο μεγάλο ἦταν τὸ μίσος
αὐτό, ὥστε κάποιον θράδυ τὸν παραφύλα-
ξον στὸν δρόμο καὶ τὸν τσάκισαν στὸ
ῥέδι.

Τὸ ἄλλο πρωῒ, ὁ Ράιτ πῆγε σὲ ἑ-
να καθήκοντὸ τοῦ μπῆκε καὶ μέσα σὲ λί-
γες ἡμέρες ἦταν ἐντελὼς, ἑτοιμὸς γιὰ τὴν
ἀντιμετώπισιν παρόμοιων ἐπιθέσεων. Δύο
ἀπὸ τοὺς συναδέλφους του πού ἀποπειρά-
θηκαν ἐκ νέου νὰ τὸν τρομοκρατήσουν,
δέχθηκαν τέτοιες γροθιές πού τὶς θυμό-
τανε γιὰ πολὺν καιρὸ. Ἐνὰς τρίτος συ-
νάδελφος προτίμησε νὰ τὸν ἀντικρύσῃ με
τὸ μαχαίρι. Ἐνδεκα μαχαίριες δέχτηκε ὁ
Ράιτ στὰ πλευρά του. Ἐμείνε ἕνα μῆ-
να στὸ νοσοκομεῖο κι' ἐπέστρεψε ἔπειτα
στὴ δουλειά του. Κανένας δὲν τὸν ἀκού-

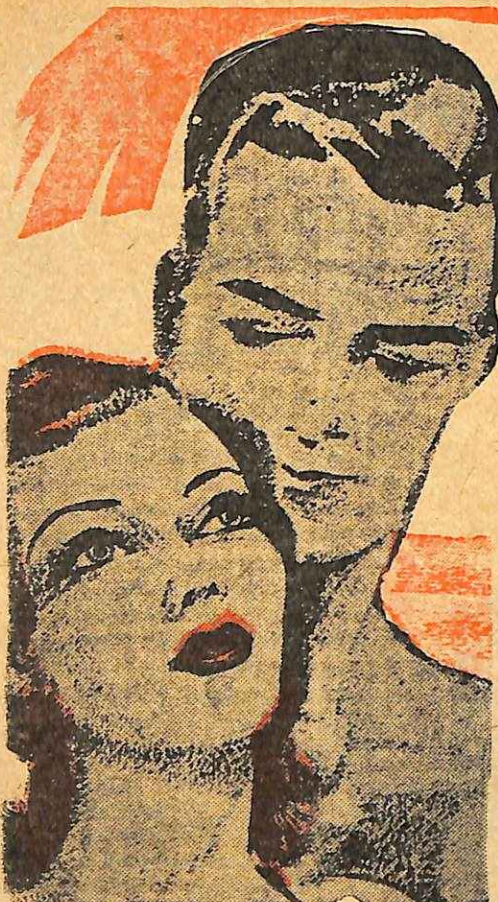

—...ΑΛΛΑ ΚΑΙ ΟΙ ΜΑΧΑΙΡΙΕΣ
ΤΩΝ.— ΕΜΠΝΕΥΣΙΣ ΜΕ ΚΡΕΜ-
ΜΥΔΙΑ ΚΑΙ ΜΟΥΣΙΚΗ!— Η ΤΡΟ-
ΜΕΡΗ ΑΤΥΧΙΑ ΤΟΥ.— ΤΡΕΙΣ ΦΟ-
ΡΕΣ ΧΩΡΙΣ ΣΠΙΤΙ.

φωτιά στὸ σπίτι. Κονηγημένος ἀπὸ τῶ-
ψεις συνειδήσεως ὁ Ράιτ ἔφυγε γιὰ τὸ
Τόκιο ὅπου ἔχτισε τὸ μεγαλοπρεπὲς ξε-
νοδοχεῖο «Ἰμπεριάλ». Τὸ ξενοδοχεῖο αὐ-
τὸ ἦταν τὸ μόνο κτίριο πού ἔμεινε ὀρθὸ
στὴν πρωτεύουσα τῆς Ἰαπωνίας, ὕστε-
ρα ἀπὸ τοὺς γνωστὸς φοβεροὺς σεισμούς
τοῦ 1923. Ἀντὶ ὅμως νὰ μείνῃ καὶ νὰ
ἐκμεταλλεῖται τὴν παγκόσμιο φήμην που
ἀπέκτησε μονομιάς χάρις στὸ περιστα-
τικὸ αὐτό, ὁ Ράιτ γύρισε στὸ Οὐίνσκιον-
σιν καὶ ξανάχτισε τὸ σπίτι του πού εἶχε
καῖ. Στὸ μεταξύ εἶχε γίνῃ τόσο περιζή-
τητος ὥστε ζητοῦσε μυθώδη ποσὰ γιὰ
νὰ ἀναλάβῃ μίαν οἰκοδομή.

Κάποιον θράδυ, καθὼς καθόταν ὁλομό-
ναχος καὶ ὠνευροπολοῦσε στὸ σπιτάκι
του, στὸ Οὐίνσκιονσιν, εἶχε πάρε λίγες
ἡμέρες πρὶν διαζύγιο ἀπὸ τὴν δεύτερην
γυναῖκα του—εἶδε νὰ θγαίνουν τεράστιες
φλόγες ἀπὸ τὸ ἰσόγειο. Τὸ σπίτι του
καίγεται γιὰ δευτέρην φορὰ! Ἀντὶ ὅμως
νὰ ἀποθαρρυνθῇ ἀπὸ τὶς ἀλλεπάλληλες
ἀτυχίες, ἄρχισε ἀπὸ τὴν ἄλλην ἡμέρα
κιάλας νὰ τὸ ξαναχτίσῃ. Καὶ γιὰ νὰ εἶ-
ναι ἐντελὼς βέβαιος πὼς ἀρχίζει καινούρι-
ον ζωὴ, παντρεύθηκε καὶ γιὰ τρίτη φο-
ρὰ καὶ ἀπέκτησε ἀκόμη ἕνα παιδί ἀπὸ
τὴν καινούριον του γυναῖκα. Μὰ ἡ ἀτυ-
χία του δὲν ἐννοῦσε νὰ πάψῃ. Ὁ τρίτος
τοῦ γάμος ἔδωσε ἀφορμὴ νὰ ὑποβληθῶν
διάφορα μνημόνια ἐναντίον του. Οἱ ἐχ-
θροὶ του βόηξαν τὴν ἐυκαιρίαν καὶ τὸν
ἐκδικήθουν διαδίδοντας εἰς πᾶσι ἀπίστευ-
τες συκοφαντίες εἰς βάρος του. Τὸ ἀπο-
τέλεσμα ἦταν νὰ καταλήξῃ ὁ Ράιτ στὴν
φυλακὴ καὶ νὰ χάσῃ τὸ σπιτάκι του στὸ
Οὐίνσκιονσιν πού τὸ ἔδωξαν στὴν δημο-
πρασίαν οἱ διάφοροι πιστωταὶ του.

Κάθε ἄλλος στὴν θέσιν του θὰ εἶχε ἀ-
πογοητευθῇ καὶ θὰ ἀποφάσιζε νὰ ἀπο-
ταθῇ ἀπὸ τὴν ζωὴ. Ἀλλὰ ὁ Ράιτ
ἦταν γεννημένος γιὰ τὸν ἀγῶνα. Μό-
λις βγήκε ἀπὸ τὴν φυλακὴ, ἐβγήκε με
καινούριον ζῆλον στὴν δουλειά, ἀπέκτησε
καὶ πάλι πολλὰ γρήγορα περιουσίαν καὶ
ἀπεφάσισε νὰ ζήσῃ πιά σὲ καλὰ καὶ
τίμιος οἰκογενειάρχης μαζί με τὴν τρίτην
του γυναῖκα. Καὶ γιὰ νὰ δείξῃ ὅτι εἶχε
γίνῃ ἄλλος ἄνθρωπος ἔπαψε νὰ χεῖρῃ οὐ-
ρανοξυστῆς καὶ ἐπέδωκε στίς μικρὰς
συμπαθητικὰς κατοικίες. Ἀλλὰ κανένας
Ἀμερικανὸς δὲν ξεχνάει τὸ ὄνομα τοῦ
Φρανκ Λόυντ Ράιτ κάθε φορὰ πού ση-
κώνει τὸ κεφάλι του καὶ ψάχνει νὰ ἀ-
νακαλύψῃ τὴν κορυφὴν ἐνὸς τεράστιου οὐ-
ρανοξυστοῦ τοῦ Σικάγου ἢ τῆς Γουόλ-
Στρίτ τῆς Νέας Ὑόρκης.

ΜΙΑ ΜΕΡΑ στερνής εϋτυχίας

Η ΥΒΟΝ κύτταζε με νοσταλγία το μεγάλο υπερωκεάνιο που έτοιμαζόταν να ταξιδεύει στις μακρινές χώρες της Ανατολής. Πόσο ήθελε να μπορούσε κι' η ίδια να σπάσει τα δεσμά της και να φύγει μαζί του, μακριά.

Έξαφνα, άκουσε πλάι της μιάν άγνωστη ανδρική φωνή να της κάνει ένα πολυμερές κουμπλιμέντο. Η Υβόν τα έχασε. Καταλάβαινε πως θάπρεπε να θυμώσει, να βάλει στη θέση του τον αυθάδη, ή τουλάχιστον να απομακρυνθεί. Μά' αντί αυτό, χωρίς κι' η ίδια να καταλαβαίνει το γιατί, γύρισε και κύτταζε τον άγνωστο ττα μάτια, κι' ένα αδιόρατο χαμόγελο άνηψε στα χείλη της.

Κι' αυτός, σαν νάθελε να δικαιολογήσει το θάρρος του, εξήγησε:

— Μ' αυτό το πλοίο θα ξαναγορίσω μεθούριο εκεί κάτω, στην Ίνδοκίνα... Ποιος ξέρει για πόσα χρόνια πάλι...

— Μά ποιος είπα, κύριε; Έκαμα ή Υβόν με μιάν αυστηρότητα που την διέψευδαν τα μάτια της.

— Θέλετε να συστηθώ με όλους τους τύπους, ρώτησε εκείνος χαμογελώντας, ή φθάνει το μικρό μου θύμα;

Το χαμόγελο αυτό την κατέκτησε:

— Όχι. Το μικρό θύμα είναι άρκετο.

— Μά λέει Πιέρ.

Έκείνη, έπειτα από μικρή σκέψη,

σαν νάπαίρνε μιά ξαφνική απόφαση, πρόσθεσε απότομα:

— Άκούτε Πιέρ! Σε δυο ημέρες φεύγετε για την Ίνδοκίνα. Θέλετε λοιπόν να περάσουμε σήμερα μαζί την ημέρα μας; Είμαι έντελώς ελεύθερη. Έλεύθερη σαν το ελεύθερο πουλάκι. Πάμε μαζί στην εξοχή; Έχω εκεί στην γωνία το αυτοκίνητό μου. Φαντάζομαι ότι δεν θα περάσουμε άσχημα οι δυο μας.

Ο Πιέρ την κύτταζε κατάπληκτος. Το εξωτερικό της, καθώς και το αυτοκίνητο που περίμενε στην γωνία, πρόδιναν ότι δεν ήταν καμιά από εκείνες τις μικρούλες που πουλάνε για λίγα λεπτά αγάπη στα λιμάνια. Φάνηκε λιγάκι διασταχτικός και ύστερα την ρώτησε:

— Δεν φοβάσαστε μήπως είμαι κανένας επικίνδυνος άνθρωπος; Είσασε ακόμη τόσο νέα, τόσο μικρούλα.

— Δεν μου φαινόσαστε καθόλου για κακός άνθρωπος, αποκρίθηκε η Υβόν. Είμαι, βεβαίως, πώς δεν κάνω λάθος.

— Τότε πάμε, είπε ο νέος.

— Άλλά με μιά μονάχα συμφωνία, πρόσθεσε η Υβόν. Δεν θα ρωτήσωμε το παραμικρό ό ένας για τον άλλον. Θα μείνουμε δυο άγνωστοι, μιά τυχαία γνωριμία.

— Σας το υπόσχομαι, είπε ο Πιέρ.

Όταν άφισαν πίσω τους και τα τελευταία σπίτια της Μασσαλίας, η Υβόν πέταξε το καπέλλο από το κεφάλι της

Αίσθηματικό διήγημα

και άφισε τον αέρα να παίξει με τα μαλλιά της και να τα στέλνει να χαϊδεύουν το πρόσωπο του άγνωστου επιβάτη.

— Γιατί τρέχετε τόσο γρήγορα; ρώτησε ο Πιέρ όταν είδε το ταχύμετρο να δείχνει 120 χιλιόμετρα. Δεν φοβάσαστε;

— Να φοβηθώ; Για ποιά λόγο; Τί ωραιότερο από το να σκοτωθώ κανείς την στιγμή που τρέχει με 120 χιλιόμετρα προς την ελεύθερη ζωή;

— Τι φοβού; Απαισιοδοξία για μιά νέα είκοσι ετών! είπε ο Πιέρ γελώντας. Η μήπως δεν είσατε ούτε είκοσι;

— Μή ξεχνάτε την συμφωνία μας, αποκρίθηκε η Υβόν, την στιγμή που ώδηγούσε το αυτοκίνητο μπροστά σε ένα μικρό εξοχικό ρεστοράν.

Μετά το φαγητό συμφωνήσανε να κάνουν ένα περίπατο στο πυκνοφυτευμένο δάσος που απλωνόταν πίσω από το ρεστοράν. Η Υβόν είχε κρατήσει από το μπράτσο του Πιέρ. Της φαινόταν σαν να τον γνώριζε από χρόνια και δεν παρεξέμενε καθόλου όταν κατάλαβε ότι του μιλούσε στον ένικό. Έκείνος που

παρεξενούνταν ολοένα και περισσότερο ήταν ο ίδιος ο Πιέρ. Τού ήταν άσυνήτο να εξήγηση το αινίγμα αυτής της μικρούλας που φαινόταν πιο άθια κι' από ένα κοριτσάκι του σχολείου.

Άφου περπάτησαν έτσι κάμποσην ώρα, η Υβόν προτεινε να ξεκουρασθούν λιγάκι κάτω από ένα ωραίο μεγάλο δένδρο. Ξαπλώθηκε χάμω με την πιο μεγάλη αφέλεια του κόσμου και έκλεισε σχεδόν αμέσως τα μάτια της για ν' αποκοιμηθώ. Ο Πιέρ στάθηκε για λίγο και θαύμασε το ωραίο παρθενικό της στήθος που ανέδοκατέβαινε ρυθμικά με την αναπνοή της. Θαύμασε τα κατακόκκινα χείλη της που ξεχώριζαν προκλητικά ανάμεσα από το απαλό της πρόσωπο. Και θαύμασε τα τρυφερά της πόδια που είχαν μείνει ξεσκεπαστα πολύ πιο επάνω από το γονατό. Ένοιωσε για μιά στιγμή την επιθυμία να χαπλωθώ δίπλα στην όμορφη μικρούλα και να ρουφήξω από τα χείλη της την πιο γλυκεία ιδιότητα. Ύστερα όμως απομακρύνθηκε σιγά-σιγά και χαπλώθηκε ολομόναχος κάτω από το διπλανό δένδρο.

— Πιέρ, Νομίζω ότι είναι ώρα να πηγαινόμε, ακούσθηκε ύστερα από άρκετο διάστημα η φωνή της Υβόν. Πριν φύγωμε όμως, θέλω να σφραγίσουμε την περαστική μας φιλία με ένα φιλί.

Και πριν ακόμη προφθάσώ ο Πιέρ να ικανοποιήση την επιθυμία της, η Υβόν τον είχε αγκαλιάσει και είχε ένωση το στόμα της με το δικό του.

— Εξο! —
Στόν γυρισμό ώδηγούσε ο Πιέρ το αυτοκίνητο και το ώδηγούσε όσο πιο σιγά μπορούσε, για να παρατείνει όσο το δυνατόν περισσότερο την συντροφιά της γλυκείας μικρούλας. Όταν πλησίαζαν πιά στην πόλη, της είπε:

— Υβόν. Μεθούριο φεύγω. Άφιστε με να σας συναντήσω και αύριο για μιά τελευταία φορά.

— Αδύνατον! αποκρίθηκε η Υβόν. Πέστε μου τουλάχιστον που θα είσατε για να σας ιδώ από μακριά.

— Έλάτε στις ένδεκα στην καθεδρική εκκλησία. Ίσως με ιδήτε εκεί, είπε η Υβόν.

Σε λιγάκι, όμως πρόσθεσε:

— Καλύτερα να μόν έρθετε! Όχι!

Ο Πιέρ δειν κατάρρωνε να πιστέψω τα μάτια του, όταν στην όμορφη νυφούλα που διήκε στις ένδεκα το πρωί της άλλης ημέρας από την καθεδρική εκκλησία, κραμασμένη από το μπράτσο ενός ηλικιωμένου κυρίου, αντίκρισε την ίδια την Υβόν!

— Κρίμα στο κορίτσι! είπε κάποιος που έστεκε δίπλα του.

— Τι ήθελες να κάνω; ρώτησε ένας άλλος. Παντρεύθηκε τον γέρο εκατομμυριούχο για να σώση την οικογένειά της από την καταστροφή. Η Τράπεζα του πατέρα της ήταν έτοιμη για χρεωκοπία. Είναι μιά μικρή ηρωίδα που πρόσφερε τον εαυτό της θυσία για να σώση τους γονείς της και τ' αδέρφια της.

«Καυμένη Υβόν!», συλλογίσθηκε ο Πιέρ. «Χθες ακόμη ήσουν ένα ελεύθερο πουλάκι που γλεντούσε την τελευταία ημέρα της ελευθερίας σου...»

Κι' απομακρύνθηκε με βήμα διασπαστικό για να μόν ιδή κανείς τα δάκρυα που έβρεχαν το πρόσωπό του.

ΑΛΙΣ ΦΩΚΟΥΝΕ

"γκλημα και έπιστήμη

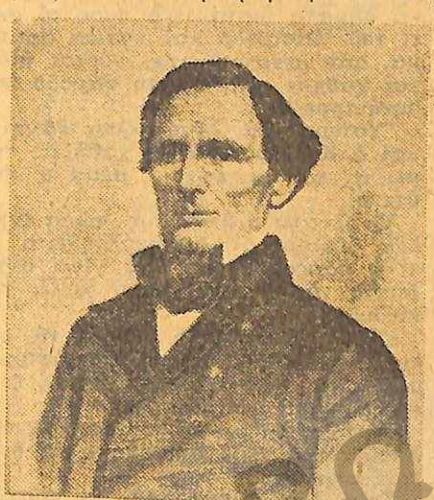
Ένας πρωτότυπος σωτήρ του κόσμου Ο Δωρ ΜΑΤΘΙΑΣ ΜΠΑΡΤΑ

Η ΙΣΤΟΡΙΑ αυτή είναι πολύ παλιά, αφού έχουν περαση από τότε δυο χρόνια. Ίρως της ήταν ο δόκτωρ Ματθίας Μπαρτά, μια από τις μεγαλύτερες προσωπικότητες της εποχής του. Η φημη του ως θαυματουργού υεραπευτού είχε ξεπεράσει πολύ τα όρια του Παρισιου, φθάνοντας ως την τελευταία ακρη της Γαλλίας και των γειτονικών χωρών απο όπου ξεκινούσαν πολλοι άρρωστοι ζητώντας την σωτηρία τους απο τον διασημο δόκτορα. Το γεγονός άλλως τε ότι ήταν προσωπικός υεραπων ιατρός του Καρλου δου ήταν η πιο καλή απόδειξη της γενικής εκτίμησως που του εστρεφαν. Άλλα δεν ήταν μονον σφοδρ επιστημων ο δόκτωρ Μπαρτά. Όσοι τον γνωρίζαν — και τον γνωρίζαν σχεδόν όλοι οι άνθρωποι στο Παρίσι — είχαν να κάνουν με την άπείραντη καλωσύνη του και με το πατρικό ένοιαζέρον που έδειχνε για τους άρρώστους του. Ποτέ του δεν ζητούσε λεπτά από τους φτωχούς. Όταν μάλιστα καταλάβαινε ότι κάποιος από τους άρρώστους του δεν είχε τα μέσα για να διατραφή καλά, του τα έδινε ο ίδιος. Στο περασμά του παραμέριζαν όλοι και τον χειρετρούσαν με σεβάσμιο, και όλοι ήταν πάντοτε πρόθυμοι να του προσφέρουν μιά μικρή ή μεγάλη εκδούλευση για να του αποδείξουν την αγάπη τους και το ενδιαφέρον τους.

Ο δόκτωρ Ματθίας Μπαρτά, μ' όλο που είχε αποκτήση μεγάλη περιουσία κατοικούσε σε ένα μέτριο σπίτικι της Ρύ ντε Ρά. Το εσωτερικό όμως του σπιτιού αυτού ήταν εφοδιασμένο με όλα τα κομφορ της εποχής εκείνης. Στο βάθος του σπιτιού ευρίσκετο το ιδιαίτερο εργαστήριο του σοφού, μέσα στο οποίο ξημερωνόταν κάνοντας διάφορες μελέτες και πειράματα για τα οποία όμως δεν γνώριζε κανείς τίποτα. Το νοικοκυριό του σπιτιού το φρόντιζε μιά γρηά γειτόνισσα που ερχόταν άργά το πρωί και έφευγε νωρίς το βράδυ. Άπέναντι από το σπίτι του γιατρού κατοικούσε ένας φτωχός εργάτης που ελέγετο Ζουλό και ευεργετήθηκε συχνά από τον Μπαρτά.

Ήταν το βράδυ της Μεγάλης Παρασκευής του 1865. Ο Ζουλό είχε ιδή τον γιατρό να φθάνει στο σπίτι του άργά, συνοδευόμενος από κάποιον άγνωστο. Ήταν ένας από τους προσκυνητάς που φθάνουν την Μεγάλην Ήβδομάδα από διάφορα μέρη της Γαλλίας στο Παρίσι για να περάσουν εκεί τις άγιες ημέρες. Ήταν γενική συνήθεια να φιλοξενούνται οι προσκυνητάι αυτοί σε διάφορα παρισινά σπίτια, γι' αυτό και ο Ζουλό δεν παρεξέμενε κα- θόλου όταν είδε τον άγνωστο να συνοδεύει τον γιατρό. Όταν όμως λίγη ώρα άργότερα άκουσε θόρυβο από το σπίτι

του γιατρού και φωνές ανθρώπου που διέτρεχε κίνδυνο έτρεξε να ιδή τί συνέβαινε. Έσπεριζε την εξώπορτα του σπιτιού του γιατρού που έμενε πάντοτε ανοιχτή. Την βρήκε όμως έρημη και κλειμένη. Έτρεξε τότε να ειδοποιήση την αστυνομία επειδή ήταν βέβαιος πιά ότι ο γιατρός Μπαρτά, που τον είχε ευεργετήση τόσες και τόσες φορές, θα είχε πέσει θύμα φοβερού εγκλήματος. Σίγουρα θά τον είχε σκοτώσει ο άγνωστος επισκέπτης. Λίγα λεπτά άργότερα ο αστυνομός, συνοδευόμενος από μερικούς ένόπλους άνδρες χτύπησε την πόρτα του γιατρού και είδε με μεγάλη του έκπλη-

Ο τραγικός δωρ Μπαρτά.

ξη τον ίδιο τον Μπαρτά που ήρθε και άνοιξε. Ήταν όμως ολοφάνερο πως είχε περάσει στιγμές αγωνίας. Καθώς αντίκρισε τον άστυνομο, χλωμάσε και δεν είχε τον κοράγιο να προσφέρη ούτε λέξη. Μιά τρυφερή όπόγιοι πέρασε τότε από το μυαλό του αστυνομικού:

— Πού είναι ο προσκυνητής που φιλοξενείτε στο σπίτι σας; ρώτησε.

Ο Μπαρτά κατάλαβε ότι κάθε προσπάθεια να αποκρύψω την αλήθεια ήταν άσκοπη. Ωδήγησε τον άστυνομικό σε ένα μικρό δωμάτιο μέσα στο οποίο αντίκρισε ο τελευταίος με φόβη του τα πτώματα δέκα ανθρώπων! Μέσα σ' αυτά ήταν και το πτώμα του προσκυνητού. Ο Μπαρτά έσκυψε το κεφάλι του και με φωνή που έτρεμε, είπε:

— Δεν σκοτώσα ούτε για να ληστεύσω, ούτε από μίσος. Σκότωσα από αγάπη προς τους συνανθρώπους μου. Σκότωσα για να κάνω μελέτες επάνω στα πτώματα και να μπορέσω να σώσω κάποιαν ημέρα την ανθρωπότητα από τις ασθένειες.

Κανείς δεν άμφέδωσε για την αλήθεια των λόγων του Μπαρτά. Μά το δικαστήριο δεν μπορούσε να κάνει διαφε-

τικά παρά να τον καταδικάσει σε αποκεφαλισμό. Είς μάτην προσπάθησε ο δικηγόρος του, ο διάσημος Πιέρ Γκωντουά να πείση τους δικαστές ότι ο Μπαρτά ήταν ένας μεγάλος ευεργέτης της ανθρωπότητας.

— Είμαι πρόθυμος να προσφέρω την δική μου ζωή για να σώσω την ζωή του είπα τέλος ο Γκωντουά. Δεν είναι εγκληματίας, είναι ένας σωτήρ. Ποιος από εμάς θα κατεδίκαζε ποτέ έναν στρατηγό που αποφασίζει να θυσιάση την ζωή δέκα στρατιωτών όταν γνωρίζη ότι με τον τρόπο αυτό θα γλυτώση την ζωή ολοκληρού στρατεύματος; Για ποιά λόγο θα κρίνετε με άλλα μέτρα και άλλα σταθμά την πράξη ενός στρατηγού και την πράξη ενός μεγάλου σοφού που αγωνίζεται με φανατισμό για την σωτηρία της ανθρωπότητας; Κύριοι δικαστάι: Προσέξτε! Η καταδίκη του ανθρώπου αυτού θα είναι ένα εγκλημα, ένα μεγάλο εγκλημα εναντίον της ζωής χιλιάδων ανθρώπων που περιμένουν με αγωνία την σωτηρία τους από τα φώτα της έπιστήμης.

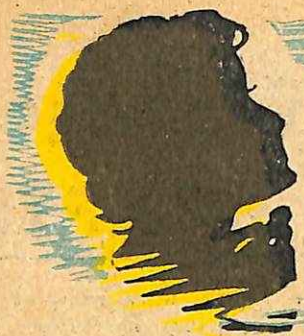
Άλλά όλη η θεομή ύποστήριξης του Γκωντουά δεν ώφέλησε σε τίποτα. Οι δικαστάι συγκινήθηκαν, έκλαψαν, αλλά ήταν υποχρεωμένοι να εφαρμόσουν τον νόμο και κατέδικασαν τον σοφό σε θάνατο σαν να ήτο ένας κοινός εγκληματίας.

Η ιστορία αυτή δεν τελειώνει εδώ. Όταν έφθασε η ημέρα της εκτέλεσως, πήγαν πρού-προί οι δικαστάι, συνοδευόμενοι από τον εξάμολογητή και από τους δημίους για να παραλάβουν τον μελλοθάνατο από το καλλά του. Άντι γι' αυτόν όμως βήσαν στην θέση του τον δικηγόρο Πιέρ Γκωντουά! Χρησιμοποιήσας το δικαίωμα που του έδωσε ο νόμος, είχε πει το προηγούμενο βράδυ να μιλήση για τελευταία φορά με τον πελάτη του. Έπωφελήθη λοιπόν της ευκαιρίας και τον έπεισε να φορέση τα δικά του ρούχα και να δραπέτευσω. Το σκοτάδι τον προστάτευσε ώστε να μη τον αντιληφθώ κανείς.

— Θέλετε ένα ελκυστήριο θύμα για τα εγκλήματά που έγιναν; είπε ο Γκωντουά. Ορίστε! Αποκεφαλίστε μεένα! Ο Μπαρτά ευρίσκειται την στιγμή αυτή πολύ μακριά φυσικά από το πράγμα δεν τού επέτρεπε ο νόμος.

Όταν δει πληροφόρηθηκε ο Κάρολος ο όος την άσπωση και την μοναδική αφοσίωση του Γκωντουά συγκινήθηκε και διάταξε να τον άφίσουν τελείως ελεύθερο.

Όλας για τον Μπαρτά κατέλαβε να διασώζω στην Ούγκαντά και από εκεί στην Κωνσταντινούπολη. Τις τελευταίες του ημέρες τις έζησε ως καλόγηρος σε κάποια μοναστήρι του όρους Διδάνου.

Ια προηγούμενα

Ο Γεώργιος ντέ Μπωπρεά κατασπαταλά μέσα σε λίγα χρόνια όλη την μεγάλη περιουσία που του άφηκε ο πατέρας του και ετοιμάζεται να φύγει με ένα εκατομμύριο που είχε προσφέρει για να τον σώσει ένας πλούσιος φίλος της γυναίκας του, ο διάσημος δικηγόρος Ζάν Ντεμάρ. Την τελευταία όμως στιγμή η γυναίκα του Μαργαρίτα, είδοποιημένη από έναν εμπιστόν υπάλληλο του συζύγου της, τον Κολλιθέ, που μισούσε τον προξενούμενό του γιατί είχε έρωσή του την πρώτη γυναίκα του, τον σκοτώνει επάνω σε μία διαία σκηνή. Για τον φόνο αυτό κατηγορείται και καταδικάζεται ο Ώντικούρ, πρώην εισπράκτηρ του συζύγου της. Η Μαργαρίτα, που παντρεύεται αργότερα τον Ζάν Ντεμάρ, μη μπορώντας να αντέξει στις τύψεις, τρελλανίνεται. Έν τώ μεταξύ, ο νυιός της από τον πρώτο γάμο, Ζεράρ, έρωτεύεται την ωραία κόρη του καταδίκου, Λουίζα, και για χάρη της πηγαίνει να βοηθήσει τον Ώντικούρ στα κάτεργα για να τον σώσει. Ο Ζεράρ συνοδεύεται και από τον Κολλιθέ, αυτός όμως, έχοντας λόγους να μη θέλει την επάνοδό του, Ώντικούρ από Παρίσι του στήνει έναν δόλο μαζί με τον έμπορο του κατέργου Νικαρέν, την νύχτα που ο Ώντικούρ πηγαίνει να τον βοηθήσει να αποδράσει, ο Ώντικούρ όμως αντιλαμβάνεται τα καταβόδια σκεδιά τους και τους ξεφεύγει. Μέσω ενός γνωστού του, του Κενουίν, πθάνει στο Σίδνεϋ της Αυστραλίας. Εκεί τον βλέπει τυχαίως ο Κολλιθέ και τηλεγραφεί άμεσα στην γαλλική αστυνομία. Κατόπιν παίρνει το ίδιο διαπόριμύ τον και πθάνει μαζί του στην Αγγλία. Ο Ώντικούρ όμως τον βλέπει και κατορθώνει να πθάνει ανεμόλητος στο Καλάι. Εκεί δεν έμεινε διόλου ξεκούνηστος άμεσα για το Παρίσι και χρησιμοποιώντας δόλους, όληγοσύγκρατους, πθάνει μετά πέντε εβδομάδες στην Πρωτεύουσα. Η συνάντησις με τους δικούς του υπήρξε πολύ συγκινητική. Δύο μέρες έμεινε κλεισμένος στο σπίτι του ο Ώντικούρ για το φόνο της παρθενότητός του. Την τρίτη μέρα όμως, επιστρέφοντας από ένα μικρό περίπατο, συναντήθηκε με τον Κολλιθέ. Αυτός δεν φάνηκε να τον είχε προσέξει. Την άλλη μέρα στο άπέναντι χαλαροπλασείο έκαμνε την εμφάνισή του ο Ζεράρ και σε λίγα έμεινε και ο Κολλιθέ.

ΠΗΓΩΜΕΝΗ

4ον

Χ ΙΛΙΟΙ Σατανάδες! ψιθύρισε ο Ώντικούρ. Καλά τ'έλεγα εγώ πως αυτοί οι δυο συνωμοτούν μαζί έναντίον μου... Τώρα πιά είμαι θέβαιος πως είναι αυτό το σκυλόμυτρο ο Κολλιθέ!

Οι γυναίκες που, έν τώ μεταξύ πηγαίνοντο μέσα στο δωμάτιο καταγινόμενες με τις δουλειές του σπιτιού, δεν κατάλαβαν τίποτε.

Ο Ώντικούρ έμεινε κάμποση ώρα παραμονεύοντας πίσω από την κουρτίνα.

Ξαφνικά ανανιχθήκε:

— Φεύγει ο ένας, μουρούρισε.

Πραγματικά, ο Ζεράρ έβγαίνει από το χαλαροπλασείο, έκαμνε μερικά βήματα διστακτικά προς το σπίτι του Ώντικούρ και κατόπι απότομα, σαν μετανοημένος, γύρισε πίσω και χάθηκε στην πρώτη πόρτα που συνήντησε.

Ώστε από λίγη ώρα έβγαίνει και ο Κολλιθέ για να χαθή με την σειρά του κι αυτός μέσα σ' ένα στενό.

Ο Ώντικούρ ήταν πιά τώρα έντελώς θέβαιος ότι παρηκολουθείτο, ότι η παρουσία του είχε γίνει αντιληπτή. Διησθάνετο πολύ καλά τον κίνδυνο.

«Τώρα, διελογίσθη, πρέπει να περιμένουμε την επίσκεψη της αστυνομίας. «Ας το σκάσουμε λοιπόν, ενόσω είναι ακόμη καιρός».

Φώναξε την γυναίκα του και την Λουίζα και τους διηγήθηκε τα διατρέξαντα.

Τους είπε ακόμη για τον αίσχρο ρόλο που είχε παίξει ο Κολλιθέ εκεί κάτω, εις θάρος του — πράγμα που τους το είχε αποκρύψει ως την στιγμή εκείνη — για τις υπόνοιες που είχε για τον Ζεράρ που τον θεωρούσε από τότε, συνένοχο του Κολλιθέ. Υπόνοιες που αποδεικνυόνταν τώρα βάσιμες και τέλος για την απόφασή του να φύγει άμεσα, να εξαφανισθί.

Οι δυο γυναίκες τον άκουγαν τρομαγμένες.

— Και ποιά θα πιάς πάλι; ψιθύρισε κατ'αχλωμή η γυναίκα του.

— Δεν ξέρω, όσο μπορώ πιά μακριά απ' έδω. Πάντως, μην ανησυχίτε για μένα. Θά έχετε σύντομα γράμμα μου και τότε θα ξαναερεθούμε. Για την ώρα, όμως, πρέπει να φύγω. Σε λίγο θάοθουν, ίσως, οι άστυνομικοί να κάμουν έρευνα έδω και να με συλλάβουν. Δεν πρέπει να θρεθώ έδω, γιατί θα αναγκασθώ να τους πουλήσω πολύ ακριβά το πετόι μου. Ζωντανό μιά φορά δεν θα με ξαναπιάσουν! Έν τώ μεταξύ έγω Λουίζα να σε όρκισω εσένα στο έξης: δεν θα ξαναμιλήσης πιά σ' αυτό του κακούργου, του Ζεράρ ντέ Μπωπρεά και θα προσπαθήσης το γρηγορώτερο να τον εγάλης από την καρδιά σου, αν τον άναψας ακόμη. Δεν άξίζει την αγάπη σου, την άγγελική σου ψυχή. Είδες τί

πήγε να μου κάμη και τί ετοιμάζει πάλι... «Αν παραικούσης θάγης την κατάρρα μου, ξέρε το!...

— Σου υπόσχομαι, πατέρα, να μην τον ξαναείδω, έκανε ξεσπώντας σε λυγμούς η άτυχη κοπέλλα.

— Και τώρα, φεύγω!... έχετε θάρρος και έλπίδα. Θά ξημερώση και για μās μιά μέρα!...

Η Κα Ώντικούρ έτρεξε και πήρε από ένα συρτάρι κάτι χρήματα.

— Πάρ' τα αυτά, είπε του άνδρός της καθώς έβαζε τα λεπτά στην τσέπη του. Είναι από τις οικονομίες της Λουίζας μου.

Και καθώς ο Ώντικούρ πήγαυε να κάμη μιά χειρονομία άρνήσεως ή Ζυλιέττα πρόσθεσε:

— Μή σε νοιάζει για μās. Έχομε να περάσωμε.

Ο Ώντικούρ φίλησε τρυφερά την γυναίκα του και την κόρη του και έφυγε τρέχοντας.

Οι φόδοι του δεν άργησαν να έπαληθεύσουν.

Δέν πέρασε μισή ώρα και ένας δ-μιλος άστυνομικών με πολιτικά έκαμνε την εμφάνισή του στο σπίτι του Ώντικούρ. Κάποιο έπειγον άνώ-νυμο τηλεγράφημα είδοποιούσε την διεύθυνση της άστυνομίας για την παρουσία του Ώντικούρ στο σπίτι της όδοϋ Μαρσέ - Σαιντ Όνορέ και άμέσως διετάσσεται η σύλληψίς του.

Οι άστυνομικοί έκαναν άνω-κάτω το σπίτι αλλά δεν θρήκαν, φυσικά, κανένα. Από τις δυο γυναίκες δεν μπόρεσαν να μάθουν τίποτε. Η Κο Ώντικούρ είχε λιποθυμήσει, η Λουίζα δε άπαντούσε συνεχώς άρνητικώς στις έρωτήσεις των άστυνομικών με ένα θάρρος που εξέπληττε και αυτήν την ίδια. Οι άστυνομικοί τότε έστράφησαν προς την θυρωρή. Αλλά η γενναία αυτή γυναίκα τους αντιμετώπισε με το ίδιο, όπως και η Λουίζα θάρρος.

— Ο Ώντικούρ; φώναξε, άστειεύεστε χωρίς άλλο!... τί δουλειά έχει αυτός έδω; Σας γέλασαν παιδιό μου! Εκτός αν έγινε αέρας και μπηκε από το παράθυρο. Μιά φορά έγω δεν τον είδα!...

Και οι άστυνομικοί έφυγαν άπρακτοι.

Έκείνο το θράδυ η Λουίζα έκλαψε πολύ, πάρα πολύ...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 3ον

ΜΙΑ ΑΠΡΟΟΠΤΟΣ ΕΠΙΣΚΕΨΙΣ

Την άλλη μέρα συνέθε κάποι που, άσφαλώς, κανέναν από την οικογένεια Ώντικούρ δεν θα το περίμενε: ένεφανίζετο στο σπίτι του δραπέτου ο Ζεράρ ντέ Μπωπρεά.

Του άνοιξε η Κα Ώντικούρ. Μόλις τον είδε έκανε ένα βήμα πίσω κατ'απληκτη:

— Σεις έδω! έκανε.

— Μάλιστα, ένω. Αλλά γιατί

δὴν καρδιά

σας εκπλήττει τόσο πολύ ή έπισκεψίς μου; άπόρησε ο νέος.

— Και τολμάτε ακόμη να ρωτάτε το γιατί; είπε η Κα Ώντικούρ.

«Ώστε» από αυτά που έγιναν κύριε, δεν έχετε πιά καμμία θέση έδω. Η Λουίζα μου όρκίσθηκε στον πατέρα της να μη σας ξαναείδη!...

— Αλλά γιατί; για ποιόν λόγο; ψιθύρισε.

— Σας όρκίζομαι κύριε ότι δεν σας καταλαβαίνω, φώναξε κατακόκκινη ή Ζυλιέττα. Τόσο λοιπόν άναίσθητος είσθε και δεν αντιλαμβάνεσθε το μέγεθος της πράξεώς σας;

— Και έγω σας όρκίζομαι το ίδιο ότι δεν σας καταλαβαίνω, είπε ο Ζεράρ. Για ποιά πράξη μου μιλάτε;

— Σας είπα ότι τα έζερετε όλα καλλίτερα από μένα. Από τα χθές ο δυστυχισμένος μου άνδρας έχει στα χέρια του την απόδειξη της χειροτέρας άτιμίας που μπορούσε να διαπραχθή εις θάρος του. Έως χθές ακόμη είχε μερικές άμφιβολίες, για το άτομό σας, τώρα όμως δεν άμφιβάλλει πιά καθόλου.

— Και πάλι σας διαβεβαίω ότι δεν καταλαβαίνω τίποτε! έπανέλαβε ο Ζεράρ.

Το ελικρινές όμως ύφος με το όποιο είπε τα λόγια αυτά δεν άφώπλισε την Κα Ώντικούρ, που ήταν άκλόνητη στην πεποίθησή της.

— Απορώ, κύριε, έκανε με μεγάλη έκπληξη, πως μπορείτε και παίζετε αυτήν την κωμωδία! Όπωςδήποτε όμως, ένα πράγμα έχω να σας πώ: ξεχάστε πιά την κόρη μου όπως σας έχει ξεχάσει κι' εκείνη.

— Μά αυτό είναι αδύνατον! φώναξε επί μάλλον και μάλλον έκπληκτος ο νέος. Μήπως δινειρεύομαι; Χαίρετε, κύριε, έκανε ή Ζυλιέττα, ή Λουίζα είναι μέσα και δεν θέλω να αντίληφθί την παρουσία σας.

Αλλά ο Ζεράρ είχε πιά έπαναστατήσει:

— Και έγω σας λέγω, φώναξε, ότι δεν θα φύγω απ' έδω αν δεν μου πητε ποιά είναι αυτή ή φοβερή άτιμία που διέπραξα. Έχω το δικαίωμα, αφού με κατηγορείτε τόσο θάρα, να ζητήσω έξηγήσεις. Δεν μπορείτε να άμφισβητήτε έτσι την αγάπη μου, την άφοσίωσή μου...

— Ψέματα!... κωμωδίες!...

— Κυρία!...

Η Κα Ώντικούρ άντελήφθη ότι είχε προχωρήσει κάπως περισσότερο από όσο έπρεπε.

—Θέλετε λοιπόν να σας έξηγήσωμε; έκανε με μαλακώτερο ύφος. Πολύ καλά. Περάστε μέσα.

«Όλη αυτή ή συζήτησις είχε γίνει στο «άντρε» του μικρού διαμερίσματος. Η πόρτα μάλιστα είχε μείνει μισάνοιχτη. Η Κα Ώντικούρ έκλεισε την πόρτα και ώδήγησε τον Ζεράρ στο σαλονάκι. Κατόπιν άνοιξε μιά άλλη πόρτα και φώναξε:

— Λουίζα! Έλα μέσα παιδί μου...

Ένα άριστουργημα
τικό αίσθηματικό-
μυθιστόρημα

του
ΖΥΛ ΜΑΡΥ

μη για να ζήση ο δυστυχισμένος και κατάλαβε έγκαίρως τα σχέδιά σας...

— Δεν είναι αλήθεια! Ο Κολλιθέ θά σας έξηγήση...

—Θά μās έξηγήση τί; «Οτι παρακολούθησε τον άνδρα μου από την Αυστραλία ως την Αγγλία; «Οτι έτηλεγράφησε στην γαλλική άστυνομία για την άφιξή του εκεί; «Οτι χθές ακόμη — και σεις μαζί του! — είδοποίησε την άστυνομία και ήλθιν έδω να τον συλλάβουν; Εύτυχως όμως και πάλι γι' αυτόν, σας είδε και τους δυο να μπαίνετε στο χαλαροπλασείο που είναι άπέναντι και έμάντεψε το σκοπό σας. Έτσι μπόρεσε άλλη μιά φορά να σωθή από τα χέρια σας! Μπορεί έσεις να λυσάξαιτε μαζί του, αλλά ή θεία πρόνοια άγρυπνεί γι' αυτόν!...

Η Κα Ώντικούρ ήταν έξαλλη. «Αν μπορούσε, θα χυμούσε επάνω στον Ζεράρ και θα τον έξασχιζε με τα νύχια της.

Ο νέος την κύτταζε σαν χαμένος. Στάθηκε για μερικές στιγμές άσματος, κυττάζοντας μιά την Λουίζα

και την Ζυλιέττα. «Είπατε, κύριε, δεν σας έσυκοφάντησαν. Είσαθε ένας άθλιος, ένας έγκληματίας!...

— Λουίζα!...

— Σας είπα: ένας άθλιος, ένας έγκληματίας!...

— Υψιστε Θεέ! φώναξε ο νέος ύψωνοντας τα χέρια στον ούρανό. Είναι ποτέ δυνατόν!... Έσεις λοιπόν, έσεις Λουίζα μου τά λέτε αυτά; Αλλά ποιά είναι το έγκλημα που διέπραξα!...

— Μίλησε Λουίζα, έξηγησε του κυρίου για να τελειώνωμε, είπε ή ή σύζυγος του Ώντικούρ.

— Καλλίτερα να του τά πής έσύ μαμά.

— Έστω!...

— Μά ναι, ναι μιλήστε κυρία, μιλήστε Λουίζα! Φλέγομαι από την έπιθυμία να μάθω τί επί τέλους συμβαίνει. Και σας θεσπιά θά είμαι σε θέση να άνασκειύσω όλα όσα σας είπαν εις θάρος μου.

— Ηρθατε κάποτε, άρχισε ή Κα Ώντικούρ, και θρήκατε την Λουίζα για να της υποσχεθήτε ότι θα βοηθούσατε τον πατέρα της να δραπετεύσθ.

— Τό έκανα.

— Ναι, και τόσο περίφημα ώστε παρ' όλίγον ο άνδρας μου να πέση στην παγίδα που του στήσατε μαζί με τον συχαμερό εκείνον συνένοχο σας, τον Κολλιθέ, και να μη ζή αυτή την στιγμή. Είχε, όμως, χρόνια άκός

— Είσαθε ένας άθλιος, ένας έγκληματίας!...

γαστηρίου, μέσα στο όποιον είχε μπει για να κλέψω το μυστικό του σοφοῦ. Σὲ μικρὴ απόσταση ἀπὸ αὐτόν, σκυμμένος σὲ διάφορα μπουκαλάκια, γυάλινους σωλήνες καὶ ἐπισημονικά ἐργαλεία, ἕνας γιγαντώσιμος ἄνδρας πενήντα περίπου χρόνων, μὲ γκριζὰ γένεια καὶ χρυσὰ γυαλιά, ἐργαζόταν ρίχνοντας πότε-πότε μιὰ ματιά πρὸς τὸ μέρος του.

Δὲν χρειάζοταν μεγάλη σκέψη ὁ διαρρήκτης γιὰ νὰ καταλάβῃ πὼς ἔχεν ἀπέναντί του τὸν σοφὸ Χόμπς. Ἐκεῖνος, μόλις τὸν εἶδε, με ἀνοιχτά μάτια, τοῦ χαμογέλασε καὶ σηκώθηκε ἥρεμα γιὰ νὰ φορέσῃ τὴν λευκὴ του μπλούζα.

— Εἰσθε τῆς γνώμης, δόκτωρ, ὅτι θὰ κρατήσῃ πολὺ ἀκόμη αὐτὴ ἡ ἱστορία; Ἐμοῦδιασα καθὼς με ἔχετε ἔτσι δεμένον.

— Ὅχι, φίλε μου. Ἀκριβῶς ἐπερίμενα νὰ συνέλθετε γιὰ νὰ κάνω τὸ πείραμά μου. Σὰς εὐχαριστῶ πολὺ πὺ ἡλθατε. Σὰς ζητῶ συγγνώμην γιὰ τὴν ὑποδοχὴ πὺ σὰς ἔκανα. Φαντασθῆτε ὅτι ὅταν σὰς εἶδα σκυμμένον στὸ χρηματοκιβώτιό μου, υπέθεσα πὺς εἶχα νὰ κάνω μὲ κανένα διαρρήκτη καὶ σὰς κατάφερα ἐκεῖνο τὸ τρομερὸ χτύπημα. Πιστέψτε πὺς δὲν εἶμαι αἰμοσύνης καὶ πὺς ὁ σκοπὸς μου δὲν ἦταν νὰ σκοτώσω ἕνα δυστυχισμένο πὺ γύρευε μερικὰ σελλίνια στὸ χρηματοκιβώτιό μου. Ὑπῆρξα πρωταθλητῆς ὅμως στὰ νειάτα μου καὶ ἡ γροθιά μου ἔπεσε στὸ κεφάλι σας πὺ θαρεῖα ἀπὸ ὅσο τὴν περίμενα. Ὅταν ὅμως κατάλαβα τὸ λάθος μου σὰς σήκωσα ἀπὸ τὸ πάτωμα μὲ συγκίνηση. Καὶ πάλι φίλε μου σὰς ζητῶ συγγνώμην γιὰ τὴν ὑποδοχὴ πὺ σὰς ἔκανα καὶ σὰς εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὴν προθυμία μὲ τὴν ὁποία ἡλθατε στὸ ἐργαστήριό μου νὰ ὑποδοθῆτε τὸ ἐργον μου.

— Σὰς συγχωρῶ δόκτωρ γιὰ τὴν γροθιά ἄλλα ἐμοῦδιασα. Θὰ κρατήσῃ ἀκόμα πολὺ αὐτὸ τὸ δέσιμο;

— Εἶναι ἀπαραίτητο τὸ δέσιμο φίλε μου γιὰτὶ μπορεῖ νὰ κινηθῇ καὶ νὰ χάσω ἔστω καὶ λίγες σταγόνες ἀπὸ τὸ πολυτίμο αἷμα σας.

— Τί ἔκανε λέει;

— Σὰς θεβαίνω ὅτι δὲν θὰ νοιώσετε τίποτα. Μιὰ μικρὴ τομὴ θὰ σὰς κάνω στὴν καρωτίδα καὶ θὰ πεθάνετε χωρὶς νὰ νοιώσετε τὸν παραμικρὸ πόνο. Κατόπιν εἶμαι θέβαιος πὺς θὰ μὲ συγχωρήτε σῆς πρῶτος γιὰ τὸ ἀποτέλεσμα τῶν ἐρευνῶν μου. Θὰ σὰς κάνω πολυεκατομμυριοῦχο!

— Θὰ μὲ σφάζετε καὶ ὕστερα θὰ μὲ κάνετε πολυεκατομμυριοῦχο;

— Ἀ! Ἐγὼ πληρώνω τίς ἐκδουλεύσεις. Τὸν θάνατό σας δὲν θὰ τὸν νοιώσετε ἀλλὰ θὰ ἀπολαύσετε τὰ ἐκατομμύρια πὺ θὰ σὰς δώσω ὡς ἀμοιβή.

Καὶ προχωρώντας σὲ μιὰ κρουστάλλινη θιρρίνα, ἔπῃρε ἕνα νυστέρι καὶ ἄρχισε νὰ τὸ ἀκονίζῃ προσεκτικά.

— Μὴν ἀνυπομονεῖτε, φίλε μου. Σὲ λίγα λεπτά τελειώνουμε...

Μὲ φρίκη, ὁ διαρρήκτης κατάλαβε πὺς εἶχε νὰ κάνῃ μὲ ἕναν

τρελλό. Ὁ σοφὸς καθηγητῆς τῆς χημείας Χόμπς, εἶχε χάσει τὰ λογικά του προσπαθώντας νὰ μετατρέψῃ εἰς χρυσὸν τὰ εὐτελῆ μεταλλὰ! Ἀκόνισε τώρα τὸ νυστέρι μὲ τὸ ὁποῖο θὰ τοῦ ἔκοβε τὴν καρωτίδα! Ἦταν γιγαντώσιμος, πρωταθλητῆς στὰ νειάτα του καὶ αὐτὸς ἦταν δεμένος χειροπόδαρα ἐπάνω στὸ χειρουργικὸ τραπέζι! Τώρα μόλις ὁ διαρρήκτης ἔβλεπε ὅτι ὁ τρελλὸς τὸν εἶχε κιόλας γδύσει. Ἀπὸ τὴ μέση καὶ ἄνω τὸν εἶχεν ἀφήσει μὲ τὸ πουκάμισο πὺ τοῦ εἶχε ξεκουμπωμένο! Κάτω ἀκριβῶς ἀπὸ τὸ χειρουργικὸ τραπέζι, ὁ τρελλὸς εἶχε ἔτοιμο τὸ δοχεῖο πὺ θὰ δεχόταν τὸ αἷμα του!

— Εἰσθε θέβαιος δόκτωρ τοῦλάχιστον ὅτι αὐτὴ τὴ φορὰ θὰ ἐπιτύχετε;

— Ἀπολύτως θέβαιος! Νὰ μὴν τὸ σκεφθῶ τόσο καιρὸ καὶ νὰ χάνω τὸν πολυτίμο χρόνο μου προσπαθώντας νὰ ἐπιτύχω μὲ τὸ αἷμα τῶν ζώων! Νὰ ποῖδ ἦταν τὸ μυστικό, τὸ ἀνθρώπινο αἷμα!

— Ἡ ἐφημερίς μου θὰ σημειώσῃ τὴν μεγαλύτερη ἐπιτυχία γιὰτὶ αὐτὴ πρῶτη θ' ἀποκαλύψῃ στὸ κοινὸ τὴν θριαμβευτικὴ σας ἐπιτυχία.

— Ναι; Εἰσθε δημοσιογράφος; Χαίρω πολὺ... Οἱ ἐφημερίδες πρέπει νὰ γράφουν σὲ ποῖον ὀφείλουν αὐτὴ τὴν ἐπιστημονικὴ κατάρκτηση.

— Ναι; Εἰσθε δημοσιογράφος; Χαίρω πολὺ... Οἱ ἐφημερίδες πρέπει νὰ γράφουν καὶ θὰ δημοσιεύσουν ὁλοσέλιδες φωτογραφίες σας!

— Τὸ ἐλπίζω! Εἶμαι περίεργος νὰ διαβάσω τί θὰ γράψετε σῆς!

— Θὰ ὑμνήσω τὸ ἔργο σας ὅσο κανεῖς ἄλλος συνάδελφός μου.

— Σὰς εὐχαριστῶ! Μόλις πεθάνετε καὶ γίνετε πολυεκατομμυριοῦχος, νὰ γράψετε ἀμέσως τίς ἐντυπώσεις σας. Στὸ τραπέζι μου θὰ ἔρῃτε καὶ χαρτὶ καὶ πένες καὶ μελάνη.

— Ἐγὼ εἶμαι τῆς γνώμης νὰ γράψω ἀπὸ τώρα!

— Εἶναι δυνατόν;

— Πῶς ὄχι; Θὰ πάρω στὸ τηλέφωνο τὸν ἀρχισυντάκτη μου καὶ θὰ τοῦ ὑπαγορεύσω μὲρσά σας τὸ ἄρθρον μου. Ἐτσι, πρῶτ-πρῶτ, οἱ συμπολίτες μας καὶ οἱ ἀντίπαλοί σας ἐπιστήμονες, θὰ μάθουν τὴν μεγάλη σας ἐπιτυχία. Εἶναι ἄλλως τε δίκαιο νὰ προηγηθῇ ἡ ἐφημερίδα μου, ἀφοῦ ἐγὼ θὰ σὰς βοηθήσω στὸ ἔργο σας.

— Ὁραῖα ἰδέα! Πῶς μπορεῖ ὅμως νὰ γίνῃ αὐτό;

— Τραβῆξτε τὸ χειρουργικὸ τραπέζι κοντὰ στὸ τηλέφωνο, λῦστε μου λίγο τὰ χέρια, μόνο τὰ χέρια, καὶ θὰ ὑπαγορεύσω τὸ ἄρθρον μου. Μόλις ἔχουμε καιρὸ ἔξερετε, γιὰτὶ σὲ λίγο θὰ ρίξουν τίς σελλίδες στὸ πιεστήριο!

— Εἰσθε θαυμάσιος! Θὰ σὰς δώσω περισσότερα ἐκατομμύρια ὅταν θὰ σὰς κόψω τὴν καρωτίδα!

Ὑστερα ἀπὸ λίγες στιγμές, δεμένος πάντοτε σφιχτὰ στὸ χειρουργικὸ τραπέζι, ἀλλὰ μὲ τὰ χέρια ἐλεύθερα, ὁ διαρρήκτης ἔπαιρνε τὸ ἀκουστικὸ καὶ γύριζε τὸ καντράν.

— Ἀλλο-ἀλλο! Ὁ ἀρχισυντάκτης τῶν «Καταπληκτικῶν Νέων»: Καλησπέρα σας, κύριε ἀρχισυντά-

κτα «Χαρτλάιφ»! Ἐδῶ ἐπιστημονικὸν ἐργαστήριον Χόμπς. Γράψατε παρακαλῶ, μίστερ «Χαρτλάιφ». Ἐντὸς ὀλίγων ὥρων, χάρις εἰς τὰς πολυτελεῖς ἐρεῦνας τοῦ σοφοῦ καθηγητοῦ Χόμπς, καταργεῖται ἡ φτώχεια καὶ ἡ δυστυχία! Ὅλοι θὰ γίνουμε πλούσιοι! Ὅλοι θὰ μπορούμε νὰ μετατρέπουμε σὲ καθαρὸ χρυσάφι τὰ κουτιά τῶν σαρδελλῶν, τῶν μαρμελάδων καὶ τῶν τουρσιῶν. Οἱ τε-νεκέδες τῶν σκουπιδιῶν καὶ οἱ νερο-σωλήνες τῶν σπιτιῶν μας θὰ γίνονται χρυσάφι τῶν 18 καὶ τῶν 22 κα-ρατιῶν. Ὁ σοφὸς καθηγητῆς Χόμπς ἀνεκάλυψε ὅτι μὲ τὸ ἀνθρώπινο αἷμα γίνεται τὸ θαῦμα αὐτὸ καὶ ἐν-τὸς ὀλίγου κάνει τὸ πρῶτο του πεί-ραμα μὲ τὸν συντάκτην μας πὺ ὁ ἀρχισυντάκτης μας μίστερ «Χαρτ-λάιφ» ἔστειλε στὸ ἐπιστημονικὸν τοῦ ἐργαστήριου πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον. Ἡ ὅλη ἐπιτυχία συνίσταται εἰς...

Καὶ ὁ διαρρήκτης ἐξηκολούθησεν ὑπαγορεύων ἐνῶ ὁ παράφρων παρα-κολουθοῦσε κατενθουσιασμένος.

Ξαφνικά, ὕστερα ἀπὸ δέκα λεπτά τῆς ὥρας, ἐνῶ ὁ διαρρήκτης ἐξακο-λουθοῦσε νὰ ὑπαγορεύῃ, ἡ πόρτα τοῦ ἐργαστηρίου ἀνοίξε μὲ πάταγο καὶ τρεῖς ἀστρνομικοὶ μὲ τὸν Σοῦμερ ὤρμουσαν καὶ προσπαθοῦσαν νὰ ἀκινήτῃσουν τὸν σοφὸ, ὁ ὁποῖος μὲ τὴν ἡράκλειο δύναμή του ἀντιστά-θηκε ὅσο μπορούσε. Κατὰ τὸ διά-στημα αὐτὸ ὁ διαρρήκτης ἀπλώσε τὸ χέρι του στὸ τραπέζι ἄρπαξε ἕνα μπουκαλάκι μὲ κόκκινο ὕγρo, τὸ ἔ-χυσε στὸ λευκὸ πουκάμισό του, ἔ-κλεισε τὰ μάτια του καὶ ἔμεινε ἀκί-νητος, συγκρατώντας τὴν ἀναπνοή του.

— Φτάσαμε ἀργά! ἔκαμεν ὁ Σοῦ-μερ, ὅταν γλύτωσε ἀπὸ τὸν σοφὸ Τὸν ἔσφαξε τὸν δυστυχισμένο!

— Ποῖος νὰ εἶναι ἀρὰ γε;

— Ὁ Σοῦμερ ἔσκυψε ἐπάνω του κι' ἔβγαλε μιὰ φωνή:

— Ὁ «Λωποδύτης — Φάντασμα»! Ὁ καῦμένος! τὴν ὥρα πὺ μοῦ τη-λεφώνησε καὶ μοῦ ὑπαγόρευε τὸ ἄρ-θρον του, ἐπανελάμβανε διαρκῶς τὴν λέξη «χαρτλάιφ» πὺ στὴν γλῶσσα τῶν γκάγκστερς σημαίνει «βοή-θεια» καὶ ἔτσι κατάλαβα πὺς κά-ποιος κινδύνευε νὰ σφαγῇ ἀπὸ τὸν τρελλὸ καθηγητῆ. Φθάσαμε ὅμως ἀργά. Πέντε λεπτά τῆς ὥρας ἂν φθάναμε πῶ νωρὶς θὰ τὸν σώζαμε. Λῦστε τον!

Οἱ τρεῖς ἀστρνομικοὶ τὸν ἔλυσαν καὶ ἐτοιμάζονταν νὰ τὸν κατεβά-σουν, ὅταν ἔγινε κάτι τὸ ἀπρόοπτο: Ὁ Σοῦμερ δέχθηκε κατακέφαλα τὸν ἕνα ἀστρνομικὸ, καὶ πέφτοντας ἀνάσκελα παρέσυρε καὶ τοὺς ἄλ-λους! Ὅταν ὕστερα ἀπὸ τὴν πρῶτη τους ἐκπληξὴ κύτταξαν ὁλόγυρά τους, ὁ σφαγμένος εἶχε κάνει πτε-ρά! Ἐνα χαμόγελο ἀνθίσε στὰ χεῖλη τοῦ Σοῦμερ ἐνῶ ἔσκυβε νὰ μαζέψῃ ἀπὸ τὸ πάτωμα ἕνα ἐπισκε-πτήριο μὲ τὸ θρυλικὸ ὄνομα τοῦ «Λ. Φ.».

HERMAN LANTON

Ἀπόδοσις Τάσου Αὐλωνίτη

(Ἀπαγορεύεται ἡ ἀναδημοσίευσις)

Γιὰ νὰ μαθαίνετε

Ἡ Ἀρμενία καὶ ὁ λαὸς τῆς

ΕΝΑΣ ἀπὸ τοὺς λαοὺς πὺ ἀ-γωνίσθηκαν καὶ ἀγωνίζονται ἀκόμη καὶ σήμερον γιὰ νὰ διασώσουν τὴν θρησκεία, τὸν πολιτισμὸν καὶ τὴν παράδοση τῶν πατέρων τους, εἶναι καὶ ὁ Ἀρ-μενικός. Λαὸς ὀλιγάριθμος, θέβαια, ἀλλὰ μὲ μακραίωνα καὶ ἐνδοξον ἱ-στορίαν, μὲ ἰδιαίτερον πολιτισμὸν καὶ πνευματικὴν ζωὴν πὺ ἐμφανί-ζει μεγάλο ἐνδιαφέρον.

Ἡ Ἀρμενία εἶναι γεωγραφικῶς μιὰ χώρα τῆς Ἀσίας, νοτιῶς τοῦ Καυκάσου καὶ τοῦ Εὐξείνου Πόντου, ἡ ὁποία εἶχεν ἄλλοτε ἐπεκταθῇ μέχρς ὠρισμένων ἐπαρχιῶν τῆς Β. Περσίας, τῆς Ν.Α. Ρωσίας καὶ τῆς Ἀνατολικῆς Ἀσιατικῆς Τουρκίας. Μέρος αὐτῆς, 27.000 τετρ. χιλ., μὲ 1.000.000 περίπου κατοίκων, ἀποτε-λεῖ σήμερα δημοκρατίαν τῆς Σοβιε-τικῆς Ρωσίας. Κατὰ τὸ 1917, ὅτε ἐγκατεστάθη διὰ πρῶτην φορὰν ὁ μολοσεβικισμός, πλεῖστοι Ἀρμένιοι πατριῶται ἐγκατέλειψαν τὴν πατρί-δα των καὶ ἐγκατεστάθησαν σὲ διά-φορα μέρη τῆς οἰκουμένης. Τὸ πα-τριωτικὸν τους ὅμως ὄνειρο μιᾶς ἀνεξαρτήτου πατρίδος δὲν ἔσθυσε, καὶ τὸ καλλιεργοῦν μὲ ἀδάμαστο ἐνθουσιασμό.

Σήμερα, στὴν Ἑλλάδα ζοῦν 32000 περίπου Ἀρμένιοι: 80.000 στὴ Γαλ-λία, 150.000 στὴ Συρία, πλέον τῶν 200.000 σὲ ἀγγλικὲς ἀποικίες, ἐκτὸς τῶν ἄλλων πὺ ζοῦν στὴν Ἀμερικὴ καὶ σὲ διάφορα ἄλλα μέρη τοῦ κό-σμου. Παντοῦ δὲ διακρίνονται γιὰ τὴν εὐφυΐα τους, τὴν τιμιότητά τους καὶ τὴν ἀκατάβλητη ἐργατικότητά πὺ τοὺς χαρακτηρίζει. Διακρίνονται ἀκόμη καὶ στὴν μουσικὴ καὶ τὰς τέ-χνας.

Ὁ Κοκὸ Ἀσλάν (Ἀσλανιάν) μα-γεύει κάθε μέρα τοὺς Παρισινούς μὲ τὰ τραγούδια του. Ὁ Ρουμπὲν Μα-μουλιάν, στὸ Χόλλυγουντ, θεωρεῖται ἕνας ἀπὸ τοὺς μεγαλυτέρους σκηνο-θέτας τοῦ κόσμου.

Λόγω τῆς ὑψηλῆς θέσεως τῆς Ἀρ-μενίας, ἡ διαφορά τῆς θερμοκρασί-ας τῶν διαφόρων ἐποχῶν εἶναι μεγί-στη. Σὲ πολλὰ μέρη τὸ χιόνι φθάνει 1 ἕως 2 μέτρα ὕψος καὶ παραμένει ἐπὶ 7-8 μῆνες!

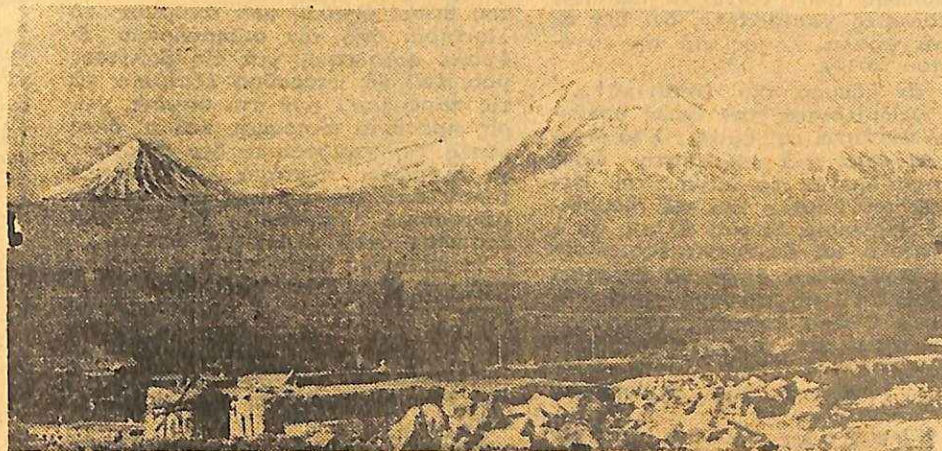
Υπάρχει δὲ καὶ μιὰ γραμμὴ αἰώ-νιων χιόνων στὶς κορυφές τοῦ Μεγά-λου Ἀρσράτ καὶ τοῦ Ἀλαγκιάζ, τῶν ὑψηλοτέρων Ἀρμενικῶν ὀρέων.

Εἰς τὰ θερμότερα μέρη ἡ ἀνοιξις ἀρχίζει τὸ τέλος Μαρτίου, ἡ ἀνθί-σις μόλις ἀπὸ τὸν Ἀπρίλη, ἡ δὲ σπορὰ γίνεται στὰ τέλη τοῦ μηνὸς αὐτοῦ. Ἡ χώρα αὐτὴ ἔχει σημαντι-κὰ δάση. Ὁ σίτος καλλιεργεῖται ἀ-κόμα καὶ στὰ ψηλὰ βουνά. Τὸ κυ-ριώτερο ὀπωροφόρο δένδρον εἶναι ἡ

βερυκοκία γιὰ τὴν ὁποία λέγουν ὅτι εἶναι Ἀρμενικῆς καταγωγῆς.

Εἰπὶ τοῦ ὅρους Ἀρσράτ, σὲ ὕψος 1.300 μέτρων, καλλιεργοῦν κλήματα ἀμπέλων εἰς ἀνάμνησιν τῆς ἀμπέλου τοῦ Νῶε! Τὰ σταφύλια αὐτὰ εἶναι νοστιμώτατα.

Στὰ δάση τῆς Ἀρμενίας ζοῦν τί-γρεις, λεοπαρδάλεις, λύκοι, ἀλώπε-

Τὸ Μεγάλο Ἀρσράτ, (ὕψος 5.157 μέτρα).

κες ἄγριοι σκύλοι, ἀκόμη καὶ λεο-ντάρια!

Ἀπὸ τοὺς ἀρχαίους Ἑλληνας ἡ Ἀρμενία ἔθεωρεῖτο ὡς τὸ κέντρον τοῦ τότε κόσμου εἰς τὸ ὁποῖον κατέ-ληγεν ἡ μεταναστευτικὴ κίνησις. Λέ-γεται δὲ ὅτι οἱ πρῶτοι κάτοικοι τῆς Ἀρμενίας ἦσαν ἑλληνικῆς καταγω-γῆς. Ὑπάρχει, ὅμως, ἄλλη θεωρία κατὰ τὴν ὁποία ὁ λαὸς αὐτὸς προ-ῆρχετο ἀπὸ τὰ ἐνδότερα τῆς Ἀσίας πάντως ἡ γλῶσσα του δὲν ἔχει καμ-μιὰ σχέση μὲ τὴν Ἀρεία.

Οἱ Ἀρμένιοι ἔχουν ἐθνικὴ φιλολο-γία ἀρκετὰ σημαντικὴν. Κατὰ τοὺς νεωτέρους χρόνους, τὸ φιλολογικὸν κέντρον τῶν Ἀρμενίων ἔθεωρεῖτο ἡ Βενετία, ὅπου ἕνας Ἀρμενοκαθολι-κὸς μοναχός, ὁ Μεχίτάρ ἱδρυσε τὸ 1740 μιὰ μόνη τῶν Μεχιταριστῶν μοναχῶν. Ἐκεῖ ἱδρύσαν καὶ μιὰ σχολὴ μὲ τυπογραφεῖον τὸ ὁποῖον προσέφερε μεγάλες ὑπηρεσίες εἰς τὴν νεωτέραν Ἀρμενικὴν φιλολογίαν καὶ ἐκπαίδευσιν. Ἐκεῖ συνέτασσον καὶ ἐξεδίδον γραμματικὰ καὶ λεξι-κὰ στὴν Ἀρμενικὴν γλῶσσα, καθὼς καὶ μεταφράσεις τῶν ἀρχαίων Ἑλ-λινων συγγραφέων. Εἰς τὸ τάγμα αὐτὸ ἀνήκει ὁ Τασιμισιάν, συγγρα-φεὺς τρίτου ἱστορίας τῆς Ἀρμε-νίας, καθὼς καὶ ὁ Λουκάς Ἰντζι-τζιάν ὁ ὁποῖος ἔγραψε τὴν Ἀρμενι-κὴν ἀρχαιολογίαν κ. ἄ.

Ὁ Χατσαντούρ Ἀμποϊάν, Ἀρμέ-νιος ἐκ Ρωσίας, ἔκρυσσε πρῶτος τὴν πατριωτικὴν λύραν γράφοντας

τὸ ἐπικὸν μυθιστόρημά του ὑπὸ τὸν τίτλον: «Αἱ πληγαὶ τῆς Ἀρ-μενίας». Μετὰ ἀπ' αὐτὸν πολλοὶ ἦσαν οἱ συγγραφεῖς πὺ ἠκολούθη-σαν τὸν χαραγμένον πλέον δρόμον τῆς ἐκφράσεως τοῦ πόνου καὶ τῶν ὀνείρων τῆς φυλῆς διὰ τοῦ τύπου. Ἐξέδωσαν ἐπίσης σὲ διάφορα μέρη τοῦ κόσμου ἐφημερίδας καὶ περιοδι-κὰ στὴν γλῶσσα τους, στὴν Μόσχα, Τυφλίδα, Βάν, Μούρ, στὸ Παρίσι, στὴ Μασσαλία, στὴν Αἴγυπτο καὶ στὴν Ἀμερικὴ.

Στὰς Ἀθήνας ὑπάρχει Ἀρμενικὴ κοινότης μὲ ἀρχιερατικὸ ἐπίτροπον καὶ ναό. Ἐκείδεται καὶ μιὰ Ἀρμενι-κὴ ἐφημερίς, ἡ «Νὸρ Ὀρ» (Νέα Ἡμέρα).

Ἀπὸ τὸ βιβλίον τοῦ κ. Κούλη Ἀλέ-πη, τιτλοφορούμενον: «Ἀρμενικὴ Μοῦσα», παίρνω μερικοὺς στίχους

ΓΡΑΜΜΑ

Ξενητεμένε γυνίκα μου, μὲ γράφει (ἡ μάννα ἡ ἔρημη, ὡς πότε τάχα οἱ μέρες σου στὰ ἔνα (θὰ κυλοῦν;

Ὡς πότε τὸ κεφάλι σου, στοῦ κόρ- (φου μου τὴν θερμὴν τὰ χέρια μου νὰ σφίξουν θὰ ποθοῦν;

Φτάνει πιά ν' ἀνεβαίνουμε σὲ ξένη, (φῶς μου, σκόλα Τὰ πόδια σου πὺ οἱ χουφτες μου ζε- (σταίνεν μιὰ φορὰ, Φτάνει ἡ καρδιά σου, ὅπου ἀδειασα (τοῦ στήθους μου τὸ γάλα νὰ μοῦ πικρομαραίνεται μακριά,

Ἐρημὴ στὴ πόρτα κάθουμαι καὶ (καρδιολυπημένη κι' ἀπ' τοὺς περάτες γερανοὺς μαν- (τάτα σου ζητῶ, Ἡ ἱτιά πὺ μὲ τὸ χέρι σου παιδί εἶ- (χες φυτεμένη μοῦ κάνει κιόλας ἱσκιὸ ζηλεύτo.

Ἐλα ἀκριβέ μου, σκόρπισε χαρὰ (στὸ πατρικὸ σου κι' ἡ πόρτα μας ρημάχτηκε, τ' ἀμπα- (ριά εἶν' ἀδειονά- Μὰ εἶν' ἀνοιχτὴ κι' ἀπ' τὸ μικρὸ σκε-

'Από ένα τοξίδι στην 'Ισπανία

(Συνέχεια από τη σελίδα 25)

— Δεν είναι ωραία ημέρα, κύριε Ιππότε;

— Έχω το ελάττωμα να είμαι ευγενής. Μου είναι έξαφνα απολύτως αδύνατο να στείλω στο διάβολο έναν άνθρωπο, όσο κι' αν έχω μέσα μου τη διάθεση. 'Ανέχθηκα επομένως να τον βλέπω να περπατάει δίπλα μου. 'Επερπατήσαμε έτσι αρκετή ώρα στην τύχη. Τέλος ο δόν Πάολο με ρώτησε:

— Πού πηγαίνει ο κύριος Ιππότης; — Στο Μουσείο, απήντησα, με την ιδέα ότι θα με ξεφορτωνότανε. 'Όταν όμως το άκουσε, μ' ἐκράτησε από το μπράτσο και υποκλινόμενος αξιοπρεπώς μου ἔδινε να ἐννοήσω με διάφορες γκριμάτσες, ότι δεν ἔξιζε να γίνεται λόγος για την ευγένειά του αυτήν.

— Ω, αν ήξευρα την 'Ισπανική!... Μην γνωρίζοντάς την όμως υπέκυψα κι' ἀνέβηκα στ' ἀμάξι. Στο Μουσείο πέρασα μια ευχάριστη ώρα, περιεργαζόμενος τὰ ἔργα του Βελάσκεζ, του Γκρέκο και του Μουρίλλο, θα περνούσα δε και άλλες, αν ο δόν Πάολο με ἄφινε να ξεακολουθήσω. Μου ἔδωσε όμως να ἐννοήσω ότι ἔπρεπε να πηγαίνουμε γιατί ἔπλησίαζε ἡ ώρα του φαγητού.

— Περιμένετε τουλάχιστον να ιδώ την αίσουσα του Γκόγια, εἶπα σε μια 'Ισπανική της ἐπινοήσεώς μου.

— Νὸν βάλε σε νὸρ καθεαλέρο! Δεν ἀξίζει τίποτα ο Γκόγια, κύριε Ιππότε! ἔκανε περιφρονητικά ο ἀθεόφοβος. Και με ἔσυρε από τὸ σακκάκι.

— Ἐμεινα τέσσερες ἡμέρες στη Μαδρίτη. Και κατὰ τις τέσσερες αυτές ἡμέρες ο δόν Πάολο εἶχε προσκολληθεί τὸν ἑαυτὸν στήν ὑπηρεσία μου. Μάταια ἔδοκίμασα νὰ τὸν χά-

.....

(ἔρδ παράθυρό σου τὰ σπουργιτάκια μπαίνουνε ξανά.

— Ἀπ' τὸ κοπάδι ποῦχαμε παλιά, μόνο (ένα κριάρι στη στάνη μας ἀπόμεινε, παιδάκι (μου, γερό που όμως θυμήσου, ἡ μάννα του (κάποιον καιρὸ κριθάρι ἀπ' τὴν παλάμη σου ἔφαγε θαρρῶ...

Στὸ γυρισμό σου, γυιόκα μου, θὰ (τὸ ροδοστολισω και στην ὀλόανθη νεϊότη σου θὰ τὸ (θυτιάσω πιά κι' ἀπ' τὸ αἷμα τοῦ τὰ πόδια σου θὰ (γλυκοπεριχύσω νὰ ξεποστάσης ἀπ' τὴν ξενιτεία.

— Ὁ τελευταῖος στίχος ἀναφέρεται σ' ἕνα παλιὸ ἀρμενικὸ ἔθιμο, νὰ θρέχουν με αἷμα κριαριοῦ τὰ πόδια ἐκείνων που γυρίζουν ἀπ' τὴν ξενιτεία.

— Ἐτσι ἡ 'Αρμενική Μοῦσα δείχνει καλύτερα ἀπ' ὅλα τὰ λόγια ὅλη τὴν εὐαίσθησία καὶ τὸν πόνο τῆς φυλῆς αὐτῆς γιὰ τὸν ξενιτεμὸ τῶν παιδιῶν τῆς.

ΙΩΑΝΝΑ ΧΡΥΣΑΝΘΟΠΟΥΛΟΥ

σω. Οσάκις ἔκανα νὰ θυγῶ ἀπὸ τὸ ξενοδοχεῖο μου τὸν ἀκούγα νὰ μου φωνάζει: «ἔφτασα, κύριε Ιππότε!», ὡσὰν νὰ τοῦ εἶχα συστήσει νὰ μὴν ἀργήσει οὔτε μιὰ στιγμή νὰ με ἀκούλῃ ὅταν θγαίνω, καὶ εὐθὺς ἀμέσως παρουσιαζότανε νὰ τὸ πληγίκο στὸ κεφάλι, ἔτοιμος νὰ με συνοδεύει.

Κρίνω περιττὸ νὰ σὰς διηγηθῶ λεπτομερῶς τὴν ἐστῶθῆξά. Ὁ δὸν Πάολο μὲ ἀπηγόρευε νὰ πληρώνω τὸ παραμικρὸ καὶ μὲ ἀγόραζε πράγματα ποὺ ποτὲ δὲν εἶχα σκεφτῇ ν' ἀγοράσω. Μία ἡμέρα, ἔξαφνα, μὲ ἀγόρασε ἀπὸ μιὰ νέα καὶ ὡραία τσιγκάνα ἕνα λαχείο, χαρίζοντάς της τὰ ρέστα καὶ ἀρκούμενος νὰ τῆς χαϊδέψῃ τὸ μάγουλο. Μία ἄλλη μέρα με ὠδήγησε ἄθελα σὲ μιὰ ταυρομαχία καὶ με συνόδευσε σ' αὐτήν, προφασιζόμενος ὅτι χωρὶς αὐτὸν δὲν θὰ ἐννοοῦσα περὶ τίνος ἐπρόκειτο. Τέλος, χωρὶς νὰ τοῦ δώσω ἐντολή, μὲ ἀγόρασε τὸ εἰσιτήριο ἀπὸ τὸν σιδηρόδρομο, ἔθγαλε φορτωτικὴ γιὰ τις βαλίτσες μου, ἐνῶ δὲν μπορούσα ἐξαιρέτα νὰ τις πάρω μαζί μου στὸ θαγόνι, χωρὶς πρόσθετο πληρωμὴ, καὶ σ' ὅλες αὐτὲς τὴς περιπτώσεις δὲν ἐννοοῦσε νὰ πληρώσω πεντάρα... Ἐκάπνιζε μόνον ἀπὸ τὰ τσιγάρα μου σχεδὸν ἀδιάκωτος. Ὑπολογίζω ὅτι καὶ μὲ ἔκάπνισε ὀκτὼ ὀλόκληρα πακέτα...

Ἡ ὥρα τῆς ἀναχωρήσεώς μου ἦταν γιὰ μένα ὥρα ἀγαλλιάσεως καὶ τρομερῆς συγκινήσεως, ἀγωνίας. Ἀγαλλιάσεως, γιατί, ἐπὶ τέλους, θὰ τὸν ξεφορτωνόμουν. Ἀγωνίας γιατί ἐπλησίαζεν ἀμελλίτως ἡ στιγμή ποὺ θὰ μὲ ἐπεδίδοτο ὁ λογαριασμός.

Μου τὸν παρουσίασε πέντε λεπτὰ προτοῦ φύγῃ τὸ τραῖνο.

— Ὁ μικρὸς μου λογαριασμός, κύριε Ιππότε, μὲ εἶπεν ἐνῶ μὲ τὸν ἐνεχειρίζε, με ἕνα τρόπο ὡσὰν νὰ μὴν ἀπέδιδε μεγάλη σημασία στὸ πράγμα.

Ἐάν ὑπάρχη, ἀληθινά, κόλασις, εἶμαι ἡσυχος. Ὁ ἐπουράνιος θὰ τὸν σιγυρίσῃ. Ἐάν δὲν ὑπάρχη θὰ ἔπρεπε νὰ δημιουργηθῇ μόνον καὶ μόνο γιὰ τὸν δόν Πάολο. «ὦ, τὸν ἀπαίσιο ἄνθρωπο! Ὅχι μόνον τὸν εἶχε φουσκῶσῃ ὅσο δὲν ἔπαιρνε, ἀλλὰ καὶ εἶχεν ἐφεύρῃ διάφορα ἔξοδα. Μου ἦταν, παραδείγματες χάριν, ἀδύνατο νὰ θυμηθῶ ποτὲ εἶχα φάει μαζί του γλυκά, ποὺ εἶχε περάσει στὸ λογαριασμὸ ὑπὸ τὸν γενικό τίτλο: «Γλυκά». Οὔτε κι' αὐτὸς ἄλλως τε θυμότανε. Ἐδικαιολογήθη λέγων ὅτι δὲν εἶχε δυνατὴ μνήμη. Ἐκείνα περιττὸ νὰ ξεακολουθήσω. Πρῶτον δὲν εἶχα μπροστά μου καιρὸ νὰ νὰ ἀνασκευάσω τὸν «μικρὸν» αὐτὸν λογαριασμὸν καὶ δεύτερον θὰ ἦταν ἀδύνατο νὰ διαβάσω ὅλα αὐτὰ τὰ ἱσπανικά. Γι' αὐτὸ ἐπληρώσα. Ἐπληρώσα 562 πεσέτες καὶ 65 ἑκατοστά. ἂν καὶ τὰ 65 ἑκατοστά θὰ μπορούσαν νὰ λείπουν χωρὶς ζημία γιὰ τὸν δόν Πάολο. Περιλῦπος δὲ ἀνέβηκα στὸ θαγόνι, ὅταν αἰσθάνθηκα ἕνα υποάτσο νὰ με κρατᾷ. Ἦταν ὁ δόν Πάολο.

— Τί θέλεις ἀκόμα; ἐτραύλισα με ἀπελπισία.

— Τὸ πουμεπούα μου Ὁ κύριος Ιππότης τὸ ἐλησιόνησε, ἔκανε με ἀπειρη γλυκύτητα.

Τὸν κύτταξα καλὰ-καλὰ στὰ μάτια. Τὸν κύτταξα καὶ δὲν εἶπα τίποτα. Ὅλη μου ἡ ἀνανάκτησις πῆγαινε νὰ γίνῃ ἕνα κύμα νὰ νὰ τὸν πνίξω. Ὁ δόν Πάολο Κάνδαρς ὁ

Παλιέρες με κατάλαβε ἀμέσως. Με κατάλαβε... καὶ δὲν ἐπέμεινε.

— Ἄν δὲν ἔχετε φιλά, δὲν πειράζει, μὲ εἶπε ὀπισθοχωρῶν ἕνα βήμα. Καὶ θγαίνοντας τὸ πληγίκο με ἀπεχαιρέτισε με ἀξιοπρέπεια, ἐνῶ τὸ τραῖνο ἐκινεῖτο...

ΚΩΣΤΑΣ ΟΥΡΑΝΗΣ

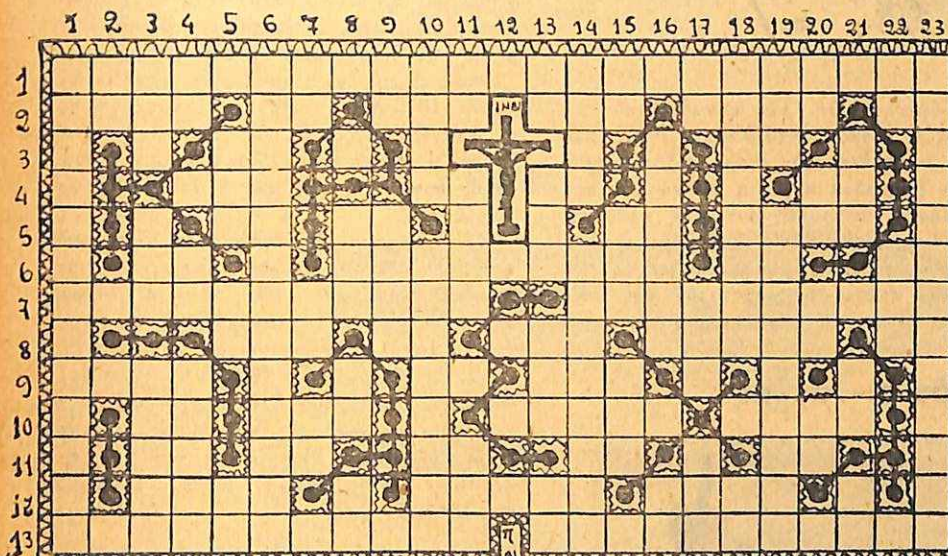
Τὰ νέα 6 βλία

ΤΟ «ΕΡΩΤΙΚΟ» τοῦ κ. Μαλακάση Κυκλοφορεῖ ἀπὸ ἡμερῶν τὸ νέο ποιητικὸ βιβλίο τοῦ ποιητοῦ κ. Μ. Μαλακάση με τὸν τίτλο «Ερωτικό». Τὸ «Ερωτικό» εἶναι ἕνα βιβλίο τετραστίχων πλημμυρισμένο ἀπὸ αἰσθημα, λυρισμὸ καὶ μουσικότητα καὶ συμβολίζει διάφορες ἐποχές καὶ καταστάσεις τῆς ζωῆς τοῦ ποιητοῦ σὲ ὅλη τὴν κλίμακα τῆς αἰσθηματικότητος. Εἰς τὸ «Ερωτικό» περιέχονται πολλὰ ἀπὸ τὰ τελευταῖα ποιήματα τοῦ κ. Μαλακάση, τὰ ὁποῖα διακρίναι μιὰ ἀπερριπτική τρυφερότητα, ἕνας θαλὺς στολισμὸς καὶ μιὰ ρωμαλέα τέχνη, ποὺ φέρνει τὴν ἀντιπροσωπευτικὴ σφραγίδα τοῦ ποιητοῦ τῶν. Πωλεῖται πολυτελέστατα τυπωμένο σ' ὅλα τὰ βιβλιοπωλεῖα. ΤΟ «ΠΡΑΚΤΟΡΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ»

Ἀπὸ τῆς 15 Ἀπριλίου, ἤρχισε τὰς ἐργασίας τῆς, ἡ ἀπὸ μηνῶν ἀναγγελθείσα διὰ τοῦ τύπου καὶ δι' ἐγκυκλίων, πρωτότυπος ὁργάνωσις ἐξυπηρετήσεως τῶν Γραμματίων, Ἐπιστημῶν, Καλλιτεχνίας καὶ Τύπου, ὑπὸ τὸν τίτλον «Πρακτορεῖον Πνευματικῆς Συνεργασίας». Τὸ Πρακτορεῖον τοῦτο, ἀληθινὰ μοναδικὴ καὶ πρωτότυπος ὁργάνωσις εἰς τὸν τόπον μας, εἶναι ὅτι, ἔλπει διὰ τὴν ἐξυπηρετήσιν τῶν ἀνθρώπων τοῦ πνευματικοῦ μας κόσμου. Ὁ συγγραφεὺς, ὁ καλλιτέχνης, ὁ διηγητής, ὁ ἐπιστήμων, ὁ νέος λογοτέχνης ἢ ποιητὴς θὰ βρῇ σ' αὐτὸ ὅτι τοῦ χρειάζεται διὰ νὰ γνωρίσῃ τὸ ἔργο του τὸ εὐρύτερον κοινὸν καὶ νὰ τὸν καταστήσῃ στὴν ἀνάλογον κατηγορίαν. Τὸ «Πρακτορεῖον Πνευματικῆς Συνεργασίας» ἐργαζομένη ἀδούρως κατὰ τὸ δίστασμα δεκαμήνου περίπου, καθ' ὃ συνεκροτήθη πληρέστατα καὶ ὡργανωσεν ὅλας τὰς ὑπηρεσίας, ἐμφανίζεται ἀπὸ σήμερον ἑτοιμὸν ν' ἀναλάβῃ ὅτι ἀφορᾷ κάθε πνευματικὸν ἄνθρωπον. Εἰς τὸ ἐνδιαφέρον του δὲ ὀφείλεται καὶ ἡ ταχύτητα γνωριμίας τοῦ κοινοῦ με τὰ σημειώματα καταπληκτικῆς κυκλοφορίας δι' ὅλην, ὅπως τοῦ Π. Παλαιολόγου «Στὴ Περὶθώριον τῆς Ζωῆς» τοῦ Στρατῆ Μυρβήλη «Τὸ Γαλάζιο Βιβλίο» τοῦ Π. Βενέζη «Γαλήνη» τοῦ Μ. Μαλακάση «Τὸ Ερωτικό» τοῦ Α. Κοκοῦλη «Ἐνα πρῶτο» τοῦ Τέλλου Ἀργα «Καθημερινὴ» κ. ἄ. Τὸ «Πρακτορεῖον Πνευματικῆς Συνεργασίας» καταλέγει στὰ στελέχη του τὰ μεγαλύτερα ὀνόματα τοῦ πνευματικοῦ μας κόσμου, μεταξὺ ἄλλων δὲ καὶ τοὺς λογοτέχναις: Γεωργ. Ξενοπούλου, Μ. Μαλακάση, Ν. Λαπαλάκη, Π. Χρόν, Γ. Ἀσπροῦ, Κ. Οὐράνη, Φ. Κόντογλου, Πλ. Βελέζη, Τ. Ἀγγαν, Π. Λορεντζάτου, Ἀγγ. Τεοδόκη κ. ἄ. Ἀποστέλλει δὲ σχετικὰς πληροφορίες, ἐγκυκλίους καὶ ἀγγελίας ποὺ ἐκυκλοφορεῖ σ' ὅποιον γράφῃ σ' αὐτὸ στὴ Διεύθυνσίν του (Γραμματοβυρία 320, Ἀθήνας).

Γιὰ νὰ διασκεδάσετε

ΠΑΣΧΑΛΙΝΟ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

- 1) Εἶδος κέντρου ποὺ συγκεντρώνει πολλὰ καταστήματα σ' ἕνα (Πληθ.).
- 2) Ζιζάνιον τοῦ αἵτου—Προτρεπτικόν (δημ.).
- 3) Κάτοικος ἀρχαίας χώρας τῆς Μικρᾶς Ἀσίας—Ἰένος (δημ.).
- 4) Ἰσραήλ—Ἰσραήλ.
- 5) Τροφή (πληθ.).
- 6) Πρώτος οἰκιστὴς τῆς Ἀραβίας—Ἀχολασία—Κατοικίδιον ζῶον (ἀρχ.).
- 7) Μέτρον ἐπιφανείας.
- 8) Ἰστορικὴ πόλις τοῦ Βελγίου—Πρωσική ἀντωνυμία—Ὁρος νήσου τῆς Ἑλλάδος—Ἑλλάδα—Προτρεπτικόν (δημ.).
- 9) Τοπικὸν ἐπίρρημα—Νότα—Πρόσκλησις.
- 10) Μέτρον ἐπιφανείας—Μία τῶν Δωδεκανήσων—Ὁ οἶνος τῆς μεταλήψεως (δημοτ.).
- 11) Βρίσκεται στὸ Ἅγιον Ὅρος.
- 12) Ἀρθρον (πληθ.).
- 13) Τὸ ἴδιο μετὰ τὸ προηγούμενον—Τελὸς συνδεδεμένος—Ἀνὴρ—Ὁμοεικόν. (δημοτ.).
- 14) Ἰερὸ—Ἑλῆς—(δοτ.).
- 15) Ὁμοεικόν—Ἑλῆς—(δοτ.).
- 16) Ὁμοεικόν—Ἑλῆς—(δοτ.).
- 17) Ὁμοεικόν—Ἑλῆς—(δοτ.).
- 18) Ὁμοεικόν—Ἑλῆς—(δοτ.).
- 19) Ὁμοεικόν—Ἑλῆς—(δοτ.).
- 20) Ὁμοεικόν—Ἑλῆς—(δοτ.).
- 21) Ὁμοεικόν—Ἑλῆς—(δοτ.).
- 22) Ὁμοεικόν—Ἑλῆς—(δοτ.).
- 23) Ὁμοεικόν—Ἑλῆς—(δοτ.).

ΚΛΘΕΤΩΣ:

- 1) Κατανίκησις.
- 2) Ἀρθρον (πληθ.).
- 3) Διάβολο—Ἀναστεναγμός (δημ.).
- 4) Ὁμοεικόν—Ἑλῆς—(δοτ.).
- 5) Ὁμοεικόν—Ἑλῆς—(δοτ.).
- 6) Ὁμοεικόν—Ἑλῆς—(δοτ.).
- 7) Ὁμοεικόν—Ἑλῆς—(δοτ.).
- 8) Ὁμοεικόν—Ἑλῆς—(δοτ.).
- 9) Ὁμοεικόν—Ἑλῆς—(δοτ.).
- 10) Ὁμοεικόν—Ἑλῆς—(δοτ.).
- 11) Ὁμοεικόν—Ἑλῆς—(δοτ.).
- 12) Ὁμοεικόν—Ἑλῆς—(δοτ.).
- 13) Ὁμοεικόν—Ἑλῆς—(δοτ.).
- 14) Ὁμοεικόν—Ἑλῆς—(δοτ.).
- 15) Ὁμοεικόν—Ἑλῆς—(δοτ.).
- 16) Ὁμοεικόν—Ἑλῆς—(δοτ.).
- 17) Ὁμοεικόν—Ἑλῆς—(δοτ.).
- 18) Ὁμοεικόν—Ἑλῆς—(δοτ.).
- 19) Ὁμοεικόν—Ἑλῆς—(δοτ.).
- 20) Ὁμοεικόν—Ἑλῆς—(δοτ.).
- 21) Ὁμοεικόν—Ἑλῆς—(δοτ.).
- 22) Ὁμοεικόν—Ἑλῆς—(δοτ.).
- 23) Ὁμοεικόν—Ἑλῆς—(δοτ.).

σκαται ὑπὸ τὴν Γ'ην (Πεν. Πληθ.). 15) Ἀρθρον (πληθ.).—Μοτικὴ χώρα—Χρονικὸν ἐπίρρημα. 16) Ἀπαρτίτης στὰ τεμένη (γεν.).—Σύμφωνον εἰς διπλοῦν. 17) Νότα—Πρόθεσις—Χόρτον. 18) Ἰσραήλ—Ἰσραήλ. 19) Ναυτικὸν παράγωγα—Ἰσὸν ὡς πρὸς τὸν ἀριθμὸν μετὰ ἕνα ἄλλο. 20) Ἀρθρον—Πρόθεσις—Νότα—Τὸ Πάσχα εἶναι κόκκινα. 21) Ἀριθμός—Ὁ ὁποῖος—Πρόθεσις—(ἀρχ.). 22) Μυθολογικὸν γυναικεῖον πρόσωπον—Χρονικόν. 23) Ἐνδιαφέρει πολὺ τοὺς δικαστάς.

ΒΟΜΒΑΡΔΙΣΜΟΣ

Παρατηρήσατε προσεκτικὰ τὸ κατωτέρω σχέδιο, καὶ βρῆτε, χωρὶς νὰ

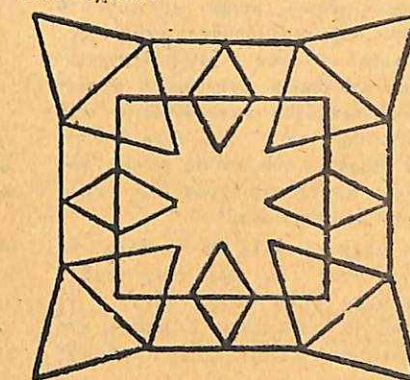

χρησιμοποίησατε γράμματα. Ἦν ἔξω ἐκπυροβολήσαν τὰ δύο κανόνια, σὲ ποῖον ἀπὸ τοὺς 3 σταυροὺς τοῦ κέντρου θὰ διαστραυθῶν οἱ τροχιαὶ τῶν βλημάτων;

2ον Σὲ ποῖα σημεία (ἀπὸ τὰ σημειώμενα με x ο x ὅς ἐστιν ἀνω πλευρὰ) θὰ πέσουν τὰ βλήματα;

ΜΟΝΟΚΟΝΑΤΑΙΑ

Ζωγραφίσατε με μονοκονδυλιὰ τὸ κατωτέρω σχέδιο:

ΠΑΙΓΝΙΑΙ

Τοποθετήσατε πάνω στὸ τραπέζι δύο δέσμες τραπουλόχαρτων: ἡ μία νὰ περιλαμβάνῃ τὰ 4 ἐφτάκια, καὶ ἡ ἄλλη 7 χαρτιά τοῦ ἴδιου χρώματος. Ἐπειτα δηλώσατε τοὺς παρόντας ὅτι εἴσθε σὲ θέση νὰ γνωρίζετε ἐκ τῶν προτέρων, ποῖα δέσμη θὰ ἐκλέξῃ ἕνας ἀπ' αὐτοὺς.

Ἐκείνοι δέχονται, ἐσείς ζητᾶτε ἕνα χαρτί, γράφετε χωρὶς νὰ σὰς δοῦν: «τὴν δέσμη τῶν 7», ἔπειτα διπλώνετε τὸ χαρτί καὶ καλεῖτε ἕναν ἀπὸ τοὺς παρόντας νὰ ἐκλέξῃ μιὰ δέσμη. Ἀφοῦ ἐκλέξῃ, ἐσείς θγαίνετε τὸ χαρτί καὶ διαβάζετε: «τὴν δέσμη τῶν 7».

Φυσικά, ὅποια δέσμη καὶ νὰ διάλεξε ἐκεῖνος, ἐσείς εἴστε κερδισμένος. Ἄν διὰλέξε τὴν πρώτην περιέχει τὰ 4 ἐφτάκια, συνεπὲς εἶναι ἡ ἀδέσμη τῶν 7».

Ἄν διάλεξε τὴν ἄλλη, περιέχει: ἐπὶ τὰ χαρτιά τοῦ ἴδιου χρώματος. Ἄρα, καὶ αὐτὴ μπορεῖ νὰ ὀνομασθῇ «ἀδέσμη τῶν 7»!

Προσέξτε μόνον, ὅταν διαλέξῃ τὴν μιὰ δέσμη, νὰ ἀνακατώσατε μετὰ τὸ πόσην ἄλλη μετὰ τὰ ὑπόλοιπα χαρτιά, ὥστε νὰ μὴν τὴν δοῦν.

Λύσεις γὼν προηγουμένων ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ 655

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

- 2) Ἑρμ.
- 3) Ἀνιός.
- 4) Αἰῶνας.
- 5) Ἀπας—δίνεις.
- 6) Ἀπὸ—Ἰδὴ—Ἰνα.
- 7) Ἀμάνες—Σφαῖρα.
- 8) Ἀρον—Ὁσμή.
- 9) Ἀντάρα—Ἡσυχία.
- 10) Ἰός—Φός.
- 11) Νίνα—Ἀδής.
- 12) Ἀλκάνος.
- 13) Βολάν.
- 14) Σός.

ΚΛΘΕΤΩΣ:

- 2) Ἀρα.
- 3) Ἀμόν.
- 4) Ἀπαντων.
- 5) Ἀπὸν—Ἀσία.
- 6) Αἶα—Σός—Ν.Α.
- 7) Ἐνωσις—Αἰακός.
- 8) Κάνν—Ἀλκός.
- 9) Ροῖδης—Ἡσυχία.
- 10) Σός—Φός—ὄν.
- 11) Σκιά—Υψὺς.
- 12) Ἡσυχός.
- 13) Ἀρσις.
- 14) Ἀρα.

ΑΝΑΓΡΑΜΜΑΤΙΣΜΟΣ

Κρυφτοῦλε—Βομβαρδισμός—Ταπεινωσις—Σιδηρόδρομος.

Χριστός Ανέστη

Ἡ Ἀνάστασις τοῦ Κυρίου συμπύπτει κάθε χρόνο μετ' τῆς ἀνάστασης τῆς φύσεως. Νὰ εἶναι ἄραγε μιὰ ἀπλὴ σύμπτωση, ἢ μήπως εἶναι κι' αὐτὸ τὸ συμπλήρωμα τῆς χαρμόσυνης ἀγγελίας;

Μέσα στὴν ὁμορφὴ ἀνοιξιὰτικὴ νύχτα, σκιᾶς ἀνθρώπων προχωροῦν, προσερχόμενες ἀπὸ διάφορες κατευθύνσεις καὶ συγκεντρώνονται γιὰ ν' ἀκούσουν ἀπὸ τὰ χεῖλη τοῦ ἱερέως δυὸ λέξεις μόνοι, ἀλλὰ οἱ λέξεις αὐτὲς περιέχουν ὅλο τὸ μεγαλεῖο τοῦ Χριστιανισμοῦ!

Τὸ ἕνα μετὰ τὸ ἄλλο τὰ κεράκια ἀνάβουν, χύνοντας τὸ φῶς τους γεμάτο μυστήριον μέσα στὴν ἥσυχν νύκτα. Ἡ θεία λειτουργία τελειώνει, ὁ παπὰς κατεβαίνει ἀπὸ τὴν ἐξέδρα του, οἱ καμπά-

νες ἐξακολουθοῦν τὸν θριαμβευτικὸν τους ὕμνον, ὁ κόσμος ἀνταλλάσσει εὐχὲς πρὶν πᾶρῃ ὁ καθένας τὸν δρόμον τοῦ γυρισμοῦ.

Τὰ ἀναμμένα κεράκια προχωροῦν τρεμουλιαστά, προφυλαγμένα ἀπὸ προσεκτικὰ χέρια. Στὴν ἄκρην τους λάμπει τὸ ἄγιο φῶς, τὸ ὁποῖο, συμφῶνως μετ' τὴν παράδοσιν, πρέπει νὰ μεταφερθῇ στὸ σπίτι γιὰ ν' ἀνάψῃ τὸ καντήλι τοῦ εἰκονίσμα-

Τὸ ΚΑΡΝΕ

τος. Τί ὁμορφά εἶθιμα! Τί κρίμα ὅμως πὺλ χάνονται! Σήμερα δυστυχῶς στὸν εὐπορὸ κόσμον ἐπικρατεῖ ἡ συνήθεια τοῦ διαμελισμοῦ τῆς οἰκογενείας αὐτὲς τῆς ἡμέρας. Ὅπως πολὺ καλὰ ἐσαυτίσει τὴν περασμένη ἐβδομάδα ὁ φίλος καὶ συνεργάτης κ. Γιαννουκάκης, ὁ υἱὸς πηγαίνει στὰ βουνά, ἡ κόρη στὴν Γλυφάδα, ἡ μητέρα στοὺς συγγενεῖς τῆς καὶ ὁ ἄνδρας στοὺς δικούς του!

Τί τὰ θέλετε; Ἡ ἐσορτὴ αὕτη εἶναι νοητὴ μόνον ὅταν ὅλα τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας πηγαίνουν μαζί στὴν ἐκκλησίαν καὶ στὸν γυρισμὸ τσουγκρίζουν τ' αὐγὰ τοῦ Πάσχα σὲ οἰκογενειακὸ περιβάλλον. Εἶμαι ὁπισθοδρομικὴ; Ἴσως. Οἱ παλιεὶς συνήθειες περιέχουν ὅμως πολὺ περισσύτερη ποιήσιν ἀπὸ τίς καινούργιες! Καὶ τώρα, ἀγαπητοὶ ἀναγνώσταί καὶ ἀγαπητοί μου ἀγνωστοίς καλὸ Πάσχα! Καλὴ Ἀνάστασις! ΔΟΡΑ

Μοντέρνα κ' ἐνίσχυση ΔΙΑΦΟΡΕΣ ΜΟΡΦΕΣ ΤΟΥ ΠΑΖ

1) Μιὰ σειρά ἀπὸ μπουκλὲς συμμετρικῆς

Ἀνοιξιοτικά τογιερὰ κ. α. - ι. σέ. η. ς.

Μετὰ τὸ Πάσχα τὰ ταγιέρ ἐπιβάλλονται. Τί πρακτικὰ πὺλ εἶναι!

Σὰς παρουσιάζουμε σήμερα τρία χαριτωμένα μοντέλα. Ὅπως βλέπετε, τὰ εἶναι στολίσουν καὶ τὰ τρία. Τὸ γεγονός αὐτὸ εἶναι χαρακτηριστικὸ τῆς ἐφετεινῆς αἰχμῆς.

1) Τὸ πρῶτον μᾶς μοντέλον γίνεται μετὰ ὅσον ἀπὸ μικρὰ καρό, τὰ ὁποῖα θὰ φορεθοῦν πολὺ ἐφέτος.

Οἱ ντεκούπ γαρνίρονται μετὰ τρέσσιν στὸ χροῖμα τοῦ φόντου.

2) Τὸ δεύτερον γίνεται σὲ σκέτο ὅσον σὲ ὅλους τοὺς ζωηροὺς ἀνοιξιὰτικους χρωματισμούς. Προσέξτε τίς διπλὲς τσέπες πὺλ γαρνίρονται μετὰ τρέσσιν.

3) Τὸ τρίτον εἶναι ἀπὸ ντρά μετὰ κουμπιὰ στὴν ἰδίαν ἀπόχρωσιν. Ἐγχεῖ κι' αὐτὸ μεγάλες ἐξωτερικὲς τσέπες

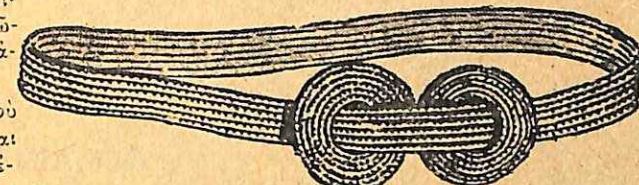
Τῆς ΓΥΝΑΙΚΑΣ

κὲς στολίζουν τὸ κεφάλι ἐμπρός. Μιὰ χωρίστρα ὀριζοντίαν χωρίζει τὸ κεφάλι. Τὰ μαλλιά ἀρκετὰ μακρὰ σχηματίζουν μιὰ ἐσωτερικὴ μπουκλᾶ. (πᾶζ).

2) Στὸ δεύτερον μοντέλον τὰ μαλλιά

σχηματίζουν ἐμπρός σχηματίζουν δυὸ μακρὰς μπουκλᾶς. Στὸ πλάι μιὰ ἐλαφρὰ ὀντουλασίαν. Στὸ πίσω μέρος μπορεῖτε νὰ σχηματίσετε δυὸ ὀριζόντιες μπουκλᾶς ἢ πᾶζ.

ΖΩΝΕΣ

Γιὰ τὰ ταγιέρ καὶ τ' ἀνοιξιὰτικὰ φορέματα οἱ ζώνες εἶναι ἀπαραίτητα ἀξιοσώζοντες.

Ἡ πρώτη ζώνη πὺλ σὰς παρουσιάζουμε εἶναι μοντέλον ὅλων διόλου ἐξαιρετικὸ καὶ πρωτότυπο. Πλέκεται μετὰ χρυσὸ ἐπάνω σ' ἕνα ψιλὸ σύρμα καπέλλου, 5 ἢ 6 σειρὲς γιὰ νὰ δώσετε, τὸ ὕψος πὺλ θέλετε. Ὅσον γιὰ τὸ φάρδος, τὸ κανονίζετε κι' αὐτὸ ἀναλόγως τοῦ σώματός σας. Μετὰ, πλέκετε τὰ δυὸ στρογγυλὰ πὺλ τὴν γαρνίρουν. Τὸ κοῦμπωμα εἶναι κρυφόν.

Ἡ ζώνη αὕτη γίνεται σὲ κλωστή μάλλινη, μεταξωτὴ, ἀσημένια, χρυσή ἢ σὲ φανταχτερὲς θαυμάκερες κλωστές ἢ καὶ σὲ σπάγγον.

Οἱ τελευταῖες εἶναι πολὺ σίχ γιὰ τὰ καλοκαιρινὰ σας φορέματα.

Ἡ δεύτερη ζώνη γίνεται σὲ καστόρι σ' ὅλους τοὺς χρωματισμούς. Τὰ ἄνθη ἐμπρός γίνονται σὲ λουστρίνι ἄσπρο ἢ μαῦρο. Ἡ καρδιά τῶν ἀνθῶν εἶναι ἀπὸ μέταλλο καθὼς καὶ οἱ πρόκες πὺλ τὴν στολίζουν. Τὸ κρυφὸ κοῦμπωμα γίνεται κάτω ἀπὸ τὸ μόντιφ.

ΤΡΙΑ ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΑ

Πολλὲς ἀναγνώστριές μου μοῦ ἔγραψαν γιὰ νὰ μ' ἐυχαριστήσουν γιὰ τὰ μοντέλα καπέλων πὺλ σὰς παρουσίασα πρὸ ἰδοῦμαι. Καὶ μετὰ παρεκάλεσαν νὰ δημοσιεύσω καὶ μερικὰ ἄλλα. Ἐκπληρῶ εὐχαρίστως τὴν ἐπιθυμίαν τους. Καὶ μετὰ τὴν βοήθειαν τοῦ σκιτσογράφου μας, σὰς παρουσιάζω σήμερα τρία ἄλλα μοντέλα πὺλ ξεσηκώσαμε ἀπὸ τὰ καλύτερα τοῦ καταστήματος Κοντοβόγλου (Κλειτίου 8).

ΜΟΝΤΕΛΛΑ

— Τὸ πρῶτον εἶναι ἀπὸ ψάθα ντράντελ μαῦρη, γαρνιρισμένη μετὰ κορδέλλα ἀπὸ λευκοῦ πορτοκαλλί. Πολὺ ντισταγκέ.

— Τὸ δεύτερον εἶναι ἕνα ἔκτακτον μοντέλον ἀπὸ μουσελίνα σιελ ἢ ῥόζ.

— Τὸ τρίτον, καὶ ντισταγκέ ἀπὸ ψάθα ἄσπρη, μ' ἕνα μαῦρον φτερό. Ἐξαιρετικὰ πρακτικόν.

Σὰς συνιστῶ νὰ πάτε νὰ τὰ δῆτε καὶ μόνες σας.

Χρήσιμες συμβουλές

"Ὅταν κόψετε τὸ δάκτυλό σας καὶ δὲν ἔχετε πρόχειρον φάρμακον γιὰ νὰ σταματήσετε τὴν αἱμορραγίαν, βάλετε ἐπάνω στὴν πληγὴ ἕνα κομμάτι ὠμῆς πατάτας. Ἡ αἱμορραγία θὰ σταματήσῃ ἀμέσως.

Πολὺ εὐκολώτερα θὰ θάλατε ἕνα ἀγκάθι ἀπὸ τὸ δάκτυλό σας, ἂν προηγουμένως τὸ δουθίσετε σὲ γλυκερῆ σαπουνάδα.

Ἐὰν ἔχετε κάλους νὰ τοὺς τρίβετε μετὰ εἰδικὰ θαυμάκια, πὺλ βρίσκονται στὰ φαρμακεία. Ἐὰν δὲν θὰ ὑποφέρετε καὶ σιγά-σιγά θὰ θεραπευθοῦν.

Γιὰ νὰ μὴ καταστρέφονται τὰ χέρια σας ὅταν πλένετε τὰ λεπτὰ ἀσπρόρουχα σας, νὰ τὰ ἀλείψετε προηγουμένως μετὰ γλυκερίνη.

Γιὰ νὰ θεραπεύσετε τοὺς κάλους σας νὰ τρίβετε κάθε βράδυ τὰ πόδια σας μετὰ λάδι καὶ νὰ βάζετε μετὰ καλτσάκια γιὰ νὰ μὴ λερώνετε τὰ σεντόνια.

Μετὰ τὴν ὕγρασιν τὸ ἅλας κολλᾷ καὶ εἶναι τόσο ἐνοχλητικὸ νὰ μὴν πέφτῃ ἀπὸ τὴν ἀλατιέρα. Γιὰ νὰ ἀποφύγετε τὴν ἐνόχλησιν αὕτη νὰ βάζετε μέσα στὴν ἀλατιέρα μερικὰ σπυριά ρύζι.

Ἐὰν τὰ πόδια σας ἐρεθίζονται εὐκόλως ἀπὸ κούρασιν, νὰ τοὺς κάνετε ζεστὲς κομπρέσες μετὰ ζυδι καὶ νὰ κοιμᾶσθε πάντα ἔχοντας τὰ πόδια σας λίγο ψηλά.

Γιὰ νὰ ἀφαιρέσετε ἀπὸ τὸ τηγάνι σας τὴν μυρωδιὰ τοῦ ψαριοῦ, ζεστάνετε τὸ στὴν φωτιὰ κι' ἀφοῦ ζεσταθῇ ρίξτε με-

τα δυο κουταλιές της σούπας ξύδι και ά-
μισέτε το να βράση ένα λεπτό. Μετά,
ρίψτε το τηγάνι και έτσι όλη η δυσά-
ρεστη μυρωδιά θα χαθεί.

— □ —

ΚΟΥΖΙΝΑ ΤΗΣ ΗΜΕΡΑΣ

ΤΣΟΥΡΕΚΙΑ

Δόσεις.—2 οκάδες αλεύρι, 250 δρ. βού-
τυρο, 120 δρ. γάλα, 25 δρ. μαγιά μπό-
μας, 120 δρ. ζάχαρη, 16 αυγά, 2 κου-
ταλάκια σόδα, 2 μοντελάκια όχι γεμάτα
ελάνι, 10 δρ. γλυκάνισο. Αναλύστε την
μαγιά με λίγο γάλα χλιαρό, την ζυμώ-
νετε με μία φούγτα αλεύρι και την αφή-
νετε σε μία λεκάνη για ν' ανέβει. Βρά-
ζετε το γλυκάνισο με λίγο νερό και το
τραγιάζετε. Ζεσταίνετε το γάλα και λυ-
ώνετε το βούτυρο για να είναι έτοιμο.
Ρίχνετε το αλεύρι σε μία λεκάνη, το ζυ-
μώνετε με την ανεβασμένη μαγιά, τ' αυ-
γά, την σόδα και το ελάτι που αναλύετε
στο νερό του γλυκάνισου, το βούτυρο, το
μισό γάλα καθώς και την ζάχαρη.

Τα ζυμώνετε καλά 20 λεπτά, και με-
τά ρίχνετε το υπόλοιπον γάλα ώστε να
γίνει μία ζύμη απαλή.

Την σχηματίζετε σε καρδελί μέσα
στην λεκάνη, την αλείφετε με βούτυρο,
την σκεπάζετε θερμο χωρίς να εγγίξετε
προσθενά, και την αφήνετε όλη νύκτα για
να ανέβει.

Το ποσό ξαναδουλεύετε την ζύμη και
την πλάθετε σε τσουρέκια σε ό,τι σχήμα
προτιμήσετε. Σκεπάζετε το ταψί μ' ένα
λουτυρωμένο άσπρο χαρτί, το τοποθετεί-
τε κάπου και τ' αφήνετε πάλι σε ζεστό
μέρος να φουσκώσει. Σπάζετε δυο αυγά
σ' ένα πιάτο, τα κτυπάτε ελαφρά με λί-
γη ψιλή ζάχαρη, χωρίς να σχηματίζουν
αφρό, αλείφετε μ' αυτά κάθε τσουρέκι,
ρίχνετε επίσης στην επιφάνειάν τους λί-
γα χονδροκοπανισμένα άμυγδαλα και τα
ψήνετε σε φούρνο.

ΚΟΥΛΟΥΡΑΚΙΑ ΠΑΣΧΑΛΙΝΑ ΜΕ ΒΟΥΤΥΡΟΝ

Αναμιγνύετε 1) 2 οκά αλεύρι, 100
δράμια βούτυρο λωμένο, 100 δρ. ζάχα-
ρη, 100 δράμια άσπρο κρασί αρετσίνωτο,
100 δράμια ρούμι και 50 δράμια ρακί. Τα
ζυμώνετε καλά, τα τρίβετε επί πολλή ώ-
ρα, τα πλάθετε, αλείφετε το ταψί με
βούτυρο και τα στέλνετε στον φούρνο.

ΚΟΥΛΟΥΡΑΚΙΑ ΜΕ ΛΕΜΟΝΙ

Ρίχνετε μισή οκά αλεύρι σε μια
λεκάνη και το τρίβετε με 400
δράμια φρέσκο βούτυρο. Προσθέτετε έ-
πίσης 50 δράμια ζάχαρη, 2 αυγά, 1
ποτηράκι κονιάκ, 2 κουταλιές του γλυ-
κού σόδα και τον φλοιόν 3 λεμονιών ζυ-
μμένων με τον λεπτό τρίφτη. Ζυμώνετε
όλα αυτά ώσπου να γίνουν μία μάζα,
τρίβετε κατόπιν την ζύμη όπως συνή-
θως, πλάθετε τα κουλουράκια μικρά,
κτυπάτε ελαφρόν εν αυγή και αφού τα α-
λείψετε, τα ψήνετε στον φούρνο.

ΜΑΛΒΑΚΕΣ ΣΕ ΜΙΚΡΕΣ ΦΟΡΜΕΣ (κέικ)

Βάζετε 2 ποτήρια νερό σε μία κατσα-
ρόλα με 25 δρ. βούτυρο. Άμα δέ πάρει

βράση, την τραβάτε από την φωτιά και
προσθέτετε 400 δρ. κοκκινισμένο αλεύρι
σε βροχή, ανακατώνοντας για να μη
σβωλιάσει, και φού στεγνώσετε το μίγμα,
βάζετε 2 αυγά και 25 δρ. ζάχαρη. Τα
ανακατώνετε και προσθέτετε άλλα 2 αυ-
γά και εν ανάγκη άλλα δύο έως ότου
γίνει το μίγμα σφιχτό και φυσικά προσ-
θέτετε και ελάχιστη ζάχαρη με τα πρόσθετα
αυγά. Βάζετε το μίγμα σε μικρές φόρμες
και στέλνετε στο φούρνο.

— □ —

ΑΙΣΘΗΤΙΚΗ

Η περιποίησης των άκρων

5ον

Από το προηγούμενο άρθρο έχω αρ-
χίσει να σας γράφω και μερικές
χρήσιμες συμβουλές για την υγιει-
νή και αισθητική περιποίηση των κάτω
άκρων.

Μιλώντας ήδη για την απόλυτο κα-
θαριότητα των. Σήμερα θα συνεχίσω
γράφοντας για την θεραπεία διαφόρων
αισθηθητικών όχλησών παθήσεών των.
Ας αρχίσουμε από την υπερβολική επι-
δροση των ποδιών, από την οποία υπο-
φέρουν πολλά άτομα. Για την βελτίωση
και θεραπεία της τόσο αισθηθητικής
δυσσυχίας όσο και όχλησας παθήσεως,
πρέπει να κάνετε τα εξής: Πρώτα
πρώτα ένα ψυχρό ποδόλουτρο ή εν ανάγ-
κη ήμιγλυκό, με θαλάσσιο νερό ή κι
απλώς αλατισμένο, δις της ημέρας είναι
επιβεβλημένο. Μέρα δέ παρ' ημέραν άν-
τι με θαλάσσιο νερό, να κάνετε το πο-
δόλουτρο αυτό με σκέτο νερό, μέσα στο
όποιο να ρίχνετε ένα κουτάλι του καφέ
Μποράτ ντε σούντ. Άμα αρχίσει
να θελτώνεται ή κατάστασή τότε αντί
του Μποράτ ντε σούντ να ρίχνετε μέσα
στο ποδόλουτρο λίγη σκόνη στύλης ή
κολώνια. Έσπερα δέ από κάθε ποδόλου-
τρο να τ' α ποδάρχετε με την κάτωθι
πούδρα:

Oxyde de zinc	50 gr.
Talk de Venise	50 »
Salicylate de soude	5 »
Salol	10 »
Poudre d'iris	20 »

Η ίδια θεραπεία είναι επίσης αποτε-
λεσματική και για τα άτομα εκείνα των
οποίων το πέλμα των ποδιών βγάζει λι-
παρές εκκρίσεις και διηνεκώς ξεφλουδι-
ζεται. Η κατάσταση αυτή, ως γνωστόν,
αν παραμεινθή, προκαλεί σιγά-σιγά ή-
δονηρά και δυσκολοθεράπευτα ιδίως
αρθρικά άτομα.

Μετά πεζοπορίαν πολλά άτομα, ιδίως
δὲ τὰ αρθρικά, αισθάνονται πόνους και
μία φλόγωση στα πέλματα των ποδιών
και στα δάκτυλα (κότσι). Εύεργετικό
και ξεκουραστικό λουτρό των ποδιών στη
περίπτωση αυτή είναι το κάτωθι φάρ-
μακο, το όποιον ρίχνετε εἰς δροκλήρου
μέσα σε μία λεκάνη χλιαρού νερού. Λευ-
κάνει, ξεκουράζει και μαλακώνει τὰ
πόδια:

Alcool	30 gr.
Alcoolat de romarin	3,50 »
Teinture de benjoin	6 »

Σε πολλές κυρίες παρουσιάζουν τὰ πό-

δια ένα αντιαισθητικό πρόζημα στους ά-
στραγάλους. Το ελάττωμα αυτό οφείλε-
ται σε πάθηση καρδιακή ή των νεφρών
όποτε μόνο με την κατάλληλη φαρμα-
κευτική και διαιτητική θεραπεία δελτι-
ούται ή και τελείως εξαφανίζεται. Στις
περισσότερες, όμως, περιπτώσεις αίτια
είναι ή υπερβολική έναπόθεσις λίπους στο
μέρος αυτό, όπως ακριβώς συμβαίνει σ'
άλλα άτομα που έχουν την τοπική αυτή
υπερλίπανση σ' άλλα μέρη του σώματος
π.χ. στην κοιλιά, στους γλουτούς, στο
σώροκο κ.τ.λ.

Περί της θεραπείας του ελάττωματος
αυτού στο επόμενον.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΙΧ. ΛΑΔΑΣ

Δερματολόγος ιατρός

Σόλωνος 40

— □ —

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Λ ΡΑΣ

ΑΙ ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΤΟΥ ΔΕΡΜΑΤΟ- ΛΟΓΟΥ ΙΑΤΡΟΥ ΜΑΣ

Ν άντιαν Χ. Π ό ρ ο ν. Να μην
τά σπάτε ούτε σεις ούτε ή αδελφή σας
γιατί με τον τρόπο αυτόν τὰ πληθαί-
ν ε. Να τὰ καυτηριάσετε τρίς της ημέρας
με λίγο άσπρο οινόπνευμα. Το δὲ βράδυ
εξαίρετικώς να βάζετε μετά το οινόπνευ-
μα, επάνω στο κάθε σπυράκι λίγο άπ'
την κάτωθι αλοιφή.

Camphre	0,10 cent
Acide salicylique	0,10 cent.
Oxyde de zinc	1 gr.
Vaseline	4 »
Lanoline	4 »

Έσωτερικώς να πάρετε ένα σωληνά-
ριο Σταλυσζίν η. Θα παίρνετε 4 χ'α
πια ημερησίως. Πρώτ, μεσημέρι, από-
γευμα και βράδυ. Τις πανάδες σας να
τις επιτίριζετε ελαφρώς κάθε βράδυ με
την εξής αλοιφή, μέχρις εξαφανίσεώς
των:

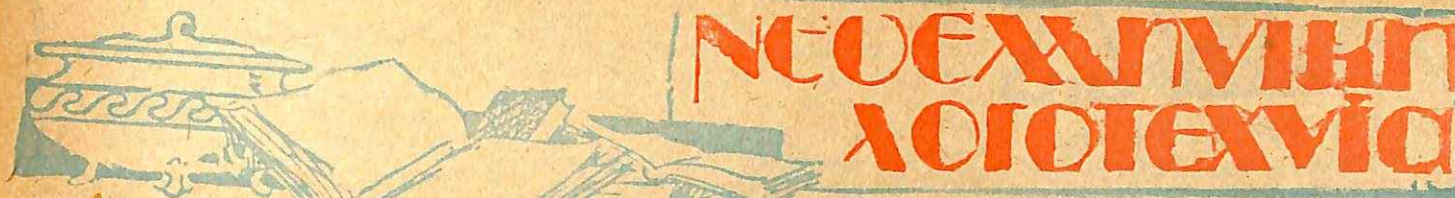
Βαζελίνη	60 γρ.
Ρεζορσίνη	10 γρ.
Λανολίνη	20 γρ.

Φοιτητής η. Ένταθα. Έν πρώτον
πρίν ξυρισθήτε να κάνετε μία καλή επί-
τριψη με ζεστή σαπουνάδα χρησιμοποιών-
τας σαπούνι ειδικό για ξύρισμα. Πω-
λούν σ' όλα τὰ περίπτερα και φαρμα-
κεία. Να μη κάνετε κόντρα, και να ζυ-
ρίζεσθε ελαφρά. Μετά το ξύρισμα να
περνάτε το πρόσωπό σας ελαφρά με την
εξής λοσιόν:

Alcool camphre blanc	15 γρ.
Feint de benjoin	7,50 »
Eau de cologne	3 »
Eau distillée	15 »

Μετά 4 μήνα μού ξαναγράψετε, περ-
νάτε να σας δώ.

Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ των απαντήσεων του
κ. Λαδά εις την σελίδα 64.

ΠΟΙΗΤΑΙ

Ίππεύομε τὰ όνειρα και φερούμε και
πάμε
σε χώρες μαγευόχτιστες, σ' άκτες πα-
ραμυθένιες
ποτέ δέν κουραζόμαστε, ποτέ μας δέν σω-
τάις
μακρὰ άπ' τις ανθρώπινες άπ' τις πέζες
τις έγνωις.

Οί χίμαιρες μās κυνηγούν κι' έμεις τις
τραγουδάμε
ας είναι φρούδες σαν καπνός που χάνεται
στα ύψη
τή μία φορά χαιρόμαστε, την άλλην
πονάμε
χωρίς καμιά κατεύθυνσι, χωρίς μία στά-
λα τύψη.
Τὰ μάτια μας διακρύβουνε μπροστά σ' έ-
να τραπέζι
όπου σκυφοί ν' άνέβουνε ποθούμε στού
Πηγάσσου
άσκέτως αν σκοιτάφτουμε στην τύχη
που μās παίζει
χίλια παιχνίδια και στερνά μās τραγου-
δεί το αγάσουλ.

ΘΑΝΟΣ ΑΒΑΡΙΚΙΩΤΗΣ

(Δράμα)

— □ —

ΣΥΝΑΝΤΗΣΙΣ

Πάνε χρόνια που γνωριστήκαμε. ΉΠ-
ταν θερρό ένα γλυκό απόδραδο του Σε-
πέδρη σε μία μυρωμένη άκρογιαλιά.
Ήσουν παιδούλα τότε, που πρωτογνώ-
ρισες τον έρωτα κοντά μου, ένα χαρού-
μενο κορίτσι με τὰ ρομαντικά σου κα-
στάνά μάτια και τις χρυσόχάστενες
μπούκλες σου. Πάνε χρόνια από τότε...

Και κάποια μέρα, συναντηθήκαμε πάλι.
Δέν είσαι πιά ή παιδούλα του παλτού
χαριού. Είσαι μία ολόδροση κοπέλλα και
τόσο όμορφη, όσο ποτέ. Τα βλέμματά
μας συναντώνται μία στιγμή, τὰ χείλη
όμως μένουν κλειστά. Οί φίλες σου που
είναι μαζί σου, δέν έχουν καταλάβει τί-
ποτε. Προσπερνάμε, σαν δυο άγνωστοι
τελείως. Και όμως δέν είναι αλήθεια!
Θάθελα να σου ψιθυρίσω σιγανά: «Συγ-
χώρεσέ με, αγαπημένη έλα κοντά μου
πάλι για πάντα. Να πάρω το χέρι σου
να το φιλήσω ευλαβικά, σαν σ' ίκεσία». Και
όμως... δέν μπορώ. Ένα μικρό χα-
μόγελο άνθίζει στα χείλη μου. Δέν μπο-
ρώ κάτι έχει σπάσει μέσα μου... Έίως
γναι ή καρδιά μου...

ΑΡΗΣ

(Αθήναι)

ΤΟ ΑΣΠΡΟ ΠΟΥΛΙ

Κυττάζω μ' άπειρη λαχάρα το ρόζ
φαέλλο που κρατώ. Τα μάτια μου με
πάθος άγκαλιάζουν τ' όνομά σου! Έσση-
μένε μου! Κι' ύστερα σηκώνοντας άρ-
γά-αργά το χέρι, ρίχνω το γράμμα μου
στο αεροπορικό γραμματοκιβώτιο! Άκού-
γεται ένα «τ ά κ», και τελείωσε! Το
γράμμα δέν μου άνήκει πιά! Ω! Άς
μπορούσα να πετάξω κι' εγώ μαζί μ' αυ-
τό! Θεέ μου! Άς μπορούσα —για λίγο—
νάρθω να σε δω! Να νοιώσω —ξανά— τ'
άπαλό χέδι των ματιών σου να μ' άγκα-
λιάζει ολόκληρη! Ν' ακούσω τη μελωδι-
κή σου φωνή να ναυορίζη έλο μου το
είναι! Να αισθανθώ πάλι το νευρικό σφί-
ξιμο των χεριών σου! Τη θερμή των
τρελλών σου φιλιών να μου ξυπνούν προ-
τόγνωρους πόθους...

Κι' όμως, καλέ μου, εσύ είσαι—άλλοί-
μονο!—τόσο μακριά! Κι' εγώ εδω τόσο
μόνη! Τα μάτια μου θουρκώνουν από
παράπονο! Και βλέπω το άσπρο αεροπλά-
νο—πουναί ζωγραφισμένο πάνω στο κι-
τρινο κουτί—ν' αρχίζει να κινείται! Ω!
δέν γελιέσαι! Κινείται! Και σιγά-σιγά
μεγαλώνει! Παίρνει το φυσικό του μέγε-
θος! Το βλέπω! Τα δυο του άσταλένια
φτερά άογίζουν ρυθμικά ν' ανυψώνονται
στούς αϊθέρες! Άλήθεια! Και σ' αυτή
μου—τόρα—έρχεται καθαρά ό θόρυβος του
μοτέρ! Να! Τ' ακούω! Και το άσπρο
πουλί ξεκινώντας για το μακρινό του τα-
ξίδι, σου φέρνει το γράμμα μου, ξεητε-
μένο μου!

Μά ξαφνικά, ένα χέρι νοιώθω ν' ά-
κουμπά στον ώμο μου! Άλλοίμονο! Συ-
νέρχομαι άμέσως!

— Τί κάνεις εδω; άκούω να μού λένε.
Γυρνά απότομα το κεφάλι: είναι μία
φίλη περσική.

— Έβριξα ένα γράμμα στο κουτί, της
άπαντός.

ΤΑΣΟΥΛΑ Κ. ΓΕΡΟΚΛΕΟΥΣ

— □ —

...ΚΑΙ ΝΕΚΡΟΙ

Σάν είδα στην άεελπισιά μου
(ώ καταντία μου)
πώς ή καρδιά της πιά για μ
(άχ, ώψιμή!)
Είχε ξεχάσει τον ρυθμό
τον δυνατό,
τις μαργαρίτες ρώτησα
τις χρυσοδότρες,
(ά! τις προδότρες)
και μούπαν, ά!
Θά μ' αγαπά ακόμη
...και νεκρό!...

ΑΡΗΣ

ΓΙΑΝΝΗΣ ΔΑΚΟΣ

ΜΙΑ ΛΕΞΗ ΜΟΝΟ!...

Άπόψε στη νυχτιά την φθινοπωρινή...
μία μυστική μελαγχολία πλανείται γύ-
ρω μου... Κι' άργοσταλάζουν πικρά τὰ
δάκρυα στο κάτωπρο χαρτί που είναι ά-
πλωμένο έμπρός μου... Άπόψε... ήθελα
να σου γράφα... και έίως το γράμμα ε'
τοούτο να ήταν το στερνό... Όμως δέν
μόρεσα να το τελειώσω. Μία μόνο λέξη
μείνει χαραγμένη, με τὰ μεγάλα μαύρα
γράμματα στο κάτωπρο χαρτί: «Δα-
τρεμένη!» Μά κλείνει μέσα της όλη την
ψυχή μου... όλη την άνέκφραστη λα-
τρεία που έχω για σένα... όλη τη μεγά-
λη, την άδολη αγάπη μου... αλλά και
τον μεγάλο σπαραγμό... το όδυνηρό μαρ-
τύριο της άρρωστης καρδιάς μου. Ναι
αγαπημένε μου!... Με χάνεις... δέν είμαι
πιά όπως με άφισες... Έπouλα το σπαρά-
γμα της νοσταλγίας, σπάρανε το στήθος μου
Και άνοιξε την πόρτα διάπλατη, να θρο-
νισατή σ' αυτό ή τρομερή άρρώστεια.
που τώρα πιά με παίρνει από κοντά σου.
Δέν έχω πιά ζωή... δέν έχω δύναμι...
Σου είχα όρκιστή πως θα περίμενα το
γυρισμό σου... και τήθελα με όλη μου
την καρδιά. Κι' όμως! Θά φύγω πρίν
νάρθης. Χωρίς να πάρω από σένα ούτε
το ύστερνό φιλί...

Ναι, αγαπημένε μου θα φύγω σε τα-
ξίδι μακρινό κι' άγύριστο... Κι' είν
όλα έτοιμα γι' αυτό. Τώρα πεθαίνουν ό-
λα... Με το φθινόπωρο... πέφτουν νεκρά
τὰ φύλλα από τὰ δένδρα, κι' ό θάνατος
σκορπά την έρμητιά του, σε κάθε άρρω-
στη καρδιά!... Κι' όμως! Πόσο θάθελο
να σου γράφα. Μόνο ένα γράμμα... στερ-
νό χαρτετσάκι... Άλλά δέν έχω δύναμη.
Μία λέξη μόνο «λατρεμένη», χάραξα
στο λευκό χαρτί.

Κι' άργοσταλάζουν, πικρά τὰ δάκρυα
του πόνου και του μαρasmus στη μόνη
λέξη... την στερνή... που έγραφα για
σένα...

ΝΑΥΤΟΠΟΥΛΑ

— □ —

ΕΝΑ ΛΟΥΛΟΥΔΙ

Ένα λουλούδι άνθισε ένα βράδυ
στη μοναξιά
κάποιας άπόμυρης γωνιάς
σ' απλόχωρο λειβάδι
κανέναν δέν το πρόσσεε τ' όρηνο λουλούδι
και πέθανε και μάδησε
το άπαλό του χνούδι
χωρίς δυο λόγια συμπνοιάς
χωρίς ένα τραγούδι...

ΚΩΝΣΤΑΝΤΖΑ Ι. ΜΑΛΑΓΑΡΙ

(Καλαμάτα)

Μεταξύ μας

Φωφώ Μούργκου, Λίμνη Εύβοια. Ούτε αυτή τη φορά, δυστυχώς, το πεζό σας είναι δημοσιεύσιμο. Το θέμα κοινό και χίλιςπαιμένο. Και η έκτε-
σις δεν παρουσιάζει κάτι το εξαιρετικό.—
Θ. Γ. Τρίπολη. Και σέ σας έχουμε να
παρατηρήσουμε τα ίδια.— Νάρκισ-
σον, Ναύπακτον. Ως γνωρίζετε, δεν
δημοσιεύουμε εθνογραφήματα στην σελί-
δα Ν. Α.— Καίτη Σφόρωνου, Ξάνθη.
Και πάλιν δυστυχώς ήλθε άρ-
γά. Για να προφθάση, θα έπρεπε να το
έχωμε 10 ημέρας πριν.— Πύρρον
Κατσούλην, Ένταυθα. Για να δη-
μοσιεύσουμε κάτι δικό σας, πρέπει να ναι
καλύτερο από τα προηγούμενα, να λέη
κάτι καινούργιο, κάτι πιο δυιατό.— Βα-
θύφωνον, Ένταυθα. Δυστυχώς, τα
πεζά σας ήλθαν πολύ άργά. Θα έπρεπε
να τα έχουμε τουλάχιστον 10 ημέρας
προηγούμενως.— Πάνου Λίμνη Ξυ-
νιάδα. Το πεζό σας είναι πολύ κοινό, δεν
έχει τίποτα το ξεχωριστό.— Γ. Μπε-
πόνην, Πάτρας. Το ποίημά σας είναι
τεχνικώς άρκετά καλό, άλλα τ'ι περιεχό-
ματό του πολύ κοινό.— Κώσταν Θρό-
νην, Πειραιά. Η «Νύχτα» καλό ως
θέμα και ως εμφάνισις. Θέλει όμως ακό-
μη λίγο δούλεμα με προσοχή. Έπειτα,
στείλτε το πάλι.
Αίλια, Ένταυθα. Θα δημο-

σιευθ' συντομευμένο λίγο.— Παναγ.
Οίκονόμου, Νικολέτταν Μα-
ξίμου, Μελέσια. Έλήφθησαν τα σταυ-
ρόλεξά σας και σ'ας ευχαριστούμε. Είναι
καλά ως προς το μέγεθος.

Κούλαν Α. Ζ., Ένταυθα. Για να
δημοσιευθ' κάτι, πρέπει να έχη και κά-
ποια λογοτεχνική ύψη, και κάποιο περιε-
χόμενο. Δυστυχώς, το πεζό σας είναι μια
προσωπική εντύπωσις χωρίς ενδιαφέρον.
Και έσείς ή ίδια αναγνωρίζετε ότι ή
«αυστηρότης» μας σ'ας κάνει καλό.—
Αλ. Χαλκικόπουλον, Πειραιά.
Από σ'ας δικαιούμεθα να περιμένουμε
πράγματα άκονη καλύτερα, με βάθος,
και όχι απλά στιγμιότυπα. Ευχαριστούμε
θερμά για τις εύχες σας.— Τέρεν. Δη-
μάδην, Ένταυθα. Η ιστορία σας δεν
παρασιάζει καίενα λογοτεχνικό
ενδιαφέρον. Στείλτε μας κάτι άλλο.—
Ηλέκτρα Π., Ένταυθα. Χωρίς θέ-
μα το πεζό σας. Τι θέλει να πη;— Τά-
κην Χ., ην, Βόλον. Πολύ προσωπικό
το πεζό σας. Και πολύ κοινότυπο. Στείλ-
τε μας κάτι άλλο, κάτι πιο ενδιαφέρον,
πιο πρωτότυπο.— Αθ. Δημητρά-
κέλλην, Πάτρας. Και σέ σ'ας λέμε
το ίδιο. Ζητήστε κάτι πιο πρωτότυπο.—
Γ. Γκοβόφον, Ένταυθα. Δεν θα δια-
ψεύσουμε την αβεβαιότητά σας, μια που
είναι τόσο σύντομο. Αυτό, νομίζουμε, είναι
το κυριώτερο προσόν του ποιήματός
σας.— Γιάννην Άστρινόν, Έν-
ταυθα. Θα δημοσιευθ' με την σειρά του.
Στέφανον Φωτεινόν, Ένταυ-
θα. Δυστυχώς, το ποίημά σας ήλθε πολύ
άργά.

«Εβδομας»

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ — ΕΓΚΛΙΚΟ-
ΠΑΙΔΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ και ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΑ
Αγ. Αναργύρων 33 Τηλ. 28517
Αρχισυντάκτης και υπεύθυνος:
Β. ΣΑΜΠΑΣ Έπποκράτους 176
Διαχειριστής: Κ. ΡΙΑΝΟΥΔΗΣ

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ

Έτησία έσωτερικού	δρ.	250
Έξάμηνος	"	125
Έτησία έξωτερικού	Λίραι	1.10
" Αμερικ. Δολλάρια		7

Τιμή Φύλλου Δραχμαί "

Διευθυντής τυπογραφείων: ΙΩΑΝΝΗΣ ΑΜΑ-
:ΙΔΗΣ, Συν. Υμηττού Διαδόχου Παύλου

ΔΗΛΩΣΙΣ

Ο κ. Αναστάσιος Αναστασάκος ά-
νεχώρησε την 14ην Μαρτίου έ. έ. με το
υπερωκεάνειον «Νέα Έλλάς» διά Βόρει-
την Αμερικήν όπου θα μελετήσ'η τα ζητή-
ματα του εκεί Έλληνισμού. Ο κ. Α. Α-
ναστάκος είναι συγγρόνως εξουσιοδοτη-
μένος διά την είσπραξιν των έν ένεργεία
συνδρομών μας και την έγγραφην νέων
συνδρομητών.

Η Διεύθυνσις
του Περιοδικού «ΕΒΔΟΜΑΣ»

ΜΠΡΕΝΤ,

ΝΤΙΑ ΜΠΡΕΝΤΕΖΗ

Έλεύτεραι έπαγγελ-
ματικά σπουδαί.

ΚΟΛΤΙΚΗ ΡΑΠΤΙΚΗ

Διδασκτρα λαϊκά, ευ-
θηνά, λόγω της κατα-
στάσεως.

Μεγάλοι εύκολοι
πληρωμής. Οικτρο-
φείον υπό αυστηράν
οικογενειακήν επίβλε-
ψιν. Κανονισμός διδε-
ται δωρεάν.

Μαθήματα νυκτερι-
νά διά τας έργαζομέ-
νας.

Μέγαρον οδός Πε-
τράκη 3 (Έρμού —
Βουλής). — Τηλ. 32.
700.

ΨΥΓΕΙΑ 'ΑΚΡΟΠΟΛ'

ΜΕΓΑΛΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΑΓΟΡΑ

ΣΤΑΔΙΟΥ 9

ΔΩΡΑ ΔΙΑ ΓΑΜΟΥΣ

ΚΡΥΣΤΑΛΛΑ - ΠΟΡΣΕΛΑΝΑΙ
ΜΑΧΑΙΡΟΠΗΡΟΥΝΑ CHRISTOFLE, KRUPP Κ.Λ.Π.

ΔΩΡΑ ΠΑΣΧΑ

Αυγά, μπομπονιέρες, παιγνίδια
Είδη έκδρομών και πίκ-νίκ

ΥΠΟΔΗΜΑΤΑ ΚΑΙ ΠΑΣΟΥΜΙΑ

ΤΙΜΑΙ ΜΙΚΡΑΙ

Από το αιδέριο
περιεχόμενο
της Πούδρας
FORVIL
πρόσωπα σαν
όνειρο!

Ζητήσατε δείγμα προς δοκιμήν
Γεν. Αντ. διά την Έλλάδα:
Αλέξ. Θεοχάρης Αιόλου 31 Τηλ. 25.202

Βάφετε...

...Τα φορέματά σας
μένει θαι με τας
Γερμανικας βαφας
Του Καλαβιτισμοι

ΠΑΝΑΓΟΣ
ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΡΙΑΣ 24 • ΑΘΗΝΑΙ

ΔΙΑ ΤΑΣ ΚΥΡΙΑΣ

Περμανάντ με Γερμανι-
κας ΠΑΣΤΙΛΙΕΣ, Δου-
λαίεσθε Μίξερ πλί.
Χάρη ρεχάμας δρχ. 200.
Βαφή μαλλιών μαζί με
το χτένισμα δρχ. 150.
Έλαιόδοστρα ειδικά για
τα κουρασμένα μαλλιά
δρχ. 40. Πετικιούρ δρχ.
40. Είς το Νέον Πολυ-
τελέστατον Κομμωτήριο

Β. ΝΙΚΟΛΑΪΔΟΥ

Σταδίου 7 Αον πάτωμα.
Τηλ. 32-812.

Τα καλλίτερα είς στερεότητα
και απόδοσιν ψυγεία, διά Ζαχα-
ροπλαστεία, Καφενεία, Κρεπω-
λεία, οίκιας κ.λ.π.

ΜΕΓΑΛΗ ΣΥΛΛΟΓΗ

Κ. ΓΑΛΑΝΑΚΗΣ

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ & ΕΚΘΕΣΙΣ

ΠΕΙΡΑΙΩΣ 42 — ΑΘΗΝΑΙ

Βάφετε τα
φορέματά σας
μόνον με **ARTI**

ΒΕΛΟΥΔΙΝΟ

Η ΠΟΥΔΡΑ ΕΝΤΕΛΒΑΪΣ
είναι πολύ λεπτή, με
άρωμα εύγενικό και
κάνει το δέρμα βελού-
δινο σαν τα φύλλα
του EDELWEISS

Πωλείται εις όλα τα Φαρμακεία
ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ
Φαρμακευτική Έταιρία «ΜΙΝΕΡΒΑ»
Οδός Αχιλλέως 3 - ΑΘΗΝΑΙ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΔΡΑΣ

ΑΙ ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΤΟΥ ΔΕΡΜΑΤΟ- ΛΟΓΟΥ ΙΑΤΡΟΥ ΜΑΣ

Νουνούκων Χ. Ένταθα. Νά διαλύετε ένα σκονάκι Σοραμίν σε τρία ποτήρια χλιαρό νερό και με την διάλυση αυτή να κάνετε δύο της ημέρας εξωτερικές πλύσεις. Επίσης δύο φορές την εβδομάδα αντί να κάνετε τις πλύσεις με το παραπάνω φάρμακο να τις κάνετε με δυο κουταλιές της σούπας κοινής σόδας διλυμένης στην ίδια ποσότητα νερού.

Αν είσθε αδύνατοι να παίρνετε συγχρόνως και 40 σταγόνες μεσημέρι κι άλλες 40 το βράδυ Δικίντ Κάλτσουμ μέσα σε λίγο νερό πριν του φαγητού. Μετά ένα μήνα μου ξαναγράψετε.

Μ. Π. Κυφέλην. Πολύ ευχαρίστως θα σας δεχθώ. Νά μου υπενθυμίσετε το ψευδώνυμό σας.

Απελ.πιν Νεανία ν. Νά ραντίζετε κάθε βράδυ ελαφρά τις ρίζες των τριχών με την κάτωθι λοσιόν και να κάνετε κατόπιν μία ελαφροτάτη φριξιόν. Επίσης να λουίζεστε κάθε 10 ημέρες με σαπούνι Μασσαλιάς.

Μικρήν Β. Π. Όσον αφορά την περιποίηση των μαλλιών κάνετε ότι γράφω παραπάνω προς Απελ.πιν Νεανία ν. Για το πρόσωπό μη μεταχειρισθίτε κρέμες. Πρώ της πούδρας και για το βραδυνό καθαρίσμα να χρησιμοποιήσετε μία ένα θαμνάκι την κάτωθι λοσιόν: Ροδό-νερο 10 γραμ. Γλυκερίνη 40 γραμ. Ω ντέλοριέ σερίξ 100 γραμ. Επίσης να αλείψετε το πρόσωπό σας δύο φορές την εβδομάδα με χτυπη-

μένο σκέτο κόκκο αγγού τον οποίον να ξεκαθαρίζετε μετά 10 λεπτά μ' αβγόνο χλιαρό νερό. Μετά διμηνο ξαναγράψτε μου.

Ιουλίον. Για τα μαλλιά σας και για την πιτυρίδα κάντε ότι γράφω παραπάνω προς Νεανία ν. Όσον αφορά την περιποίηση του προσώπου της γνωστής σας Κυρίας αυτή να συμμορφωθεί προς ότι γράφω προς την Μικρή Β. Π. Για το διπλοσάγωνο ελάχιστα επι-τυγχάνονται παρ' όλα τα διαφαιζόμενα.

Απαγορευμένη ν. Άνευ προ-σωπικής εξέτασής του τριχώματος δεν μπορώ να σας πω πόσο θα στοιχίση ή α-φαίρεσίς του. Συνεπώς αν θέλετε περ-στέ από το Ιατρείόν μου και θα σας κα-ταποίσω έντελώς άφιλοκερδώς για όλα τα ζητήματα που μου γράψετε.

Ασρέτταν. Δυστυχώς ή επισώ-ρευσις λίπους σε διάφορα μέρη τοπικώς, δύσκολα υποχωρεί με τοπική είτε γενι-κή θεραπεία. Αυτήν την ιδιοπάθειαν της τοπικής παχυσαρκίας την έχουν πολλοί άτομα. Όση δίαιτα κι αν κάνετε στα μέρη πούχετε το τοπικό λίπος, αυτό θα μείνη. Τό καλοκαίρι, όμως, που ευνόει ο καιρός μπορείτε να κάνετε άπισχναντικά λουτρά Δαρδεργής. Βελτιώνουν πολύ την κατάσταση. Σεις δε συγκεκριμένως να κάνετε απ' αυτά μόνον ήμλουτρα.

Ερωτευμένη ν. Καλλιθέαν. Πρώ και βράδυ να περνάτε το πρόσωπό σας ελαφρά μ' ένα θαμνάκι βουτηγμένο στην κάτωθι λοσιόν. Άσπρο καμφορούχο α-νόπνευμα 30 γραμ. Βάμμα Βενζόης 15 γραμ. Ίδωρ Κολωνίας 60 γραμ. Νερό απεστερωμένο 150 γραμ. Πρώ δε της πούδρας να χρησιμοποιήστε την εξής λο-σιόν. Ροδόσταυρο 200 γραμ. Βόραξ 5. Επίσης δύο φορές την εβδομάδα να α-λείψετε το πρόσωπό σας με χτυπημένο σκέτο άσπράδι αγγού, το οποίον να ξεκα-θαρίζετε μετά 10 λεπτά μ' αβγόνο χλια-ρό νερό.

Μικρήν Άγιακτοπούλα. Εί-

μαι ευχαριστημένος που έσημειώθη βελ-τίωση στο αντιαισθητικό ελάττωμά σας. Άλλά μή λησμονήτε ότι ή θεραπεία και ή τακτική εν γένει που εφαρμόζατε με-χρι τούδε πρέπει να εξακολουθήσουν επί μακρόν για νάχετε σημαντική βελτίωση. Όστε να κάνετε επί μακρόν τις εντρι-βές με την λοσιόν, επίσης δε ν' αρχίσετε να παίρνετε δυο χάπια την ημέρα από τα κάτωθι. Θα παίρνετε ένα μεσημέρι κι άλλο ένα βράδυ προ του φαγητού:

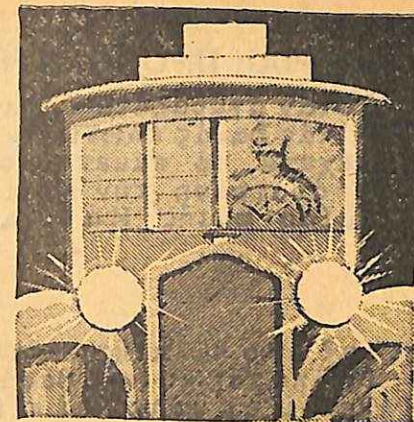
Extrait mou N. Vomique 0.01
Phosphate de chaux 0.10
Arseniate de soude 0.005
Extrait galega 0.20
pour une pillule No 75

Δ. Δ. Δ. Κέρκυρα. Μήπως χρησιμο-ποιείτε όξυζενε για το ξάνθισμα του χνουδιού στο άνω χείλος; Αν ναι, τότε σ' αυτό οφείλεται ή έντονη πανάδα, όπο-τε και να σταματήσετε την χρήση του. Έφόσον το δέρμα είναι ξηρό να χρησι-μοποιήτε για την πούδρα την κάτωθι κρέ-μα ή οποία άφ' ενός μαλακώνει την επι-δερμίδα, ενώ άφ' άλλου προλαμβάνει τις πανάδες:

Χυμό λεμονιού	30 γρ.
Λανολίνη	70 γρ.
Βάμμα βενζόης	15 γρ.
Άμυδαλόδαδο γλυκό	60 γρ.
Κερί άσπρο	20 γρ.
Άσιντ σαλισιλic	8 γρ.
Νέρολι	2 γρ.

Για το βραδυνό ξεμακιγιάρισμα την έ-ξής λοσιόν. Βόραξ 40 γραμ. Ροδόνερο 200 γρ. Γλυκερίνη 40 γραμ. Δίς της έ-βδομάδας χτυπημένο άσπράδι αγγού.

(Συνέχεια στη σελίδα 66)

Πού πάει
τ' Ήνωρτιο αιώ;

Πού πάει, αλήθεια; Κανείς δεν είναι σέ-δαι να ξέρη. Καμιά ένδειξις δεν έχει για τη γραμμή που εξυπηρετεί: ούτε όριζμό, ούτε γράμμα. Μπορεί να ηγαίγη στην Καλαμάτα, μπορεί και στο Πετρά-λυο. Ποιος δά τολμάει να τό σταμα-τήση για νά άνέσθ, ποιος δά τό έπειρνε στο κουτούρι; Ίσχυόητε, να διάσχετε να πάτε κάπου και να μη βλέπετε άλλο μέσο συγκοινωνίας από αυτό τό μυστηριώδες αυτοκίνητο. Θα τό παίρνατε; Όχι, δέδαι, γιατί δεν έμπιστεύεται κανείς σε κάτι άγνωστο. Έτσι, και για τό ζήτημα έκλογής μιας πούδρας, δεν πρέπει να θαυίζεσθε παρ' ό προίοντα γνωστά. Τριάντα χρόνια τώρα και σε όλο τον κόσμο, όλο και δια-δίδεται με έπιτυχία ή πούδρα ΠΟΜΠΕΙΑ.

= 65 =
**ΚΑΤΑΠΛΗΞΙΣ
10.000
ΓΥΝΑΙΚΩΝ**
από μία νέα δοκιμή
των προτερημάτων
της ΠΟΥΔΡΑΣ ΤΟΚΑΛΟΝ

ΜΙΑ
ΝΕΑ ΑΠΟΔΕΙΞΙΣ ΟΤΙ
ΜΠΟΡΕΙΤΕ ΝΑ ΦΑΙΝΕΣΘΕ
ΠΕΙΟ ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΙΟ
ΧΑΡΙΤΩΜΕΝΗ.

ΚΑΝΕΤΕ ΑΥΤΗ
ΤΗ ΔΟΚΙΜΗ
ΕΝΗΜΕΡΑ
ΑΜΕΣΩΣ

Μία νέα πρόσφατος και εκ-πληκτική ανακάλυψις έγινε με την πούδρα από ρυζι... Ένα στοιχείο θαυμάσιο, που δ-μορφώνει το δέρμα αναμειγνύε-ται προσεκτικά με την πιο λε-πτή πούδρα, περασμένη από μεταξίνο κόσκινο, πράγμα που δίδει μία νέα ζωή και λάμψη στο δέρμα. Ένα χρώμα ώχρδ και μαυριδερό, σπολίζεται με τα φυσικά χρώματα της νεότη-τος. Έπί πλέον ή πούδρα έα-στά δύο φορές περισσότερη. Αυ-τό τό νέο στοιχείο λέγεται MOUSSE DE CREME και μό-νον ή πούδρα Τοκαλόν έχει μέ-σα από αυτό.

Μία προσφορά πραγματικώς εκπληκτική. Πουδράρετε τό ένα μέρος του προσώπου σας με την πού-δρα ΤΟΚΑΛΟΝ περιέχουσαν MOUSSE DE CREME. Που-δράρετε ύστερα τό άλλο μέρος του προσώπου σας με μία οια-δήποτε άλλη πούδρα ρυζιού. Άν ή πλευρά που έχει που-δραρίσθ ή με MOUSSE DE CREME δεν φανή περισσά, γι-

ΡΑΔΙΟΦΩΝΑ
ΑΠΟ ΔΡΧ.
1.600

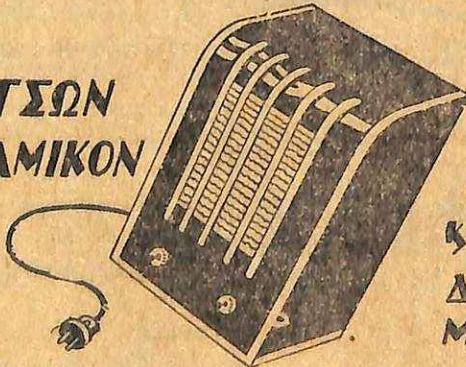
ΛΗΨΕΩΣ ΕΛΛ.
ΣΤΑΘΜΟΥ
ΑΝΕΥ ΚΕΡΑΙΑΣ

3 ΛΥΧΝΙΩΝ & 8½ ΙΝΤΣΩΝ
ΜΕΓΑΦ, ΗΛΕΚΤΡΟΔΥΝΑΜΙΚΟΝ

ΑΠΑΝΤΑ ΤΑ ΕΞΑΡΤΗΜΑΤΑ
ΚΑΤΑΣΚΕΥΑΖΟΝΤΑΙ ΕΙΣ
ΤΟ ΕΡΓΟΣΤ, ΛΗΜΝΟΥ81

**ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ
ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑΣ
ΡΑΔΙΟΦΩΝΩΝ
Α.Ε.**

ΤΑ ΚΑΛΥΤΕΡΑ
& ΕΥΘΥΝΟΤΕΡΑ
ΔΙΔΟΝΤΑΙ ΚΑΙ
ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ

**ΕΞΑΣΦΑΛΙΣΤΕ
ΤΑ ΔΟΝΤΙΑ
ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ ΣΑΣ**

Όσο μεγαλώνουν τα δόντια των παιδιών σας δια-τρέχουν καθημερινώς τον κίνδυνον να καταστραφούν από τα παράσιτα που πολλαπλασιάζονται πολύ εύκολα μέσα στο στόμα. Είναι πολύ εύκολον ν' ασφαλίσετε τα δόντια των παιδιών σας, φθάνει να μεταχειρίζον-ται καθημερινώς την έπιστημονικήν οδοντόκρεμα «ΚΟΛΥΝΟΣ». Η ΚΟΛΥΝΟΣ καθαρίζει και γυα-λίζει τα δόντια χωρίς κανέναν κίνδυνον. Είναι εύκο-λο να σηνηθίσουν τα παιδιά στην Κολυνός διότι αγαπούν την ευχάριστον και δροσιτικήν της γεύσιν.

ΚΟΛΥΝΟΣ

Η ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΣ ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑ

ΓΕΝ. ΑΝΤ. ΑΦΟΙ ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΙ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

ΔΟΥΡΑΣ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 65)

Άτυχῆ, Ναυτικόν. Νά κάνετε ὅτι γράφω παραπάνω πρὸς Φοιτητήν, Ἐνταῦθα. Μὲ τὴν διαφοράν ὅτι σεῖς ἀντὶ τῆς λοσιὸν ἡ χρησιμοποῖτε τὴν ἐξῆς κρέμαν:

Hulle d'amandes douces 60 gr.
Beurre de cacao 0
Acide salicylique 2
Essence Nivoli q.s.

Ἐπίσης νὰ παύσετε τὸ σαπύνισμα τοῦ προσώπου σας καὶ ἀντ' αὐτοῦ νὰ τὸ αλείψετε δύο φορές τὴν ἐβδομάδα μὲ κτυπημένο κρόκο αὐγοῦ, τὸν ὅποιον μετὰ 1/4 νὰ ξεκαθαρίζετε μ' ἄφθονο χλιαρὸ νερό. Τὸ Κολυνὸς εἶναι καλόν.

Ἀπελπισμένῃν Ἀόλῃ S. O. S. Ἀμα σὰς τσοῦζῃ ἡ λοσιὸν σημαίνει ὅτι τὸ δέμα σας δὲν εἶναι πλέον λιπαρό. Ὅποτε νὰ τὴν ἀραιώσετε κατὰ τὴν χρῆσιν ῥίχνοντας μισή λοσιὸν καὶ ἄλλο μισὸ νερό σκέτο. Τὸ ἄσπραδι θεθαίως νὰ τὸ χρησιμοποιήτε τρεῖς τῆς εβδομάδος. Τὶς ρυτίδες τῶν ματιῶν θὰ τις βελτιώσετε κάνοντας 3—4 γύρους κάθε βράδυ

φρέσκη, πὺ νέα καὶ πὺ γοητευτικὴ ἀπὸ τὴν ἄλλην θὰ σὰς ἐπιστρέψουμε εἰς τὸ ἀκέραιον τὴν ἀξίαν ἀγορᾶς τῆς πούδρας ΤΟΚΑΛΟΝ. Ἡ πούδρα Τοκαλὸν εὐρίσκεται εἰς τὰς δέκα νέας ἀποχωρήσεις πὺ εἶναι τῆς μόδας στὴν σημερινὴν σαίζον.

ΚΥΡΙΑΙ! ΠΡΟΣΕΞΑΤΕ!

Ὅταν ἀγοράζετε Γερμανικὰς Βαφὰς «ARTI» προσέχετε τὸ πακετίδιον ν' ἀναγράψῃ τὴν παγκοσμίου φήμης Μάρκα:

ARTI

καὶ ἂν ὁ πωλητὴς, ἐπειδη ἀπὸ τὰς κοινὰς βαφὰς κερδίζει κατὶ ἐπὶ πλεον, σὰς συστήσῃ βαφὴν ἄλλης μάρκας νὰ μὴ τὴν δεχῆτε ἀλλὰ νὰ ἐπιμνηντε νὰ σὰς δώσῃ ARTI.

πολὺ ἐλαφρὰ μὲ τὸ κάτωθι φάρμακο:

Lonoliue 35 gr.
Eau d'Hamamelis 15
Baume de la Mecque 5

Πρὸ δὲ τῆς πούδρας νὰ χρησιμοποιήτε τὴν ἐξῆς λοσιὸν:

Eau de roses 10 gr.
Glycérine 10

Τὸ νέον ὕψος σουετίν

Δι' ἀνοιχτάκια φορέματα Ταγιέρ καὶ Παλτὰ τὸ εὐρίσκετε μὲ δρχ. 85 ὡς καὶ Μεταξωτὰ μονόχρωμα εἰς νέας ποιότητας καὶ ἐμπριμὲ σὲ μόντέρνα σχέδια. Τιμαὶ ἐξαιρετικά.

Τμήμα καλτοῶν

Κάλτσες Μεταξωτὲς Ἀρχανοῦφαντες ἀπὸ δρχ. 50 καὶ ἄνω

Ἀκροπόλ

Ἐργοῦ

Borax

10

Διαβάσετε τακτικὰ τὰ εἰδικὰ ἄρθρα πὺ δημοσιεύω σὲ κάθε φύλλο. Ἐστὶ δὲν θὰ ἐπανερχόμεθα διαρκῶς στὰ ἴδια πράγματα

Γ. Μ. ΛΑΔΑΣ

Δερματολόγος ἱατρός
Σόλωνος 40

4012

Πρὶν πᾶτε νὰ κοιμηθῆτε

πρέπει νὰ τρίβετε καλὰ τὸ δέμα σας μὲ NIVEA. Ἡ NIVEA εἶναι κρέμα συγγενῆς πρὸς τὸ δέμα, εἰσχωρεῖ βαθειὰ στοὺς πόρους τοῦ δέρματος καὶ τὸ τρέφει μὲ τὰς καταλλήλους οὐσίας. Ἐπειδὴ ἡ εὐεργετικὴ ἐπίδρασις τῆς NIVEA διαρκεῖ ὅλοκληρον τὴν νύκτα, εὐνόητον, ὅτι πολὺτιμος εἶναι ἡ χρῆσις αὐτῆς πρὶν κοιμηθῆτε. Ἐνα δέμα περιποιημένο μὲ NIVEA διατηρεῖται πάντοτε τρυφερό, μαλακό, δροσερό, νεανικό.

NIVEA CREME

Brillantine

Tisanol

PRODUIT MICEKO

Ἡ ΜΠΡΙΛΙΑΝΤΙΝΗ TISANOL No 222 προῖδιν τοῦ οἴκου Ἀρωματοποιίας MICEKO, ἐκτὸς τῆς θαυμασίας στιλπνώσεως τῶν τοιγῶν, ἔχει τὴν ιδιότητα νὰ διατηρῇ αὐτὰς πολὺ μαλακὰς καὶ στρωτάς. Μοναδικὴ διὰ μαλλιά ξηρά, σγουρά, χονδρά καὶ ἀπὸ περμανάντ. Ἀντιπροσωπεῖα - Παρακαταθήκη: ΑΔΕΛΦΟΙ ΟΙΚΟΝΟΜΟΠΟΥΛΟΙ ΚΟΜΜΩΤΗΡΙΟΝ ΛΟΥΞ Πανεπιστημίου 75 Τηλέφ. 23-776.

Μίσα σ' ένα κυλί πούδρα Rea...

...βρίσκεται ή όμορφηά σας...

ή πούδρα Rea είναι
προϊόν της 'Αρωματοποιίας Sana.
'Υπάρχει εις 9 σταθερούς χρωματισμούς
καί πωλείται σ' όλα τὰ καλά καταστήματα.